547
234

O LORD INCREASE MY KNOWLEDGE

THE NEW COLLEGE MAGAZINE

MADRAS

Vol. III. April '54.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
10 DEC 1955
MADRAS

Editor:

J. FRANCO, M.A., L.T., O.B.E.
Dip. in Edn. & Econs. & Politics. (Oxon)

★

Associate Editor:

K. R. APPLACHARI, M.A., L.T.

★

Committee:

A. GOPALAKRISHNA, M.A.

T. M. DAWOOD KHAN, B. COM.

T. K. GOPALA IYER, B.A.

HAMID HUSSAIN SIDDIQUE, B.A.

M. KAMALDHEEN (*Student Representative*)

10 DEC 1955 MADRAS

CONTENTS

PAGE

TAMIL SECTION

இறைவணக்கம் 1

பழமையும் புதுமையும்—"காசியபன்" 1

சமுதாய உடலுழைப்புத் திட்டம்—"பாஸ்கரன்" 4

பெரியபுராணம் காவியமா? புராணமா?—பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் ... 5

நீதி மன்றத்தில் நிகார்—எஸ். அப்துல்ஸலாம் I-வகுப்பு ... 10

மூன்று—கா. நா கணபதி II-வகுப்பு 13

பேரொளி—ம. ஏ. ஷெரீப் I-வகுப்பு 15

விகடத் துணுக்குகள்—ஜே. வெங்கட்ராமன் II-வகுப்பு 17

நினைவும் முடிவும்—கே. கோபாலகிருஷ்ணன் II 18

தமிழ்ப் பேரவையின் கூட்ட விவரங்கள் 19

URDU SECTION

PRINCIPAL-SE-KHITAB—Syed Ashraf Hussain, II U. C. 1

HIFZ-E-KHUDI—Janab Syed Safdar Hussain Sahib 2

HUSSUN—Sait Abdul Qudir, B.A., (Hons.) 6

FANN-E-SHAIRI PER EK SARSARI NAZAR—Abdul Sathar, I U. C. .. 9

URDU-KI-TARAQI-KE ZARAYAE—Mir Md. Naimullah, II U. C. .. 10

ULLAMA-IQBAL-KA-PAIGHAM—Mohiuddin Khan, II U. C. 11

MILAP—Md. Khaleelur Rahman, II U. C. 13

MAAN—Md. Yacoob, I U. C. 15

INTERVIEW—Md. Ishaque, II U. C. 17

FASHIONABLE AURATEN—Md. Rizvanullah, II U. C. 20

---

10 DEC 1955

OUR BELOVED PRESIDENT IN HIS NEW ROLE AS SHERIFF OF MADRAS

CONN... 10 DEC 1955 MADRAS

The New College Magazine

Madras

VOL. III. **MARCH 1954.**

President's Welcome Address

LADIES & GENTLEMEN,

It is my pleasant privilege to extend to such a distinguished gathering of educationists, administrators, businessmen, parents and well-wishers a very warm welcome. It is but fitting that we should have in the chair our illustrious Vice-Chancellor to-day, when we are launching on schemes of increasing the usefulness of the college by providing instruction in the science subjects which is so indispensable now-a-days. To have agreed to spare some time for this infant institution, Sir, in the midst of your multifarious activities speaks volumes of your kindness and generosity and we value your blessings accordingly. During the tenure of your noble office, you have enriched considerably the prestige of our University, by your passion for standards and autonomy, your persuasive logic, your brilliant eloquence, your wide experience, your vast travels and your administrative ability, which are unparalleled. It is the unique privilege of our City to have contributed two remarkable Brothers to preside over the destinies of two big Universities.

The College is completing three years of existence under the able Principalship of Mr. Franco who is sparing no pains to make the college really useful and efficient. We are glad to find in the college a happy spirit of camaraderie among the Principal, the Staff and the Students. Many an evening, we have witnessed the pleasing spectacle of large numbers of students and lecturers engaged in rolling the new playground under the guidance of our popular Principal, not minding the dust raised by the rollers from the surface of the pond, filled up with rubbish nor the gibes of passers-by. It is heartening to find that there is no dislike of manual work on the part of the present generation of college students. This is a re-orientation of education and is bound to increase the national wealth of our great country. On the academic side also, I must publicly congratulate the Principal and his band of willing assistants on the results obtained in the last Intermediate Examination which are creditable, considering the fact, we were liberal in the matter of admissions and not, like some of the older colleges, insisting upon very high marks in the S. S. L. C. Public Examination.

To run successfully even a Second Grade College does not seem to be

an easy affair, at any rate, in the Madras University area. If, to-day, you see the New Block springing up that side, it is not a little due to the untiring efforts for over ten months of the Hony. Secretary, Mr. M. S. A. Majid and two other Members of the Managing Committee of the Muslim Educational Association of Southern India, enlisting the sympathy of the people in distant lands and collecting much-needed funds. During this long absence of the Secretary, we have had the good fortune to secure the valuable services of the no less capable, Mr. B. Abdul Quadir Sahib, Acting Secretary, who has done his duties manfully and well.

Let me once again extend a very hearty welcome to our distinguished Vice-Chancellor and to all the Ladies and Gentlemen present who have so kindly responded to our invitation.

Principal's Report for the year 1953-54.

LADIES & GENTLEMEN,

Permit me also to accord to you all a cordial welcome on behalf of my staff, my students and myself to our third College Day. It gives us immense pleasure to have in our midst our esteemed Vice-Chancellor who has been taking a very keen interest in this infant Institution and guiding us at every step. You may remember, Sir, that you were the Convenor of the University Commission which ushered this College into life. Your presence here today is a source of great inspiration and encouragement to our students and staff alike.

At the outset, my thoughts naturally go out to the enlightened Management, all of whose Members are solid gold and its noble President, gold seven times refined. We all rejoice at his appointment as the Sheriff of Madras.

At a meeting held in his honour to congratulate him, organized by his own Factory staff, I heard the President Sahib say that he was a stern task master; but we in this College doubt his severity because we have not seen him in that role of fault-finder. There is no kinder hearted person or more self-effacing gentleman in the city of Madras than himself and as such he has greatly endeared himself to us.

We miss here today the Hony. Secretary, Janab M. S. A. Majid Sahib whose bewitching smile and remarkable organising capacity used to attract all the year round the elite of Madras to the Association Gardens. He along with two other members of the Managing Committee of the Muslim Educational Association of Southern India, Messrs. M. Mohamed Ismail Sahib, Member, Council of State and M. J. Jamal Mohideen Sahib have been away from India for the last 10 months and more in far-off Saigon and other places in search of the Golden Fleece to enable the Management to discharge adequately the onerous financial responsibilities devolved upon it, since the starting of this College. Far away from home and children, they are rendering yeoman service to the College, by lecturing to big audiences there and collecting funds in these hard days. The Officiating

COLLEGE DAY

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
10 DEC 1955
MADRAS

Our Principal receiving the Vice-Chancellor

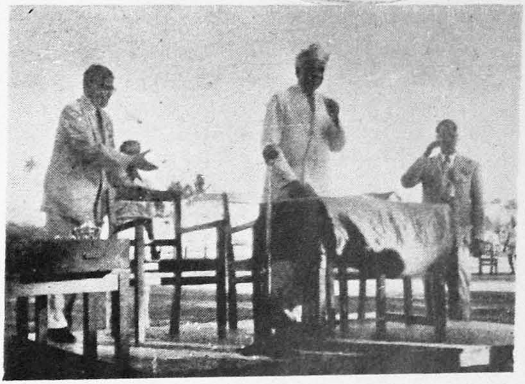

Our President proposing the Vice-Chancellor to the Chair

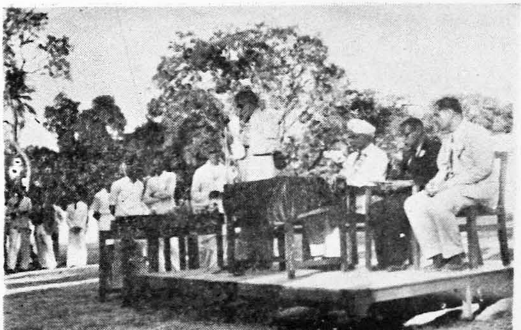

Our President Welcoming the Guests

A View of the Gathering

Hony. Secretary Janab B. Abdul Qadir Sahib, a great enthusiast and a stalwart, has been worthily fulfilling the responsibilities of his office and his one thought is to make this Institution one of the foremost in the City. We are profoundly grateful to all these gentlemen.

I shall not tire you with any long report of the work of the College during the year 1953-54 which is drawing to a close but shall briefly touch upon the salient points.

As I expressed last year, the fundamental characteristic of this Institution, the New College, is that it is a small edition of the New India, a symbol of the new friendship between all communities, a united India. This year also a prize in Carnatic Music goes to Mr. Abdullah Sheriff, a Musim student and a prize in Hindustani Music goes to Mr. S. A. Williams, a non-Muslim student awarded by a full panel of Muslim Judges. In the Tamil Oratorical Contest, Abdulla Sheriff wins one of the prizes. We are availing ourselves of the abundant opportunities for the much-desired fusion of communities and I am glad to be able to say there is perfect mutual understanding between all communities in this College, alike among the staff and the students.

New Courses.

Our hopes of starting the Science courses in the College last year, did not materialise, but I am confident that with our sympathetic Vice-Chancellor to bless us, it will be a *fait accompli*, ere long.

Strength.

We admitted 200 students in the Junior Intermediate class: 39 Muslims, 63 Non-Brahmins, 86 Brahmins, 7 Christians and 5 Harijans. Our strength today is 164 in the Senior class and 193 in the Junior Class.

Library and Reading Room.

We have added 623 books to the Library, during the year and the number of books and periodicals issued is 3889. The Reading Room has been utilised properly.

Fee Concessions and Scholarships.

I am glad to be able to say that as many as 128 of our students are enjoying some fee concession or other. (2 Madras Govt. Scholarships, 2 Govt. of India Scholarships, 16 Harijan Scholarships, 8 Military Concessions (Book Allowance and Fee remission,) 1 Boarding Scholarship and 1 Military Scholarship and 98 Half-fee concessions.

Staff.

Mr. Kaleemullah was appointed as Islamic History Lecturer and Mr. S. I. S. Pakianathan as Lecturer in History, Dr. T. V. Seshagiri Rao Naidu as Lecturer in Logic and Psychology, Sri G. Viswanathan, M. A., as Lecturer in Hindi and Mr. Abdul Khader Sait as temporary Tutor in English.

Examinations.

Our results in the University Examinations were as follows:

We presented 171 students, four of whom were absent for Part III and 65 of these passed fully. 5 were placed in the first class.

The percentage of passes in the different subjects is as follows :—

English	81%
Urdu	89%

Tamil ...	... 74%
Hindi ...	... 57%
Malayalam	... 100%
Mathematics	... 61%
Commerce	... 71%
Geography	... 94%
Mod. History	... 48%
Indian History	... 61%
Isl. History	... 81%
Anc. History	... 41%
Psychology	... 100%
Group 'D'	... 80%

The usual Terminal and Selection Examinations were held and Progress Reports were duly sent to parents, keeping them informed of the performance of their wards. I would once again appeal earnestly to all parents to pay more attention to these reports and to the Medical Inspection Report and do all that is necessary by way of a follow-up.

Associations.

The several Associations of the College were active throughout the year. Oratorical and Music competitions were also held and prizes will be awarded presently to the winners, as you will see. Prizes will also be awarded for proficiency in the various subjects of instruction in both the classes.

Magazine.

The College Magazine continues to be a useful organ for the expression of the talents of our students and the last issue was greatly appreciated both by the public and the press.

Visitors.

Among the various distinguished visitors to our institution were Mr. Robert MacAlister, Mr. Robert Meaghar, Al-Haj Syed Abdul Wahab Bokhari Sahib, Sri. T. Bala Krishnan Nayar, Dr. Syedna Taher Saifuddin, Chancellor of the Muslim University, Aligarh, Khan Sahib Bade Ghulam Ali Khan Sahib of Karachi and the members of the Cultural Delegation from Afghanistan. (A fuller account will be found in the College Magazine).

The U. N. O. and the Human Rights Days.

On the U.N.O. Day, Mr. T. M. K. Dawood addressed the students and staff on the Functions and the Objects of the U.N.O. Sri S. Manickam gave an instructive talk on the Human Rights Day. The Indian Republic Day and the Indian Independence Day were also duly celebrated and Sri. Pakianathan addressed the students on the 15th of August on the Five Year Plan.

My grateful thanks go to all those ladies and gentlemen who were kind enough to address or preside at our Association Meetings or to judge in the various competitions.

Exhibition of the aptitude for manual work by students.

The need for the understanding of rural economy and the call for participation of students in actual manual labour which are emphasized today, met with a ready response from our students. They undertook the levelling and the rolling of the new playground on the western side. We chose 70 students (7 batches of 10 each) but really many more participated in the work with great zest. The members of my staff also took to the work very kindly. We have levelled a fairly large strip on the nothern side, 350 feet long and 100 feet wide and another strip 135′ by 45′ at the western end.

10 DEC 1955
MADRAS

Our Principal Presenting the Report for the Year

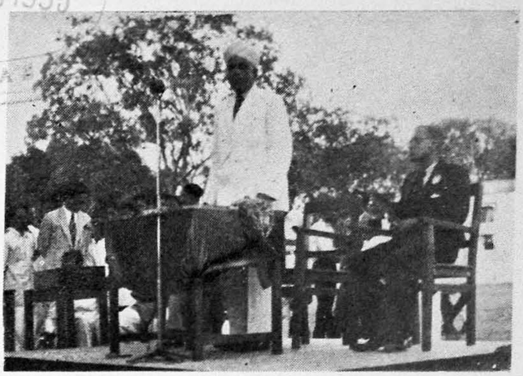

The Vice-Chancellor Addressing the Gathering

COLLEGE SPORTS

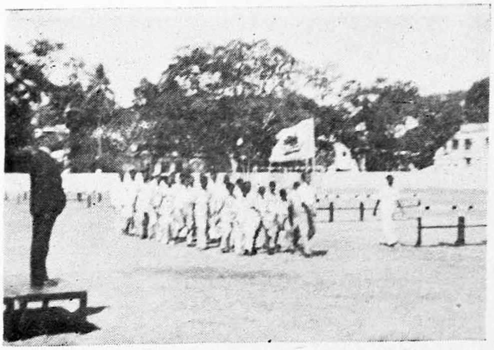

March Past–Our Principal receiving the Salute

Our runners taking the start in 200 Metres Race

Our Social Service League under the leadership of Sri. G. Viswanathan Lecturer in Hindi, took an active part in the Cleaning Campaign Day organised by the Tamil Nad Village Uplift Federation, Tiruvanmiyur, on the 14th February 1954 and inaugurated by the Hon'ble Sri M. A. Manickavelu Naicker, Revenue Minister and our services were greatly appreciated in the letter of the Bharat Sevak Sangh dated 19—2—1994.

Physical Education.

We have sufficient grounds for play and we are annexing the vast area on the western side, by rolling it. It will be ready for use next year. Our college participated in the Inter-Collegiate Knock-out Tournaments in Cricket, Hockey, Foot-Ball and Volley ball. In Hockey and Volley ball, we won in the first round and played in the Semi Finals. Our Foot-ball Captain P. C. Subramaniam was selected for the University Team. We took part in the Inter-Collegiate Annual Sports. Intra-mural tournaments were conducted on the house-system and prizes are being awarded. We are trying to create great interest and enthusiasm in all the games among our students. Our serious handicap in games as in elocution contests, is that our students with barely two years of stay in the college are pitted against veterans of 4 and 5 years' standing in the First Grade and Honours Colleges.

Contributions.

We contributed our mite to the Godavari Flood Relief Fund, Red Cross Society, S.P.C.A., Ex-Service-men Flag Day and Madras Provincial Welfare Fund.

Hostel and health.

The year under review witnessed many changes and a flutter of activity in the Hostel. A new Dy. Warden, Mr. Simon I.S. Pakianathan assumed charge of the administration in June 1953 and with him was introduced the dividing system of running the mess. The new system is working in a satisfactory way. But since there are only 27 inmates in the Hostel just now, it is a bit difficult to manage but I am sure there will be more seeking admission into the Hostel next year.

In the Hostel, there is perfect autonomy but I am proud to relate that in no case liberty was misused. Our students know well that liberty and responsibilities go together.

The students are studious and the health of the hostel is up to the mark. We are glad to tell you that we are not a source of worry and nuisance to the Hostel Physician, Dr. Ghani Sahib.

The Hostel Library is made use of by the students regularly and the in-door games are a great attraction to the lads. This year we gave them Table Tennis and great interest was evinced by the students in the Hostel tournaments. The Hostel Anniversary will be celebrated on the 28th inst.

Visual Education.

The U.S.I.S. were kind enough to give us one free educational show and the British Information Services as many as six shows. The U.S.I.S. also made a gift of books to our Library. Our Honorary Secretary has promised to get for us a projector of our own from Malaya and with that we shall be able to give more shows to supplement the instruction in the lecture room.

Finally, my thanks are due to the University, the Director of Public Instuction, the District Educational Officer, Madras and the Director of Harijan Welfare for their continued help. I wish to place on record my thanks to the members of my staff and of my office establishment for their hearty co-operation during another year.

Message from Honorary Secretary

Another milestone in the arduous Journey has been covered during the year. The New College of our hopes and dreams is fast rising before our eyes. We have still many tasks to be done and they will be done with courage, determination and faith in Allah, The Giver and the Sustainer.

How I wish that I was there to share the joys and happiness of you all on this unique occasion but I am happy in the idea that, though far removed from you all, I am yet in an humble manner engaged in the task of making firm the foundations of the institution we all love and cherish.

The President of the Day, Sir A. Lakshmanaswnmi Mudaliar is the godfather of the New College. It saw the light of day during his glorious Vice-Chancellorship and I am sure, with his care and kindness and with the willing co-operation of all those associated with it, it will grow from strength to strength and will come to occupy a place of honour and dignity among the institutions affiliated to the University of Madras.

I wish the New College many happy returns of this Day and a further year of good and steady progress.

M. S. A. MAJID,
(Hon. Secretary.)
64, Arab Street, SINGAPORE.

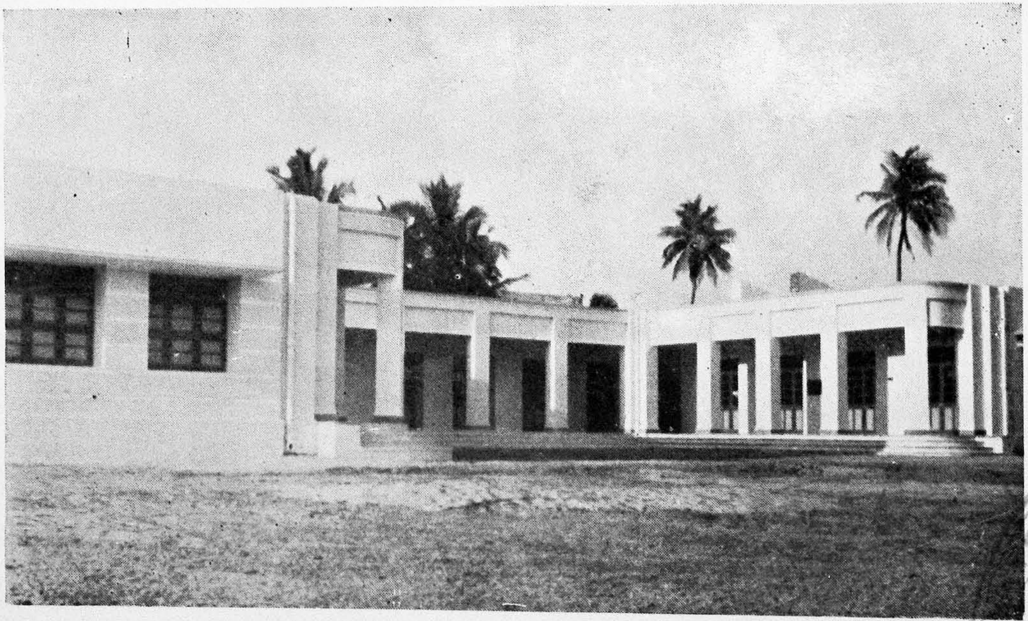

THE NEW SCIENCE BLOCK

CONNEMARA PUBLIC
10 DEC 1956

10 DEC 1955

Prize Winners, 1953-54

Academic :

ELOCUTION

English.

I Prize	Mr. Syed Amjad Ali	II U.C.
II Prize	,, N. Ganesan	I U.C.

Tamil.

I Prize	Mr. T. V. Ramamurthy	II U.C.
II Prize	,, Abdullah Sheriff	I U.C.

Urdu.

I Prize	Mr. Mohiuddin Khan	II U.C.
II Prize	,, Md. Rahmathullah	I U.C.
Special Prize	,, Md. Rizvanullah (awarded by Janab Mahboob Badsha Sahib)	

Hindi.

I Prize	Mr. Md. Bazulullah	II U.C.
II Prize	,, Adoni Nandanna	II U.C.

Malayalam.

	Mr. P. S. Thomas	I U.C.

MUSIC COMPETITION

Carnatic Music.

I Prize	Mr. V. R. Krishnan	I U.C.
II Prize	,, Abdullah Sheriff	I U.C.

Hindustani Music.

I Prize	Mr. Md. Abdullah Sheriff	I U.C.
II Prize	,, S. A. Williams	
Special Prize	,, Mohiuddin Khan (awarded by the Judges)	
Special Prize	,, Ejas Khilji (awarded by Mr. S. Deva Prasad)	

Proficiency Prizes (Academic)

SENIOR INTER CLASS

English	...	Mr. Md. Iqbal Sait Musvee
Islamic History	...	,, Md. Iqbal Sait Musvee
Urdu	...	,, Syed Inayath Hussain Khan
Tamil	...	,, K. Gopalakrishnan
Hindi	...	,, Shyam Bagwan Doss
Malayalam	...	,, T. N. Balan Nambiar
Mathematics	...	,, A. Thanthoni
Commerce	...	,, I. A. Salahuddin
Geography	...	,, R. Narayanan
Indian History	...	,, J. V. Chandrasekharan
Modern History	...	,, P. I. Unnikrishnan Nambiar
Logic	...	,, Syed Amjad Ali
Psychology	...	,, J. Venkataraman
Group 'D'	...	,, Iqbal Sait Musvee

JUNIOR INTER CLASS

English	...	Mr. T. G. Ramachandran
Urdu	...	,, Md. Rahmathullah
Commerce	...	,, Md. Rahmathullah
Isl. History	...	,, Md. Rahmathullah
Modern History	...	,, Md. Rahmathullah
Tamil	...	,, S. Narayanaswamy
Hindi	...	,, A. Thiagarajan
Malayalam	...	,, M. P. Krishnan Kutty
Mathematics	...	,, S. Kumaraswamy
Psychology	...	,, S. Kumaraswamy
Geography	...	,, K. Govindaswamy
Ind. History	...	,, K. P. H. Tulsiramanan
Anc. History	...	,, Mr. V. V. Narasimhan
Logic	...	,, N. Ganesan
Quiz. I Prize	...	,, S. Narayanaswamy
II Prize	...	,, S. Kumaraswamy

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
10 DEC 1955
MADRAS

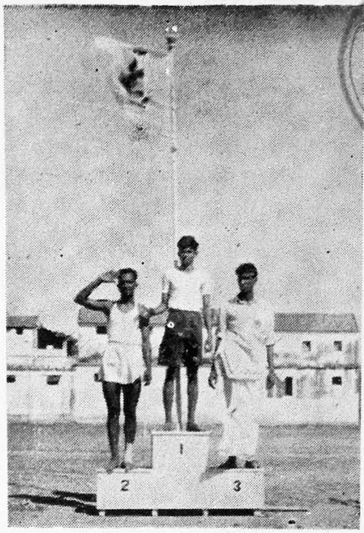

100 Metres Dash

Tug of War–a gallant but vain pull by the Staff

Pole Vault

Visitors' enthusiasm in the Musical Chairs

Results of the College Annual Sports 1953-54.

Items.	*First Place.*	*Second Place.*	*Third Place.*
1. 110 Metres Hurdles.	Narayanan, R.	Ahamed Sheriff.	Nagarajan, T. S.
2. 100 Metres Dash.	Ahamed Sheriff.	Narayanan, R.	Janardhanam, G.
3. 200 Metres Race.	Ahamed Sheriff.	Kumaraswamy, C.A.L.	Janardhanam, G.
4. 400 Metres Race.	Md. Akbar Hussain.	Kumaraswamy, C.A.L.	Ahmed Sheriff.
5. 800 Metres Race.	Md. Akbar Hussain.	Abdur Rahman, M.	Loganathan, R. A.
6. 1500 Metres.	Md. Akbar Hussain.	Abdur Rahman, M.	Ramakrishnan.
7. Long Jump.	Narayanan, R. and Kumaraswamy, C.A.L	Chandran, S. R.	Ganesan, N.
8. High Jump.	Janardhanam, G.	Mohan, V. G.	Narayanan, R.
9. Hop-Step & Jump.	N. Ganesan.	Chandran, S. R.	T. N. Rangaswamy.
10. Pole Vault.	Narayanan, R.	Bakthavatsalam.	—
11. Shot Put.	Alfred Kanagaraj.	Krishnan, S.	Janardhanam, G.
12. Fancy Dress.	Williams & Manoraman.	Md. Usman Ali Khan,	—
13. Slow-Cycle Race.	Md. Saifuddin.	N. Kannan.	Abdul Latiff.
14. Lilliputian Race.	Krishnan, V. R.	Mallikeswaran, T.K.	Ardhanari.
15. Relay Race 4 x 100 Metres.	A. House (Cap.) Narayanan, R.	B. House (Cap.) Ahmed Sheriff.	C. House (Cap.) Ganesan, N.
16. 800 Metres Old Boys Race.	Mohammed Sait.	Hannan Khan.	Abdul Azeez.
17. Tug-of-War	Students.	Staff.	—
18. Competition for Lady invitees.	Mrs. Bilal Hussain.	Mrs. S. Nazir Husain.	—
19. Competition for Gentlemen invitees.	Mr. Ramanathan.	K. Khan.	—
20. Musical Chairs.	Dr. Ghani.	Mr. Md. Yacoob.	—
21. Childrens Race (a) Boys.	Abdul Khadar, M.A.	Kamal Sheriff.	Siraj.
(b) Girls.	Zulaikha.	Shanaz Akhtar.	Naseem Akhtar.

CHAMPIONSHIP CUP.

R. Narayanan ... 18 Points

RESULTS OF THE INTRAMURAL TOURNAMENT.

1. *Cricket*	...	Winners	'A' House.
		Runners-Up	'B' House.
2. *Foot Ball*	...	Winners	'B' House.
		Runners-Up	'A' House.
3. *Hockey*	...	Winners	'B' House.
		Runners-Up	'D' House.
4. *Volley Ball*	...	Winners	'A' House.
		Runners-Up	'D' House.
5. *Basket Ball*	...	Winners	'B' House.
		Runners-Up	'A' House.
6. *Badminton*	...	Winners	'C' House.
		Runners-Up	'A' House.

Our Chronicle.

Since I had last laid down my pen in chronicling the events in this College, much water has flowed down the bridge. No—I think I had better say much traffic has gone through Peters Road. The third year of this infant institution has come to an end. Slowly, but surely, the foundations for a stable future are being laid.

Almost the very first thing which comes to my mind as I review the year which has gone by is our debut at the University Examination in March 1953. It was the first batch of the College, or as our Principal humorously used to call them, our foundations. We had worked—it is not for me to say that we worked hard—for two years and had sent up our first batch of students to face their University ordeal. Naturally, we were anxious about the results. I well remember how I sat in the College Office in the sweltering heat of an after-noon in the first week of June, waiting for the return of Mr. Mohideen, our versatile college clerk, bringing news of the results of our students as soon as they were published in the University Office. Anxiously did I scan the result sheet and so must many another have done on that eventful day. The details of our results are offered elsewhere to the curious reader—but I may be permitted to say once that we were sufficiently gratified. 81% success in English, 100% in Psychology and Malayalam, 5 first classes, with Humanities, as optional subjects, were certainly no mean achievements, remembering the fact that we kept the door open to all that applied at the time of the admission.

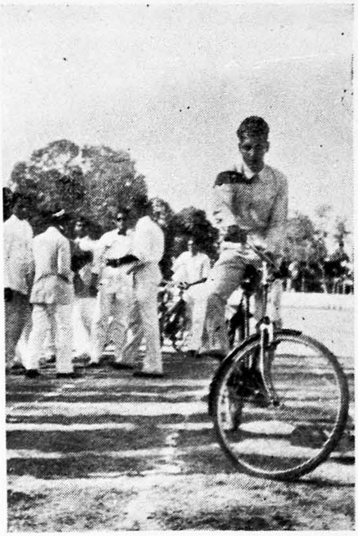
Slow Cycle Race

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
10 DEC 1955
MADRAS

Fancy Dress Competition:
Winners: The Bridal Couple

Fancy Dress Competition—
II Prize: The Snake Charmer

Old Boys' Race
Mahmood Sait leading

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
10 DEC 1955
MADRAS

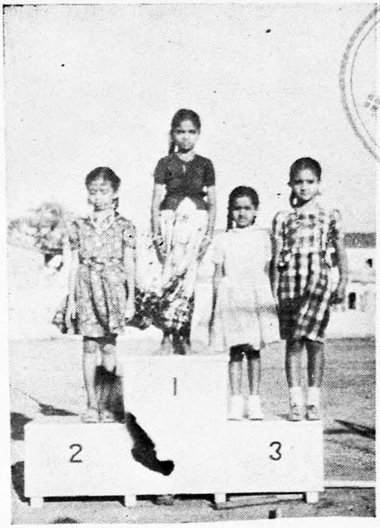

Visitors'
Chdilren's Race: Girls

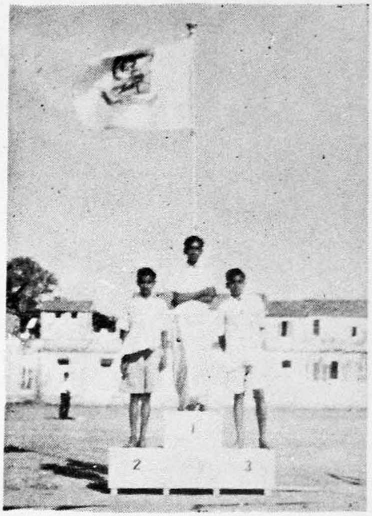

The Lilliputians on the
Victory stand

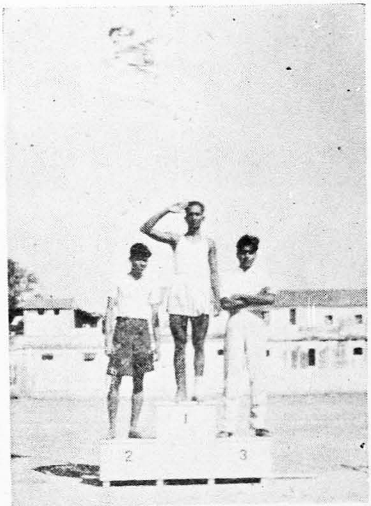

Our College Champion:
R. Narayanan Salutes

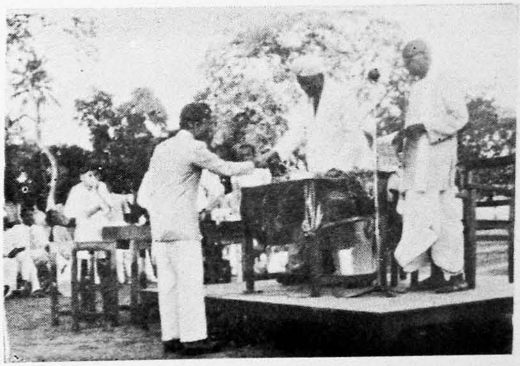

Amjad Ali receiving the prize in the
English Elocution Contest

These results, indeed, were not the best possible, but as they were far higher than the University averages they made us happy.

On the reopening day, we were in for some unhappy news. One of our students R. K. Domodaran, I. U. C. was the victim of a sea-bathing tragedy in the middle of June. The lad had gone to the beach with a number of friends for a dip. What actually happened in the water seems quite uncertain. Damodaran, it appears, went a little farther into the sea than his friends and for a short while could not be located. The next they saw of him was the body washed ashore. Damodaran was a very promising student in the class room as well as in the play-ground. We pray that his soul may rest in peace.

* * * *

Wedding bells commenced ringing in the New College, towards the end of the previous year. Our Atlantean Physical Director Mr. Dorairaj Chelliah, set the ball rolling. Mr. Safder Hussain and Mr. Dawood Khan our Lecturers in Urdu and Commerce respectively took the cue. These gentlemen have got married and have given up their state of single blessedness. We wish them the best of happiness and prosperity, and fondly hope that Mr. Baynes and Company, the sturdy bachelors, will follow their good example.

There was a greater rush for admissions into the Junior Intermediate Class than in the two previous years. Evidently, the fame of the New College is spreading. We pat ourselves on the back with the thought that our old boys who have passed out of the portals of this college have always a good word to say about the work and atmosphere of this place, resulting in more and more freshers knocking at the portals of the college. If with the humanities alone as the optional subjects there is so large a demand for seats in this college, I really don't know how we shall be able to cope with the rush next year, with the starting of the science courses. I strongly recommend to the authorities that the gate may be strengthened, in order to prevent a gate-crash.

* * * *

This prompts me to write a few words about the Science laboratories which are fast nearing completion. Thanks to the zeal and untiring efforts of the Secretary of the Managing Committee of the College, Janab M. S. A. Majid Sahib and the Party who have gone to the Far East for the collection of funds for the college, the starting of the science courses during the next academic year has been made possible. It is nearly a year since Mr. Majid Sahib has left India in quest of the golden fleece. And he seems to be determined that he will not return except with his vessel full of the precious stuff. I understand from reliable sources that he and his party are actually earning money for this college in those far-off lands, giving sometimes five lectures per day to rich and enlightened audiences. We at home deeply admire and appreciate their selfless service to the institution. Our Secretary Sahib has put himself to a great deal of personal sacrifice for our sake; and we hope he will be back with us very soon.

* * * *

The year started vigorously with full strength in the I.U.C., and the

inevitable English composition class. There were several new faces among the students consequent on the admissions to the junior class. But there have been new faces among the staff too.

Dr. T. V. Seshagiri Rao, with his large experience as a teacher of Logic and Psychology in several Government Colleges and a Doctorate to boot has come to us.

Mr. Simon I. S. Pakianathan is an addition to the History Department. He comes to us with a trail of glory behind him from the Jamal Mohammed College, Trichy. He is a suave indefinable personality, capable of doing many things other than teaching Modern History, which I know he does to the satisfaction of everybody. For example, he is the Deputy Warden of the hostel, too. It is no joke to keep our hostellers contented and happy. It is the thirteenth labour of Hercules. And Mr. Pakianathan does it from the summit of his perch on the third storey of the college building, the break neck-steps of which he climbs at least half-a-dozen times every day; and this makes me think that he may one day beat Tensing Norkay hollow.

Janab Kaleemullah Sahib came to fill the Lecturership in Islamic History, left vacant by Janab Zackriah Badsha Sahib last year. With his decorous manners, persuasive smile and winning arguments, he has his way with everybody, staff as well as students.

Mr. G. Viswanathan is the new member of the staff in the Languages Department. He represents Hindi in the college, and I do believe that under his guidance our students will progress well enough in the *lingua franca* of this land.

The latest addition to the staff is in the English Department. Ever since Mr. Abdul Azeez resigned his post as English Tutor on grounds of health, the department has been feeling the handicap. However, for one reason or another, the appointment of a new tutor was deferred; and Mr. C. N. Balasubramanyam, B.Sc., our Librarian had been giving a helping hand in the correction of the Junior class composition notebooks, for which the department is grateful to him. In January 1954, however, the vacancy was filled. Mr. Abul Kader Sait, B.A., (Hons) has been appointed Tutor in English. He is exceedingly nice, modest and hard-working. But as he is also exceedingly lean, the Head of the English Department strongly advises a course of multi-vitamin tablets during the summer vacation to make him sufficiently plump.

* * * *

After two terms of hard work, we held our Half-yearly and Selection Examinations. When the papers were valued and the results were tabulated, things did not look very encouraging indeed. The College Council at its sitting on January 2, 1954, discussed the results for more than five hours. Most throats were parched, and we were very grateful for the cup of tea most thoughtfully ordered for us by our kind-hearted Principal. The decision to detain only 11 out of a total of 165, and to send up the remaining 154 to the University Examination in March was then arrived at.

* * * *

This meant that students and the staff had to put in more work than they had hitherto been doing. A special programme of tutorial work had been drawn up by

10 DEC 1955

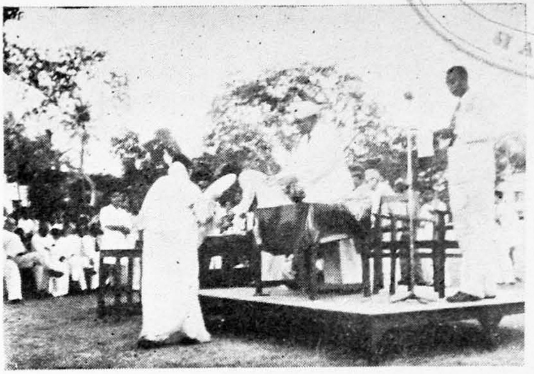

Begum Nazir Husain receiving the prize in the Lady Invitees' Competition

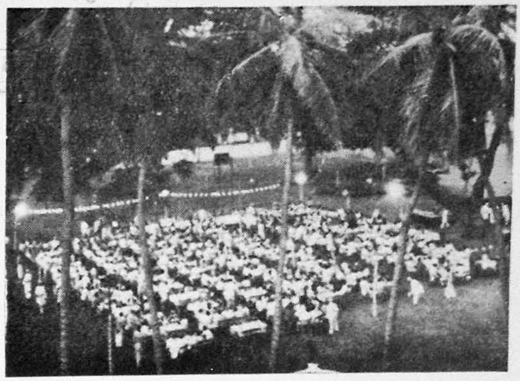

College Day : Tea

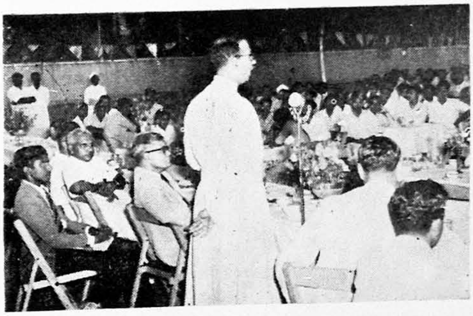

Father Mathias, Principal, Loyola College, delivering the Valedictory Address

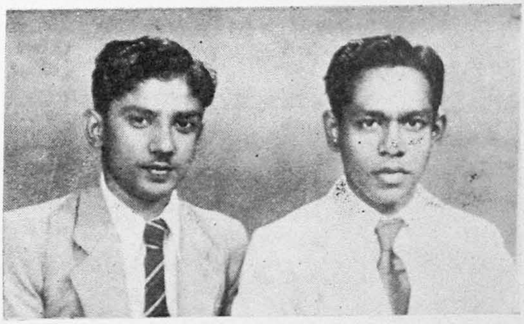

College Union :
Chairman & Secretary, 1953–'54

which each member of the staff offered two or three hours every week, apart from the regular lectures, for individual tutorial work with the students. A special room downstairs was fitted up with a fan and all for this laudable purpose. And I note that the fan has been working pretty constantly. Let me sincerely trust that these efforts will not go in vain.

* * * *

By January 1954, the lake in the left front of our college compound disappeared. Not by magic or geological convulsions. Thanks to the co-operation of the Madras Corporation, the unsightly morass was filled up with rubbish; and a thick layer of mud spread over it has converted it to a vast ground which could be used for play-fields. Almost simultaneous with this topographical transformation, there occurred a brain-wave, I don't exactly know where. A directive was received from the Director of Public Instruction that university students must also be trained to do manual work. Our Principal gave serious thought to this question; he deeply considered whether we should go all out for road-making or house building or carpentry; and at last wisely concluded that we might try to show our manual skill on this new ground in front of us. Levelling the ground to make it useful as a play-field for cricket or foot-ball was then undertaken. More than half a dozen groups of student-volunteers offered to roll the ground. And every evening the rollers could be seen at the work of levelling the ground. The members of the staff did not lag behind in this meritorious task. Led by the Principal himself, they gave a helping hand to the rollers. Even by the act of walking up and down with the rollers, Mr. Gopala Iyer and Mr. Kannappa Mudaliar did their bit in levelling the ground! The psychological pull given effect to by Mr. Applachariar hardly needs mention; while Mr. Thiruvenkatacharya no doubt utilized the occasion to train the students practically in sums on heights and distances. Honourable mention must also be made of the English Department which was ably represented by Mr. S. Devaprasad and Mr. S. J. Baynes.

Another item of manual work which our hostellers offered to do was dish-washing. Here, too, our Principal led the way and gave the model lesson.

The judges came on 2nd March 1954 to inspect our work: They were Mrs. O. C. Srinivasan, Director of Public Instruction, Rev. T. R. Foulger, Principal of the Meston Training College and Lt. Col. S. Paul, Principal of the Engineering College—all stout-hearted persons in every sense of the term. They watched our students roll the ground and wash the plates. We fondly hope we gave them satisfaction and await the results of the inspection.

* * * *

Early in the third term, we were to have great good news. The President of our College Managing Committee and President of the Muslim Educational Association of Southern India, Janab Haji Moulvi Nazir Husain Sahib was chosen Sheriff of Madras. We were delighted with the honour bestwood on him because honour bestowed on him, meant also an honour bestowed on us. We got a chance of shining, at least, in reflected glory. The members of the staff of the college got up a

small party to felicitate him on his appointment and the Moulvi Sahib was good enough to accept our invitation. A few days later, The Muslim Educational Association got up a dinner to greet Janab Moulvi Nazir Husain Sahib. The lawn in front of the college building was gaily decorated and a grand dinner was served to not less than 500 guests. It reminded me of the Abbotsford Hunt in Lockhart's Life of Scott.

February 1954, the month for tea parties all round. Our sectional associations which have been functioning very actively had all of them vigorous tea-parties, with many orations from distinguished visitors. We had the pleasure of meeting on our campus, His Holiness Dr. Syedna Tahir Saifuddin Sahib, D. Th., the Chancellor of the Aligarh University, who kindly made a donation of Rs. 2,000/- to the College at the party held in his honour by the Muslim Education Association. Similarly we had the pleasure of meeting Khan Saheb Bade Gulam Ali Khan, the great artist and musician of international fame; and the members of the Cultural Mission from Afghanistan also honoured us with a visit when they were in Madras.

College Day and Anuual Sports were celebrated in grand style on 24th January 1954. Dr. Sir A. Lakshmanaswami Mudaliar, Vice-Chancellor of the Madras University, presided over the function and graciously distributed the prizes. After the sports items, which included many interesting ones like musical chairs for the visitors, intelligence test for the lady invitees, races for the visitors' children and tug-of-war between the staff and the students, the President of the Managing Committee, Janab Haji Moulvi Nazir Husain Sahib, welcomed the Vice-Chancellor. Our Principal then read the report for 1953-1954. It is printed elsewhere in this issue. In the course of his presidential speech the Vice-Chancellor paid a fitting tribute, to the great qualities of our Principal, who in a spirit of love and cheerfulness keeps the college under proper administration. He also congratulated the College on the cosmopolitan outlook and life maintained in its portals. A good number of photographs taken on that occasion by the kind courtesy of Sri Alfred J. Pakianathan, B.A., of the Meston Training College, have been printed in this issue. One of them of Mr. V. Thiruvenkatachariar, taken in a suprisingly characteristic pose, is not published, but those who desire to have a look at it are cordially invited to apply to the Chronicler. The function concluded with a very pleasant tea and a vote of thanks by our officiating Secretary, Janab B. Abdul Qadir Sahib.

* * * *

The very last function to be held during this academic year, was the Valedictory meeting of the College Union. We had the great good luck of being addressed on this occasion by Rev. Father T. A. Mathias S. J. B.Sc., (Hons), Principal of the Loyola College. It was one of the most pleasant functions held during the year. After a group photograph of the Managing Committee, the staff, and the Office Bearers of the different Associations, we had a most enjoyable tea on the college lawn. Father Mathias then exhorted the students in his inimitably simple but splendid speech, how to cultivate the three essential functions of intelligence, free will and love of duty. Autograph hunters beseiged him at the end; and he was good enough to

MADRAS
10 DEC 1955

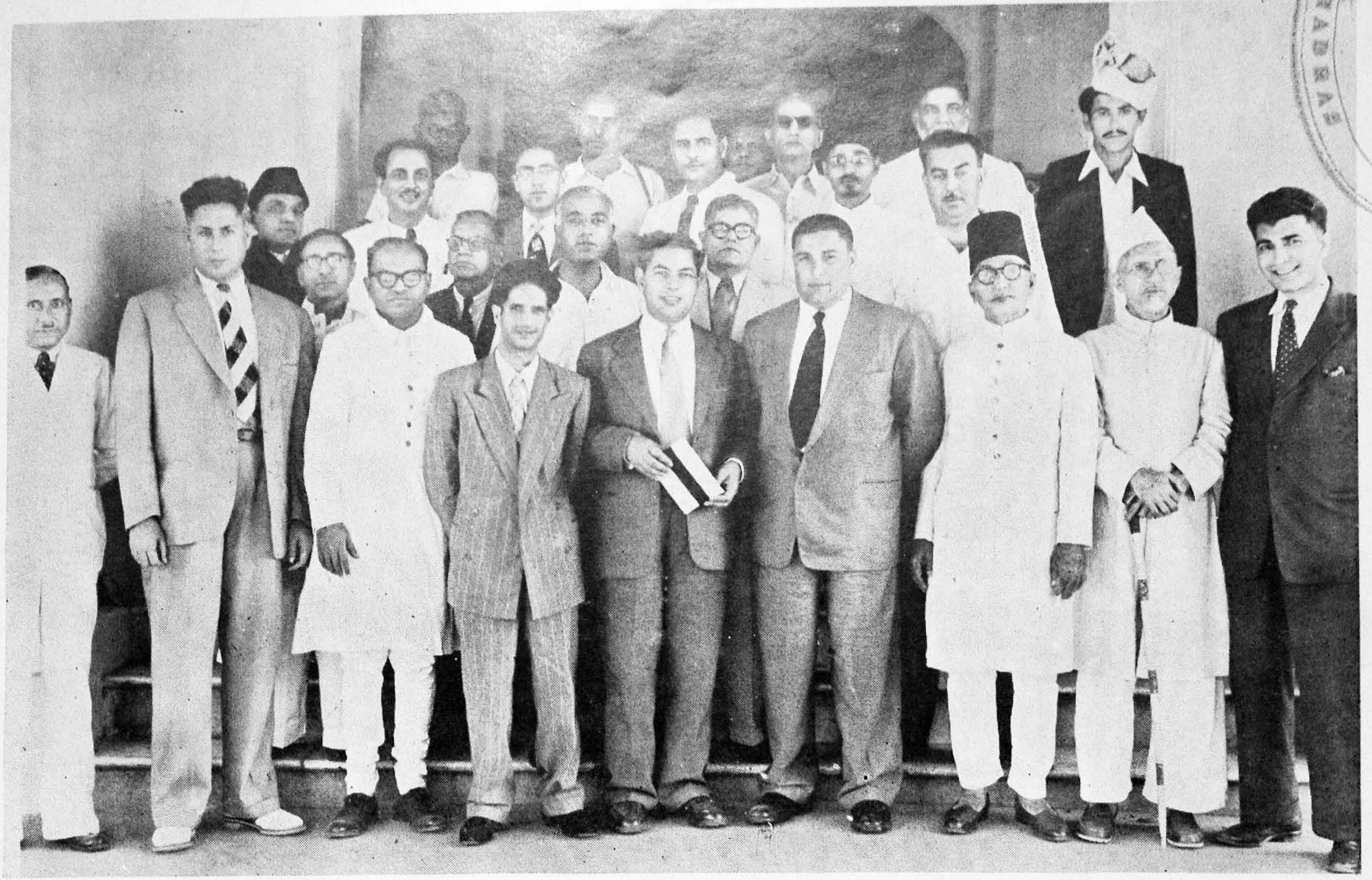

The Members of the Cultural Delegation from Afghanistan with the Members of the New College Managing Committee during their visit to the College on 21–2–1954.

take all the albums in his car to far-off Nungambakam, sign all of them and send them back to us on the next working day.

* * * *

Annual Examinations, March 1954. Every examination is conducted in a very methodical manner. Time-tables, question papers, answer papers, tags, seating arrangements, drinking-water facilities are all arranged for in pucca public examination style. So, there we are, paving the way for the Junior students to sit for their University Examination, well in advance.

* * * *

We are sending up for the University Examination this year 154 students in all. We have not stinted work and I do believe that our students have been burning midnight oil or electric current, at least during the month before the examination. What with the weekly special classes of the English Department, which insisted on holding the special classes on Sundays, if Saturdays were not available, and the general grinding that has been the order of the day, during the whole of February and March, we expect our results to be gratifying. Let me conclude with the wish that our senior students may have every success in their examinations as well as in after life and that our Juniors promoted to the Senior class will return in June ready to write their English composition on the reopening day; and God help them from Sri T. if they do not work out the fifty sums given for home-work in Mathematics during the holidays.

Our Distinguished Visitors.

Robert J. MacAlister; P. J. Roy of Bombay; Abdul Hameed Khan Sahib; Haji Moulvi M. Nazir Husain Sahib, (Sheriff of Madras); Mr. Robert Meagher, an American Lecturer; Sri. T. Balakrishna Nayar; Sri. B. M. Thirunarayanan, M.A., of Presidency College; Sri. K. N. Ezhuthachan, M.A.; Janab Hyder Ali Khan Sahib; S. M. Fossil Sahib; Miss Vajreswarai, M.A., Lady Wellington College; Sri. P. Alala Sundaram Chettiar, M.A., M.C.C.; Sri. R. P. Sethu Pillai, B.A., B.L.; Al-haj Abdul Wahab Bukhari Sahib, M.A., L.T.; Sri. V. Chitti Babu, M.A., of the Govt. Arts College; Sri. G. Soundararajan, B.A, B.L., G.D.A., Loyola College; Sri. Satyanaranji of the Hindi Prachar Sabha; Sri. A. R. Venkatachariar, (Retd. Chief Engineer); Sri. R. Ramanujachariar, M A., of the Annamalai University; Mrs. A. George, M.A., of Ethiraj College; Mr. Victor Deva Sundaram, M.A., of Govt. Arts College, Madras; Mr. Md. Yousuff of Pachaiyappa's College; Vidwan Sri. Dharmarajan; Sri. S. Y. Subramaniam, M.A.; Sri. K. V. Nambudhiripad, M.A., Presidency College; Sri. O. K. Vasudeva Panikkar, M.A., Presidency College and Dr. T. M. P. Mahadevan.

The Value of Psychology for Human Life and Happiness.

Psychology: Useful in Building up a Fuller and Happier Self.

Psychology may be said to be a fascinating subject to study. Every man and woman desires to grow bigger and more prominent and become happier than before. And, in fulfilling this desire, Psychology has a substantial contribution to make. It can make it possible for man or woman to build up a fuller and happier Self or Personality. When Psychology is studied for this purpose which involves an understanding of one's own mind and the mind of one's neighbours it is bound to be interesting and fascinating indeed.

We can see also how useful and profitable this study is when we realize that our Self or Personality is our one un-assailable possession. We can go on adding to it to the very last day of our life. All else is whimsical and uncertain. Money, friends and fame,—are all with us to-day, and to-morrow they are gone. So also health, strength and beauty. But, what we really *are* and what we really *have*, is in our own Self; and it is a study of Psychology and a Psychological analysis of ourselves that can reveal to us all that we *have*, all that we *are*, and all that we can *grow* into.

Psychological principles are always the same, whether in peace or in war. These principles need to be explored and understood, if our aim is to build up a fuller and richer Selfhood or to accomplish a finer, happier and a more successful living.

Psychology: Old and New.

It is true that Psychology is a subject as old as man himself. And yet, it is equally true that it is as new as the fast-flying aeroplane or the world-devastating Hydrogen-bomb,—for, Mind which is the subject-matter of study in Psychology is as old as it is new and constitutes all that is deep behind the physical man—his thoughts and wishes, motives and desires, memories and feelings. As far back as 384 B.C., the time of Aristotle of ancient Greece or perhaps even much earlier at the time of the Rishis of Ancient Upanishadic India, thinkers were pondering over the mysteries of the Human Mind. But, for all that, Modern Psychology or the New Psychology, as it is now being called, is only about a half of a century old. It is now no longer an arm-chair introspective Psychology as it used to be.

Birth of New Psychology.

The New Psychology began by breaking away from the old method of Introspection, known sometimes as the "Arm-chair Method", and taking to the laboratory or the scientific "Experimental Methods." In this breaking away from the "Arm-chair Psychology" two names stand out prominently, *viz*., Welhelm Max Wundt and William James. When the former opened his first Psychological Laboratory in Germany and the latter opened another in America, the New Psychology was well on the start. And

later, into the field of Psychology came from the field of Medicine, Sigmund Freud of Vienna.

When Freud discovered that the Nervous System could be influenced by the Mind and began to publish his books dealing with the Unconscious Mind and Psycho-analysis, another great branch of Modern Psychology was born. Thenceforward, Psychology made rapid progress in Europe and America, and in the eastern countries like China and Japan, though unfortunately, in India it lagged behind.

Effects of New Psychology on Human Life.

It may be easily seen that this New Psychology has been affecting Human Life at many points. It has influenced Literature, Drama and Education. It has thrown light on many Human Problems,—Problems of the Individual and Society. It has thrown more light on Human Motives and Conduct and thus helped people to understand themselves and their neighbours. And it is just beginning also to influence national and international Politics. It is fast invading the realms of Medicine and Education, Industry and Art. We are in a position to foresee that in the efforts for the prevention of World-Wars, Psychology is bound to play the major part in the future.

More than anything else, the New Psychology is of immense use in guiding the daily life of the common man and woman in their search for light and happiness,—as it is capable of throwing more and more fresh light on the different sides of Personal Life,—the Knowing, the Willing and the Feeling aspects.

Dr. T. V. SESHAGIRI RAO,
M.A., Ph.D., L.T.

Students at Work

(A normal College day. Ramesh and Gupta along with other students enter the grounds.)

Ramesh: What a fine College! A long drive, large grounds, trees and buildings!

Gupta: Yes, and just look at the students, will you? They seem to be very studious and well-behaved.

(Some students pass by, talking about the mathematical problems in their last test paper.)

Ramesh: Well, well, very clever indeed.

(Other students pass. They talk of the fire-cracker that exploded in the class).

Ramesh: My, my, my, that's certainly too bad. I had no idea these chaps could be up to such mischief.

(Gupta turns and looks at him for a moment: You had no idea, had you?)

Ramesh: How should I?

Gupta: Don't pretend to be so innocent, Ram. It was you who did it.

Ramesh: (affecting surprise) Oh, well. So you knew it all along. I thought you didn't suspect me. Anyway, it was tremendous, wasn't it? The lecturer simply jet-jumped from his chair.

Gupta: No, it wasn't funny at all. I was badly shaken up myself. I wonder why you take to such tricks.

Ramesh: Well, I was getting bored. I wanted some action.

Gupta: You'd have got more action, if he had found you out.

Ramesh: (changing the topic)... Oh, I say, Gupta, just look at this—(points to the refuse and rubble that has been dumped on to some waste land). What are they planning to do with this, My Lady's Garden?

Gupta: Pretty horrible, isn't it?

Ramesh: I'll say, it is. Atrocious, is the word.

Gupta: I suppose, it will take some time before it can be cleared up.

Ramesh: There goes the bell. We must hurry.

SCENE—A Lecture Hall.

The lecture is in progress. Ramesh and party are right at the back of the hall from where a low hum can be heard. One of the party is Abdul who is discussing the merits of the two exhibitions in town—

Abdul: I think the Park Fair is certainly very good.

Raghbir: What makes you think so?

Abdul: Why, you can have more fun watching the sports and the Rekla races and riding in the Dodgem cars.

Raghbir: But you can see more things at the Teynampet show. It is much bigger—more stalls and people.

Abdul: That's true. But you get the same people over here. Have they got anything like the 'Well of Death'?

Raghbir: Oh sure, and there's the Railway Centenary Exhibition and also the Hydro-Project model.

Abdul: Anyway, I think the Parrot Show over here is certainly interesting. I'm sure you haven't seen anything half as nice..............

Lecturer: What's that murmuring, I hear over there?
(Silence. After some time, the murmur starts again)

Ramesh: Yes, I've seen it. Its really wonderful. The trainer calls that Parrot the Professor of Mathematics and it is certainly clever. It can add or subtract, select any card and spell any word too!

Raghbir: I think, he's cleverer than some people, I know!

Ramesh: Oh keep quiet, will you? You needn't be so sarcastic. You think you are another Professor, don't you?

Raghbir: Certainly: I got the highest marks in that paper.

Gupta: And what did you get in English?

Abdul: You should have seen the remarks on his paper! "Vague—No idea of the subject—What is the set question?—Full of spelling errors" and so on.

Ramesh: These empty—headed people generally talk too much.

Raghbir: All right, all right. I still got the highest marks in Maths. And I think, the correction was too stiff for the other papers.

Ramesh: Certainly! Vague!........... Spelling errors!...........

Lecturer: You there, Ramesh! Why are you talking? What is it about?

Ramesh: Nothing, Sir.

Lecturer: Sit down then. And let me not hear anymore talking from anybody.

(Perfect silence maintained for half-an-hour, after which the period ends).

SCENE—The Common Room. The boys are just returning from the lunch room.

Ramesh: Hello dope!

Moin: Hello Fat-head!

Ramesh: (who is really fat): O.K., O.K., big boy. Relax, will you? You thin fellows cheat, you know. You eat such quantities but don't show it out.

Moin: Nonsense! I eat very little really.

Ramesh: Oh well, who's to know? Anyway, I say, Moin, what have you in the last hour?

Moin: Nothing particular; it's a free hour.

Ramesh: How about the pictures?

Moin: Have you got a free hour, too?

Ramesh: Don't you worry, little boy. It doesn't concern you

Moin: O. K., Mister. Where shall we go?
(Gupta and several others walk in.)

Gupta: What are you two guys so confidential about?

Ramesh: H'm! You really want to know?

Gupta: I know it already. You fellows are crazy about the pics.

Moin: And what about the honourable member?

Gupta: Oh, I don't make it a habit of going there.

Farook: I think, he prefers the Races, instead.

Ramesh: Races?

Farook: Sure. Guindy — Independence Cup — Horses flashing by — Treble Tote.

Gupta: Oh no. I'm not interested in Guindy.

Farook: Sholavaram may be — Motor Cycles — 350 cc — 500 cc — whizz — bang.

Ramesh: What's wrong with this guy? He seems to have gone M. R. A. all over.

Farook: Poet perhaps — Clouds — colours — exhibition — butterflies — frozen mitt — philosopher.

Ramesh: And what are you raving about? He seems to have turned Philosopher at any rate.

Gupta: I'm not that eccentric, my dear chap. I was only thinking about our College and Social Service.

Moin: What? Social Service?

Farook: Oh, ho! Rural welfare — adult education — lay out roads — dig pits — sweep the streets — pat on the back — good citizen.

Moin: I say, Gupta, why don't you take it easy?

Ramesh: I guess, we do enough of Social Service already.

Gupta: Such as what?

Ramesh: Oh well, like..............like..............well this, that and so on...... I can't exactly say..............but..............

Gupta: That's just it. To hear you, anybody would think you have done tons of it. And yet.. ....?

Ramesh: Well! What exactly can we do here?

Gupta: I don't know myself. But there ought to be something in which we all can take part.

(The class bell rings.)

Ramesh: That's a real stroke of luck! It has saved us from the rest of your funny ideas.

(They disperse.)

SCENE CHANGES—Classes are over for the day. Students are rushing to the Assembly Hall. One of the rushing students shouts.

Moin: Come on, come on to the Main Hall. There's a big meeting.

Ramesh: Who's speaking?

Moin: The Principal.

Ramesh: What about?

Moin: I don't know exactly.

Ramesh: Oh, then I'm not coming.

Moin: I say, our Lecturer said there was something special.

Ramesh: Right ho! You go ahead and reserve a seat for me.

(The Assembly Hall is packed. The Principal addresses the students. After speaking on some general topics, he carefully emphasises Social Service. He appeals to them to take part in the Social Service programme he has drawn up. He calls for volunteers. Some hands go up; the others start a low muttering.)

Ramesh: I knew there was some catch in this. I was a fool. I should n't have come. Who wants to do all this nonsense any way?

Raghbir: Just imagine! Levelling the grounds! I shall not volunteer.

Moin: I agree with you. We have too much to learn, as it is.

Gupta: Perhaps you are right. But I think that it would be very interesting to do some manual work. This is the very thing I wanted. It must be great fun with all you fellows joining in. I think I'll give my name in.

Ramesh: You can leave my name out. You are always too smart. You have no idea how hard it will be. And what disgraceful work, really?

Gupta: But did n't you hear the Principal say that even the lecturers will take part. I like to go along with them. And it's certainly not degrading, if they can do it.

Moin: Just imagine the Elephant and myself pulling together. I feel impatient to get started already.

Raghbir: Are you referring to me, by any chance?

Moin: Oh no, you dope. (He winks slyly at him.)

Raghbir: I see what you mean. Yes, we'll make him pull hard.

Ramesh (infected by their jovial spirits): Oh, well, I don't know. I think I may come and see what's going on.

Gupta: You certainly must. And I'm sure you'll want to take part in it yourself.

SCENE—A week later. Staff and Students are levelling the waste land with huge stone rollers. The Principal and some members of the staff watch the students.

Principal: I hardly expected such a response. I am very happy to see so many students volunteer for this work.

A Senior Lecturer: Some of them are full of spirits for other things. Just look at Ramesh for instance, pulling away as heartily as the others. I am certainly surprised that he has turned up for work.

Principal: And so am I. The live-wire of the class, I am told. Even now, I can hear him shouting........................

Ramesh (some distance away): Come on, you lazy fellows, pull, pull harder. You there, Raghbir, put some more poori and potato into it. I never imagined that this was going to be so interesting.

Moin: (pulling along in the same batch) Oh, you and your vadai and sambhar......you were the last fellow to volunteer. Wasn't he, Raghbir?

Raghbir: Sure. And now, he's the perfect man for the job.

Moin: How do you like it?

Raghbir: Well, it's not my idea of a *picnic*, but it's fun, really.

Gupta: I like it immensely. It's good to see you slackers doing some honest work.

Principal: (To his colleagues) That's just it. If you want anything done, you must know the right way to go about it. Ask them properly and there you are - they're just willing to do it. Their good work will earn them a lovely new playground.

S. J. C. BAYNES, M.A.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
1 DEC 1955
MADRAS

SAINT CHAPELLE, PARIS

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
10 DEC 1955
MADRAS

Saint Chapelle, Paris.

A Thing of beauty is a joy for ever
Its loveliness increases — it will never
Pass into nothingness.

— KEATS.

Paris, the ever-changing ever-gay city of the world has many attractions for the thousands of tourists who pour into that city – the ladies haunt the milliners to look for the latest and the artist gazes around the galleries of the Louvre and the many museums, with their fine collections of art. The Seine flowing idly through Paris spreads its charm on either bank. There are ever so many interesting spots that even a life-time seems too short to see them all.

Yet, amongst all these one could classify this beautiful little chapel which was built in the earlier part of the thirteenth century as the one spot not to be missed by any visitor to Paris. To this day, it has lost none of its charm and remains one of the most beautiful chapels in France–nay, it is impossible to imagine a more elegant chapel in any part of the world.

Saint Chapelle is located at one extremity of the isle of Cite. With Notre-Dame at the other end and surrounded by the *Palais de Justice*, it is almost hidden from view. But its soaring slender spire rises above everything around it to justify the majestic beauty of the whole structure.

The Chapel was built by King Saint Louis in two storeys without any columns. The Lower Chapel was reserved for servants and the Upper chapel was reserved for Royalty and senior officials of the realm, when France was yet a monarchy. The Gothic architecture, though of a high standard, is almost over-shadowed by the work on the stained-glass windows of the Upper Chapel. The work depicts the story of the Bible and as the sunlight strikes the windows, the Chapel is transformed into a shrine radiant with light and heavenly beauty. Though at the present day, this chapel is no longer used as a place of worship, its beauty is so inviting and captivating that it is verily impossible to leave its precincts without uttering a prayer of thankfulness to the Almighty.

ALFRED PAKIANATHAN,
Meston Training College.

A Code of Life

Don't be a frog buried in a well
Get out and understand the world in which you dwell.
Be honest till the last
Forget the evils of the past.
Earn your bread by your hard toil
And not by wicked deeds or spoil.
Earn from wise men their applause
For a fight in a good cause.
Thy shins break not over trivial matters
Nor thy heart deceive by the man that flatters.
Submit thyself at the feet of the Almighty
He alone is the Judge of this world so flighty.

S. KUMARASWAMY, I U.C.

Two Little Fishermen

The terminal examinations were over and gave me a few days for relaxation. I was thinking of going to a picture and was therefore glad when my uncle, who had paid a visit to our house on his return from the office, suggested that we should see a movie. We went to Prabhat and bought two first class tickets. Seated on the beautiful sofas, we enjoyed the picture and on our return, my uncle left me at the bus stop of Route 21-B and went home. I bought a ticket for San Thome and as fate would have it, the bus came to a dead stop near the Presidency College. The conductor informed us that it would be vain to hope for the bus to proceed. Cursing the mishap, the passengers got down and walked towards their respective homes.

The moon was throwing its yellow beams everywhere; the wind was gentle and the blue sky was gazing at the calm earth below. It was a pleasant night and I did not feel the strain of walking. As I approached the beach opposite the Queen Mary's College, I saw something that attracted my attention.

The heavy rains a week ago had created a pool in the sandy basin covered over with grass. Here were two little fisher lads learning the art of navigation. They had tied two or three long pieces of wood together, representing a small "*Catamaran*" and were slowly gliding over the surface of the water, enjoying themselves. For a while I stood there watching the keen interest they

showed in learning their hereditary profession. These tiny creatures are burdened with the task of learning the profession for their livelihood right from their childhood. In this respect, they can be aptly compared with Lamb's "Chimney Sweeps."

As they noticed my presence, their peace of mind was disturbed their enjoyment ceased. Melancholy hung upon their faces but no expression was given to it. What was going on in their minds, I cannot say. I asked them what they were doing there. Thinking that I did not know the reason for their activities, the younger one said, "Don't you know we are fishermen and we have to learn to sail a boat for our livelihood?" In order to please the boy, I said that I was a North Indian and it was the first time that I visited a coastal town, though I knew it to be a white lie. The little lad was pleased, as he thought that he had taught something new to a well-educated and grown up man. I gave them a few coins for which they thanked me with real sincerity and as a mark of respect, they asked me to sit and watch their various activities. Resuming their childhood tasks, they went up and down the pool a number of times with great vigour. Some times one of them purposefully fell into the water, pretended to swim and got into the "*Catamaran*" again, with the helping hand of his comrade.

Thanking them for their show, I resumed my walk. On the way, several thoughts passed through my mind. I pitied these little seamen for their poor life, their inability to obtain education and thereby develop the spark of native intelligence in them, and the crude methods they adopted for fishing in the 20th century.

A boy born with a silver spoon in his month, has some one to look after him and his studies. He is under the care of his parents who do not allow him to be out of their sight. When attacked by the least cold, the best doctors are consulted and utmost precautious are taken, the diet is charted out and nurses look after him. In short, he has all that a man can get. On the other hand, in the case of these little gems—though black—who do not have even proper clothing, their fathers are away on the high seas trying to earn their "one meal a day", and their mothers leave them to their fate. They are free to go to any place they like and do whatever they want.

What a strange sight it is! On one side, there is a college that during the noisy day, teaches the privileged,—arts, sciences and various other subjects. On the other side, is the school of Nature that functions during the calm moon-lit nights. Here the Angels teach the little souls their art and responsibility. The only thing that separates them is the South Beach Road running from San Thome to Parrys. This is due to the difference of their birth in different families. These little charming creatures do not ask the rich for money to be spent extravagantly but to meet their bare necessities. Any little help that we can give is welcome, (which enables them to make both ends meet.) Though they are never destined to be in comfort, they are satisfied with their mode of life and never complain about anything. Thus to help them whenever they ask for it must not be considered a bad action. They are the beloved of God.

SYED AMJAD ALI,
II U.C.

Fifty Thousand Rupees in the Godavari.

The final bell has just rung. Simultaneously the red signal light vanished and the green appeared in its place. A shrill whistle started a great buzz in the compartments of the Calcutta Mail. Those who came to give a send off to their kith and kin, hurried to get down from the compartments and the passengers who were talking to their friends rushed into their compartments.

He was one of the latter, after a hearty hand-shake with his friend. His first action after entering the compartment was to feel the weight of his bag. The fifty-thousand Rupees he had won in a cross word competition were safely there. He did not want to spend even a pie out of the amount. He just wanted to have the pleasure of handing over the whole wad of notes to his beloved wife. When he thought of his village, he fell into a reverie. How happy the villagers would be to hear of his good fortune. They would eagerly wait for him with garlands and a small band of musicians. As soon as he got down,

on the platform they would garland him and take him in a procession home. He would anxiously scan the crowd for his family. He was told by the villagers that at their request his family has stayed at home to welcome him. After a long walk, they reached his house. Everybody expressed his joy at his good fortune. After this, they left him entirely to his family. His wife was beside herself with joy at seeing so much money. After a hearty meal, they begin planning their future. His wife wanted their home to be repaired first. Then new paddy fields should be purchased and then he should give up his post in the city and take to agriculture.

Suddenly his vision was disturbed by the whistle of the train. The train moved slowly. It was crossing the Godavari bridge. The river was in full spate. True there was news in the papers about the Godavari flood but he never imagined that it could have reached such a gigantic height. Just a stretch of his hand seemed sufficient to reach the water. All sorts of things were floating. There were dead bodies of animals, there were house-tops, hay-stacks, furniture, big green uprooted trees and human corpses. The train dragged on slowly. When it was midway, he had a feeling that it was not the train that was moving over the bridge but the bridge was floating with the train over the waters! As time passed, this feeling grew stronger. He thought that fate was very cruel to him. Here he was with fifty-thousand Rupees at the mercy of the river. What was the good of so much of money in his possession? It was neither useful to him nor his family nor to the public. Ah! did he really think that he would part with so much money to the public? Well, in any case that would be better than getting himself and his fifty-thousand drowned. However, to his great relief, the train touched the land and began gathering speed. After a few minutes, it stopped at the next station.

The door of his compartment was pushed open and another crowd of human beings rushed in. There was a hue and cry. Every one was seen with odd things. Some had bundles, some had boxes and some had only the clothes they were wearing. These were the people who were rescued by the rescue-party. The government was kind enough to give them free passage to whatever place they wanted to go. The train halted there for a long time. The whole scene was appalling and pathetic. There was an old woman crying over the loss of her only son, whose marriage was fixed on the next new moon day. There was a young man who appeared to have lost his wits. On enquiry, it was found that when he returned from a neighbouring village, his own village was swept away by the flood. He had thus lost his whole family. There was a young woman who was mourning for her husband who went to water his fields but did not return home.

Our fortunate traveller was moved deeply by their awful tales. A few days ago, all were happy and contented. They had everything they wanted. Now there was no one to look after them. They could n't get anything to eat. What a terrible change! He slowly opened his bag, took some money and purchased whatever food was available at the station and distributed it to the destitute. He was happy that his own family was beyond the reach of the death-dealing flood waters. He immediately remembered his thoughts, when the train was passing over the bridge and when he felt like being carried away by the flood, that it would have been better if he had spent the money he was carrying on relief measures. Urged by this thought and by the soul-stirring sights in the station-yard, he left the train and joined the rescue-party.

He moved into the flood-affected area. Many were the people he fed and clothed but people were pouring in like The Godavari Waters themselves. A major part of his prize money had vanished in this way. When he was thus engaged in distributing food and clothing, he was startled to hear familiar voices. Amidst the crowd that was clamouring for his help, he saw his wife and children with her aged parents raising their hands for alms. He rushed to them and embraced them. They explained to him how they happened to be there. His wife received a communication a week ago that her mother was seriously ill. She had accordingly gone to her parent's village and stayed there. This village was also affected by the flood. They were however rescued by a rescue party. He took them, with the other victims to the station and after sending them to his village returned to the relief centre and spent the rest of his money in relieving the distress of the victims. He was not sorry to have lost all his prize money. Was not his family, safe in his native village, now a greater boon than fifty thousand Rupees?

MD. USMAN ALIKHAN,
II U.C.

Seven-headed Cobra!

My friend, Ramu, and I were walking along the White's Road. As we all know, there is not much light from Thousand Lights to Patullo Road junction. We were just midway on this section, when Ramu suddenly exclaimed, "See, see a seven-headed cobra!" I looked around but nothing was visible.

"I just saw a seven-headed cobra, crossing the street".

"Seven-headed cobra! what do you mean? such a thing here, unbelievable".

"No, no, I clearly saw six heads".

"You exaggerate. I never have heard of six-headed ones in stones, atleast".

"Then, it should have been one of that kind.

"So you still exaggerate? If it had been true, it should have made a tremendous hissing noise, and I would have heard it. Five-headed cobras are noted for their hissing noises, so runs the story".

"Then it should have been a four-headed one for I beheld some heads.............."

"And you were not able to make head or tail of it? Nonsense! there is no such thing as four or not even three-headed cobras".

"Oh I saw some cobra moving and I saw also more than one head. I am certain of that. It might have been a two-headed one".

"The two-headed one is called the Siamese cobra. They abound only in Siam (of course this was mere bluff). They can be found no whereelse.

"But certainly, I saw some big and black cobra".

"Yet, I think you were mistaken. In this dark part of the road, it is a wonder, that you were able to spot a black cobra in the dark".

"No, I did see some thing moving; I am not sure whether it was a cobra or not or.................

"..................or what?".

"May be, I was labouring under a delusion.

N. Raghu,
I U.C.

Midnight Adventure

Sadiq was a man of leisure. To while away some part of his time, he used to visit the prehistoric house of old Amin Sahib who was a Unani Doctor by profession as well as a patriarch who relieved the people suffering from the over-powering affliction of evil spirits. Except when an opium-pill of considerable size had not been washed down his throat, this doctor was an expert flatterer. Naturally, he was very popular among the illiterate inhabitants of the village. He always talked of the upper ten who, according to him, were very much in debt to him for medical services rendered to them, when they lost all hopes of recovery from their obnoxious extravagances. But, in fact, one could perceive only half a score persons of some " Banjara " or gipsy tribes—who were entrapped by his tall claims, congregating around his threshold on all days except Tuesdays and Wednesdays. He usually put before such people, to make a deep impression of his greatness, some pretty coloured pebbles that were not uncommon at the stony edge of the hill-side of that village ; and boasted of his greatness saying that these precious stones were bestowed on him by this or that Maharaja or Nawab as a reward for his services. If unfortunately he was asked to mention, (for none of those innocent people dared to cross-examine him, believing that he was no doubt a great man) where the State of such a Maharaja was, he used to reply in the words of the Indian comic actor, Agha, that that State was formed after the completion of geography, so that it was impossible to say in which province or district it was situated; and those fools believed him without question. In spite of these defects he was, of course, an experienced personality in his profession.

One day, unlike other times, Sadiq knocked at the doctor's door very late in the evening, and it was opened by the doctor himself, who receiving him with great cordiality showered profuse compliments on him though without a single cup of tea or other refreshment. It was quite strange that that day they discussed different views of religion of which the doctor seemed to have possessed a marvellous store. Upon a certain doubt expressed by Sadiq, he took up some religious saying depicted in Arabic and reading it aloud to him, he translated it into Urdu.

Thus they went on till midnight, when Sadiq was so absorbed in listening that he was somewhat dazed by it and though he was a heavy smoker, he forgot to take out his cigarette-case which was quit safe in his pocket. At last, the doctor himself felt its necessity to an abnormal extent, he had been waiting long for the cigarette to be offered by his guest. Thinking it would be no more useful to wait any further, he hit upon a plan to check the fact whether his guest had cigarettes with him or not. Then he called upon his son who was trained up in the same way as he was and asked him to provide his guest with the tin of " Black and white " cigarettes, which, not more than two days before, was bought for him by a client. The son replied from his bedroom in a loud voice that his younger brother had thrown the cigarette into the water while playing with the tin.

" Then," said the doctor patiently, without the least sign of anno-

yance upon his countenance, "Go and bring a packet of Will's from the bazaar, for I think our guest doesn't like ordinary beedies."

"But you know father," replied the son, "The shops are usually closed at 8 O'clock in this village. Nothing can be found now but the barking dogs in the bazaar."

"Never mind, sir," interrupted Sadiq, "I've got them with me."

Hardly had he spoken these words, when a shout came from outside calling, "Amin Saheb, Amin Saheb," and the doctor thought that some emergency case was brought for treatment. So he answered:

"Who is it?"

"It's only a gentleman sir" replied the stranger, and the doctor was sure that it was some person who had come again to hear and appreciate his lectures which he had enjoyed on some previous occasion.

"Then come in. No gentleman is prohibited from entering my room," said the doctor frankly, and the very next moment there appeared a broad and huge figure standing right before them. No sooner did the stranger step in, than Sadiq lost his nerve and fell down with his face towards the ground and covered it with his hands. He was so horrified by the formidable features and peculiar dress of the stranger that he became frightened for a few minutes. And though the doctor was also struck with terror, he did not display it on his countenance. He shut the book, kept quiet and began to stare at the unusual build of the stranger whose extraordinary height was such that he could easily touch the roof of the room. His other limbs were equally monstrous. After a few moments, the doctor summoned enough courage to break the silence.

"May I know, sir, where you come from?"

"From a far-off country."

"But there is no transport during nights to this village."

"I have come by my own coach".

"Then, what can I do for you?"

"I like to have a cigarette. Can you provide me with one?".

"Cigarette! yes! why not?" said the doctor and then turning to Sadiq, "will you please give him one, Sadiq?"

Sadiq offered his packet to the stranger who took one and offered him in return a handful of gold coins.

The stranger bent towards the curiously ornamented lamp to light his cigarette, but while the others watched him, fascinated, he suddenly shrank into the flame and disappeared.

Sadiq was astonished. He looked around and searched everywhere but found no one. The voice of the old doctor attracted his attention.

"Who can it be?" he exclaimed

"I do not know," cried Sadiq, "but here are the coins he gave me. They have some strange writing on them."

"That's Chinese."

"Then it must have been........" began Sadiq.

"Yes, yes, and did you notice how he rubbed the lamp," continued the old man.

"I know, I know," shouted Sadiq, "That was the genie of Aladdin's Wonderful Lamp."

MOHAMED ISHAQ,
II U.C.

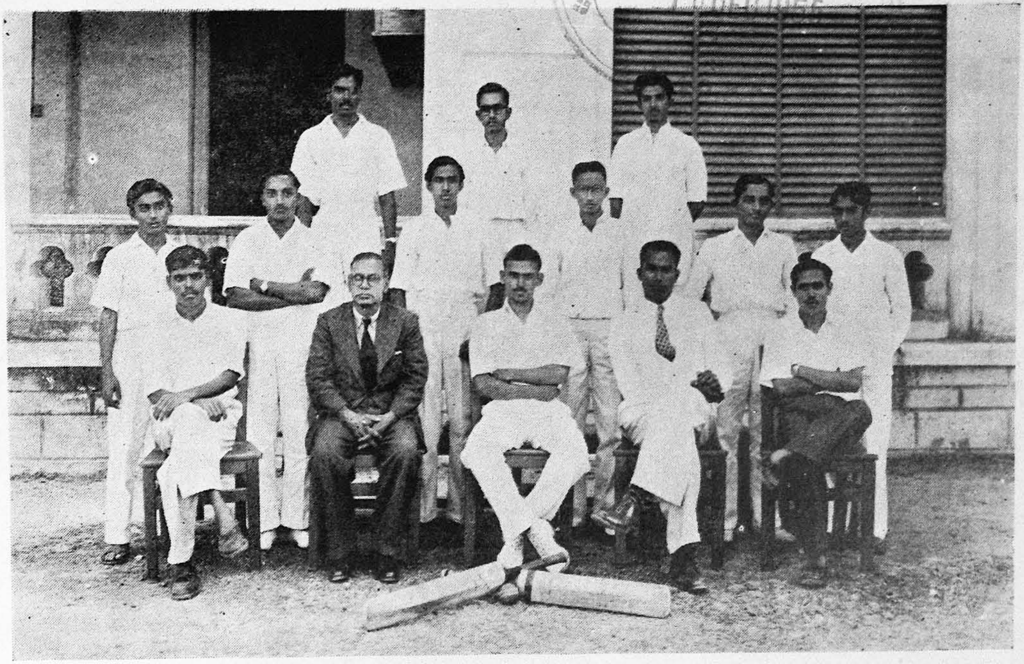

COLLEGE CRICKET TEAM

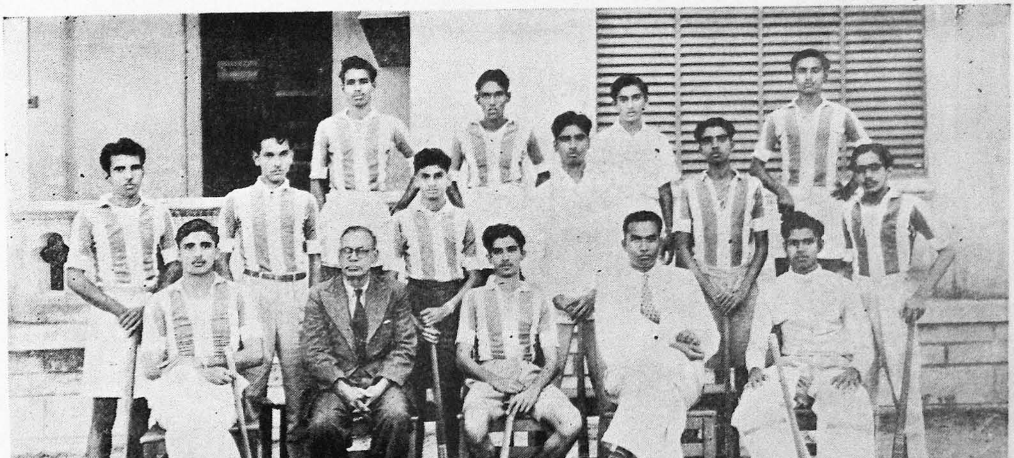

COLLEGE HOCKEY TEAM

DEC 1955

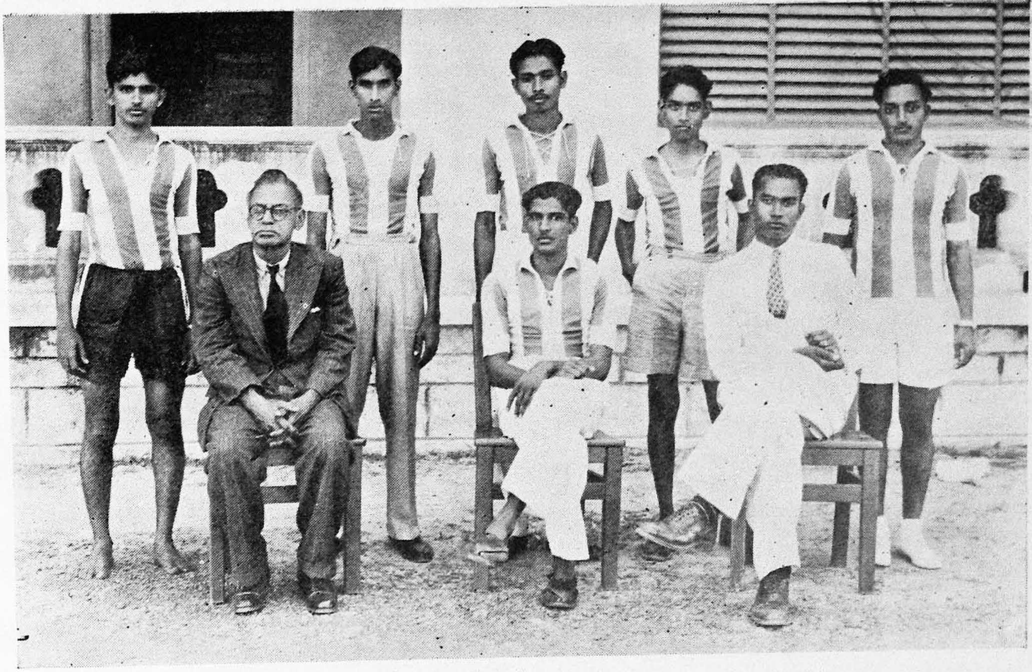

COLLEGE VOLLEY BALL TEAM

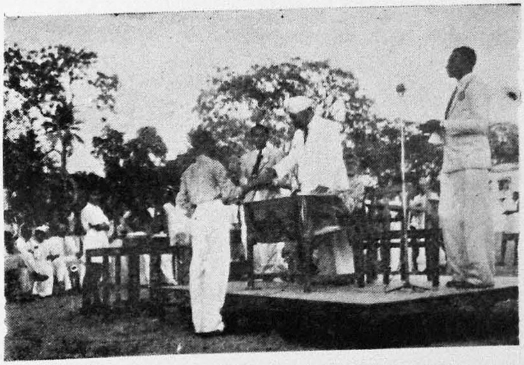

DISTRIBUTION OF SPORTS PRIZES

The Match.

Hey, Iyer! Come Quick! Waiter, Six Cups Coffee. I turned around to discover the origin of this rather long and loud command in the coffee hotel. I wasn't mistaken; the voice was that of a college student surrounded by five of his pals. They had obviously come straight from a cricket match for I couldn't but observe their unkempt hair, loosely hanging shirts, dirty trousers and dusty shoes. They were a jolly lot of fellows - as all college students IN COMPANY are - and were free and uncontrolled in their jokes; comments and anecdotes, and most of their remarks were about the match they had played to-day. Being an ardent fan myself, I sharpened my ears to hear further.

"Dash it. We would have tripped them, had the captain possessed a little more sense"—This from the author of the first comment.

"I say, correct yourself! Does that fellow possess any sense at all?"

(Uproarious laughter, stamping of feet and thumping of the table.)

Then the lad with the specs spoke. (He looked as though he was the Solomon of the group) "Some are born great; some achieve greatness and some have greatness thrust upon them. In the case of our college, the captaincy was thrust upon that addle-pated goose."

"Wah Wa, Wah Wa!—"this from the best-behaved and most handsome chap in the group. "………There is no selection committee and yet there's a selection for the match! You bowl without a ball, you bat without a bat and the man who is totally ignorant of the game is appointed captain! How strange." (In a low voice: "How tragic").

"Bravo, buddy! You speak like Caesar Julius—Oh, I'm sorry, like Julius Caesar. It was he who spoke at his own funeral. Did he not?"

The whole company burst into laughter again and I myself couldn't help letting out a gurgle.

Then Solomon spoke: "We lost, not because there aren't enough good players. As a matter of fact, we have some of the most talented. The thing is that the people who were entrusted with the selection were not endowed with intelligence. For example, Raghunath, he is a fine bowler. Was he given ever a single over?".

The waiter served the coffee by then. Talking is good but coffee is better and the tired group set to the task of consuming the hot beverage. After finishing, they got up and went to the manager's counter to pay the bill. I, too, rose and came out of the hotel with them. They began straying in the direction of the beach and I could see that at least two of the six members limped. The Leader, indeed a possessor of a little companion, asked the youngest of the injured: "How is your knee, Ramesh? Paining badly?"

"A little, thanks. It will be all right tomorrow."

"It is doubtless a tragedy for our college.........."—(it was the Solomon again)—"that such innocents are made to suffer for the follies and frolics of those in power. Look at this kid, hardly sixteen, made to stand very close to the batsman; that too, on the leg side! Anyone would have known that he would n't leave the field unhurt?"

"Our fielding was ragged, you must accept that......"

"But whose fault was it? We were the only cricketers, so to say. The rest, all strangers—some forced, some cajoled to play. Did you notice Gopi throughout the game? He did n't touch the ball with his hand though fifty balls rolled past him and a dozen catches dropped near him! He later said he thought cricket was like foot-ball—the ball was not to be touched by the hand!"

"Well, such is life and play. We suffered throughout the match today."

Fine poetry, I thought and tore myself away from the jolly lot and hurried home to reflect and relax.

J. VENKATA RAMAN,
II U. C.

A Geography Excursion.

We had an opportunity of visiting the Meenambakkam Observatory attched to the Madras Aerodrome.

Geography is an Earth Science. Nature plays a very great part in the life of man and beast. If we cannot have an idea of the amount of moisture in the air, it is natural to expect difficulties. Nowadays the different parts of the world come so close together that a thing happening in one part of the world will affect the rest to some extent. The air lines make a compound civiliasation of East and West and South and North and promote inter-dependence of humanity.

So no wonder it was that the Geography Association selected the Meenambakkam Aerodrome as one of the spots for our excursion. We started at 9–00 a.m., on 22nd August 1953 and arrived at Meenambakkam just prior to the landing of an aeroplane. It appeared to me as an eagle above swooping down on its prey. When however the wheels of the plane touched the ground, the plane began to glide just like a car, and it was an interesting sight.

After this, we went upstairs where there were some instruments and technicians. The men were busily engaged. On enquiry, we learnt that they were sending messages to the flying planes and receiving in turn information from the flying planes. It was their habit to say "One, two, three," or "Sunday, Monday, Tuesday," before communicating a message. They communicated messages up to a distance of twenty-five miles. By these wireless messages most of the accidents are avoided.

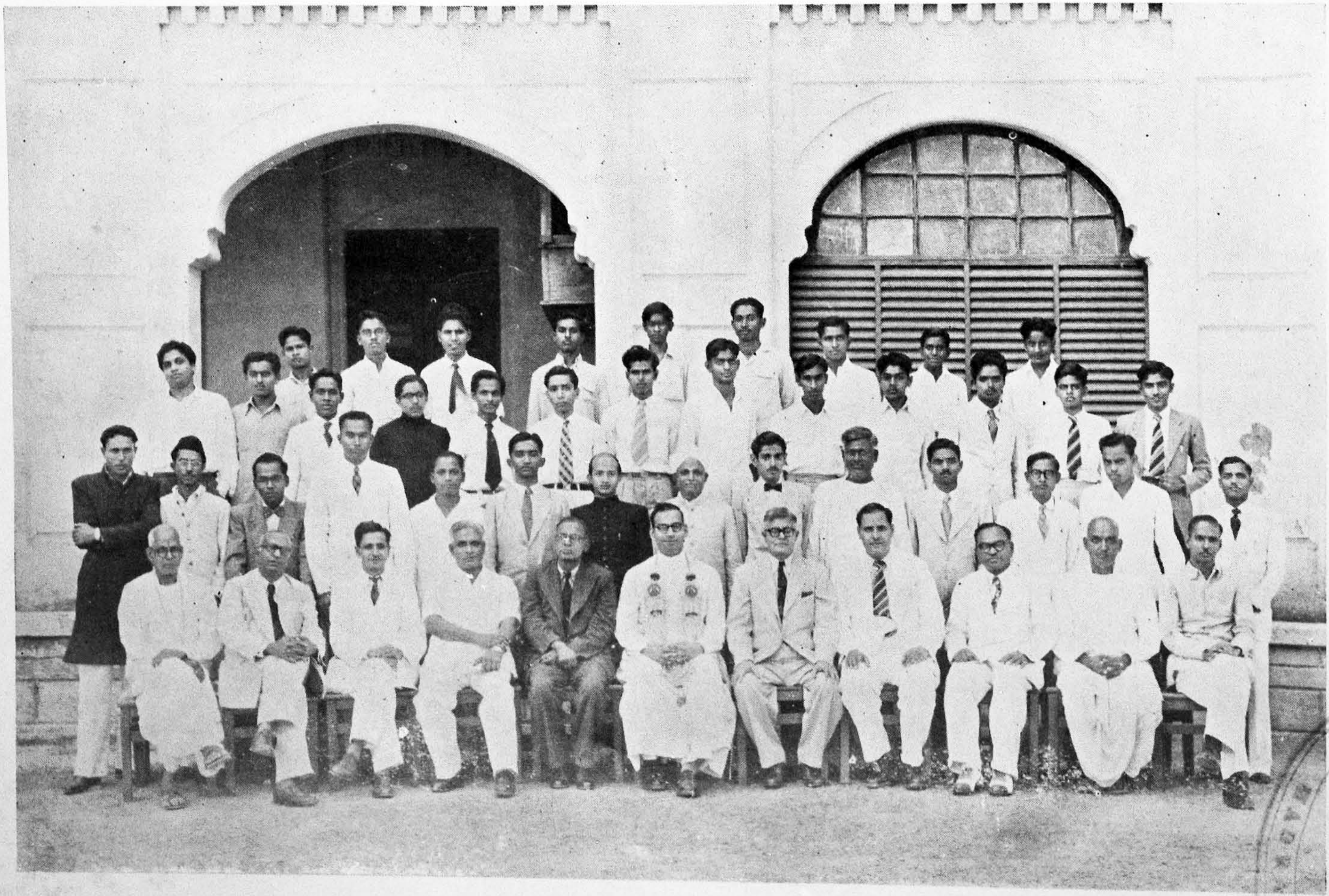

THE MANAGING COMMITTEE STAFF AND STUDENT-OFFICE-BEARERS OF COLLEGE ASSOCIATIONS
(College Union, Valedictory Address)

10 DEC 1956

The pilot must know the weather conditions before taking off. Hence it is necessary to have weather observatory near the aerodrome. We found a number of instruments and other apparatus to register the conditions of the prevailing weather. Different kinds of barometers, rain guages and even a seismograph were there. The persons employed there were busy recording and preparing charts. They do this thrice a day. They pass on the information about conditions of prevailing weather to the pilots. The aerodrome could take the necessary preventive steps. We saw an earthquake recorder or seismogram. For further details of weather conditions in the high regions of the atmosphere, they send balloons in the air, thrice a day with thermometers and other equipment attached to them.

After making a study of all these things, we made an attack on our local Everest on the summit of the Pallavaram hill. There was a winding road leading to the top. But we climbed up by a short cut. We did not mind the steepness and the ruggedness of the ascent. It was then that the meaning of the phrase an "up-hill task" became clear to us. Some of our fellow students gave up the attempt but others enjoyed the climb.

At the top of this hill, there was a mosque-like building with all its windows and doors locked up. A broad verandah ran on all four sides and this was where we settled down for the day's fun. There were small vacant buildings nearby that lay half-damaged. It appeared that these quarters were built and occupied by the military during the war.

A glorious view of the surroundings was obtained from the hill. Directly below, lay the triple railway tracks and a bit further, the Great Southern Trunk Road was visible in bits between the green clumps of trees. The fast running electric trains looked like crawling worms. The noises of the city did not reach up here. Far out to the East, we could glimpse the Bay of Bengal.

A little past five, it was time for packing up and going down and along the tracks to reach the station to catch the train.

After the day's engagements, we returned home tired but safe and sound and happy and exhilarated.

K. GOPALAKRISHNAN,
II U.C.

Office Bearers of the College Associations 1953—54

Association		*Vice-President*	*Chairman*	*Secretary*
UNION	...	Sri. A. Gopalakrishna, M.A.	Mr. M. Kamaldheen	S. Kumaraswamy
TAMIL PERAVAI	...	Sri. T. K. Gopala Iyer, B.A.	„ J. Balakrishnan	K. M. Md. Chinnathambi P. Maruthan
HINDI	...	Sri. G. Viswanathan, M.A.	Adoni Nandanna	T. G. Ramachandran
URDU	...	Janab Hamid Hussain Siddiqui, B.A.	Md. Rizvanullah	Md. Saifuddin
MALAYALAM	...	Sri. M. N. Vijayam, M.A.	S. V. Hasan Kunhi	P. S. Thomas
HISTORY	...	Sri. Simon I. S. Pakianathan, M.A.	Syed Amjad Ali	Md. Moinulla
ISLAMIC HISTORY	...	Janab Md. Kaleemullah Sahib, M.A.	Md. Ibrahim Sait	Md. Rahmathullah
PSY. & LOGIC	...	Sri. K. R. Applachariar, M.A.L.T.	P. V. Jagannathan	N. Ganesan
GEOGRAPHY	...	Sri. S. Manickam, M.A.	K. Gopalakrishnan	S. Narayanaswamy
MATHEMATICS	...	Sri. V. Thiruvenkatachariar, M.A.L.T.	G. Janardhanam	T. Vijayaraghavan
COMMERCE	...	Janab T. Md. Dawood Khan Sahib, B.com.	Mir Raza Ali	Abdullah Sheriff

ACTIVITIES OF THE DIFFERENT ASSOCIATIONS IN THE NEW COLLEGE, DURING 1953—54

DATE	NAME OF ASSOCIATION	LECTURER	SUBJECT	CHAIRMAN
20th Aug. '53	UNION	Sri. T. Balakrishna Nayar, M.A.	Inaugural Address	Mr. M. Kamaldheen.
2nd Sep. '53	MATHEMATICS	Sri. A. R. Venkatacharya	Mathematics and Industrial Developments in India	Mr. G. Janardhanam.
3rd Sep. '53	UNION	..	Debate: Madras is a much better place than any other town in India	Sri. A. Gopalakrishna.
6th Oct. '53	UNION	Mr. Robert Meagher	Life in America and India	Mr. M. Kamaldheen.
8th Oct. '53	UNION	..	Debate: Disarmament is the only Solution for World Peace	Janab Abdul Hameed Khan Sahib.
12th Oct. '53	URDU	..	Debate: Insan-aur-Hayavan Faruq	Janab H. H. Siddique Sahib.
13th Oct. '53	COMMERCE	Sri. G. Soundararajan, B.A., B.L., G.D.A.	Credit Instruments and Commerce	Mr. Raza Ali.
14th Oct. '53	HINDI	Sri. M. Satyanaranji	Inaugural Address	Mr. A. Nandanna.
24th Oct. '53	UNION	Mr. T. Md. Dawood Khan Sahib, B.Com.	United Nations-Day	Mr. Kamaldheen.
26th Oct. '53	PSY. & LOGIC	Sri. R. Ramanujachariar, M.A.	Psychology and Life	Mr. P. V. Jagannathan.
27th Oct. '53	URDU	Janab Abdul Wahab Bukhari Sahib, M.A., L.T.	..	Mr. Md. Rizvanullah.
28th Oct. '53	MALAYALAM	Sri. K. N. Ezhuthachan, M.A.	Inaugural Address	Mr. S. V. Hasan Kunhi.
29th Oct. '53	GEOGRAPHY	Prof. T. M. Thirunaranan, M.A.	Inaugural Address	Mr. K. Gopalakrishnan.
3rd Nov. '53	ISL. HISTORY	Janab S. M. Fossil Sahib	Inaugural Address	Mr. Md. Ibrahim Sait.
11th Nov. '53	UNION	Mr. S. Devaprasad, M.A.	Lit. Art, Science & Philosophy	Mr. M. Kamaldheen.
17th Nov. '53	UNION	Sri. P. J. Roy of Bombay	Researches Connected with Dalda	Mr. M. Kamaldheen.

18th Nov. '53	HISTORY	Miss Vajreswari, M.A., M.Ed.	Inaugural Address	Mr. Amjad Ali.
19th Nov. '53	ISL. HISTORY	Janab Hyder Ali Khan Sahib, M.A., L.T.	Life & Teaching of Prophet.	Mr. Md. Ibrahim Sait.
24th Nov. '53	MALAYALAM	..	Debate: Linguistic division of states is detrimental to the unity of India	Judges: Mr. O. K. Vasudeva Panicker, M.A. Sri. K. V. Namboodri.
10th Dec. '53	UNION	Sri. S. Manickam, M.A., B.T.	V Anniversary of the Declaration of Human Rights	Mr. M. Kamaldheen.
18th Jan. '54	COMMERCE	Sri. S. V. Chitti Babu, M.A.	Commerce in Ancient India.	Mir Raza Ali.
19th Jan. '54	HISTORY	Mr. Robert J. MacAlister	The American Revolution—Past and Present	Mr. Amjad Ali.
29th Jan. '54	UNION	Dr. T. V. S. Rao	Foundations of the New World Order	Sri. S. I. S. Pakianathan.
1st Feb. '54	URDU	Janab Kamaluddin Sahib (Akbar)	Adab aur Zindagi	Mr. Md. Rizvanulla.
3rd Feb. '54	UNION	..	Debate: In a large democracy like India Educational standards are the only way of establishing equality between one citizen and another	Judges: Mrs. George. Mr. Victor Deva Sundaram. Mr. Md. Yousuff.
9th Feb. '54	HINDI	..	Debate: Means of Communication in the Past and Present	Vidwan Sri. Dharmarajan. Janab T. Md. Dawood Khan Sahib.
16th Feb. '54	ISL. HISTORY	Dr. T. V. S. Rao	Contributions of Islam to Indian Culture and Civilization	Md. Ibrahim Sait.
19th Feb. '54	PSY. & LOGIC	Dr. T. M. P. Mahadevan, M.A., Ph.D.	LOGIC & LIFE	Mr. P. V. Jagannathan.
1st Mar. '54	ISL. HISTORY	Janab M. M. Ismail Sahib, M.A., B.L.	VALEDICTORY ADDRESS	Md. Ibrahim Sait.
5th Mar. '54	COMMERCE	Mrs. Khadri, M.A.	Do.	Mr. Raza Ali.
6th Mar. '54	UNION	Rev. Fr. T. A. Mathias, S. J., B.Sc. (Hons.)	VALEDICTORY ADDRESS	Mr. M. Kamaldeen.

10 DEC 1955

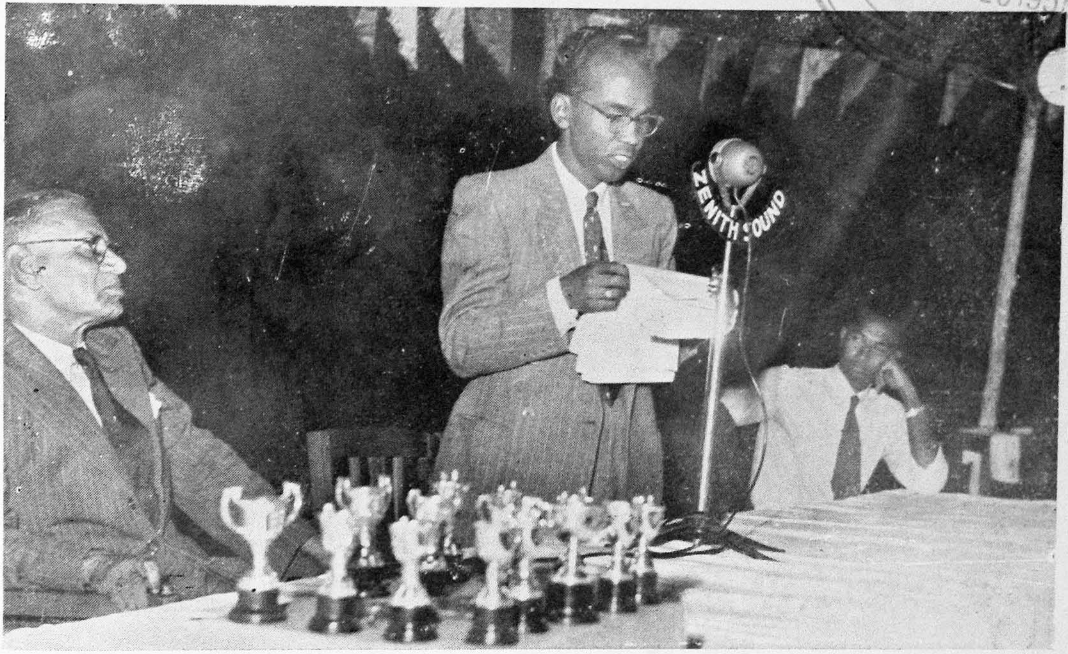

HOSTEL DAY—THE DY. WARDEN READING THE REPORT

PRINCIPAL GHANI SAHIB OF
THE GOVT. ARTS COLLEGE ADDRESSING THE MEETING

Hostel Report (1953-54)

GENTLEMEN,

It is with very great pleasure that I submit the Annual Report of this infant Hostel. I say "Infant Hostel" because it is only celebrating its third anniversary and we are mere '*batchas*' compared to the various other city hostels, which, in some cases, have celebrated even their centenary. With all that, I am proud to tell you that we do not have any feeling of inferiority on that ground. We believe that in this world there is a place for little Davids, for after all, would not the world be a boring place if there were only Goliaths? So the Midgets, like the New College Hostel, have a role in this circle of educational life.

In this report, I will just touch upon some of the salient events of this year. On the 16th of June 1953 I assumed charge of the Hostel and was happy to see a score of senior students coming into the Hostel in the last week of June. It was a pity however, that we could not have all of them accommodated in the hostel as many of them happened to be vegetarians. The strength of the non-vegetarian hostel is now 27.

It was my privilege to run the mess on the *dividing system* and I am happy to state that in spite of the small number we have in the hostel, the mess rates were very satisfactory. On an average, each student had to pay about Rs. 40/- per mensem. I may add that in addition to the normal "terminal" dinners, there was also a weekly dinner each Sunday night and on special festival days. Whether they were Muhamudan or Hindu festivals, we celebrated them all in the cosmopolitan spirit in which we are living. It is hoped that in the next academic year, the number of students seeking admission into the hostel will be on the increase and with the experience gained from this year, it will be possible to keep down the mess rate.

The mess was practically self-managed and in this, I had the full co-operation of the Hostel cabinet, which was formed in July last year. The following were the Officer-bearers:—

Secretary:

Mr. S. Mohamed Hussain.

Asst. Secretary:

Mr. C. Subramanian.

Games & Health Secretary.:

Mr. S. Ganesan.

Library Secretary.:

Mr. Md. Hariff.

Mess Representatives:

Mr. T. N. Rangaswamy and
Mr. M. Jeevarathnam.

For reasons of health, Mr. Md. Hariff left the Hostel in the following month and Mr. Ganesan took over the work of the Library in addition to his normal duties. There was complete team-spirit and these members have stood by me cheerfully in

doing their duties with great zeal and enthusiasm. For their services I am extremely grateful and would like to express my hearty thanks to them on this occasion.

The Library was made use of by all the members. It is small but I hope with every passing year that it will blossom into a valuable asset, if the same enthusiasm that has been exhibited this year continues. Some of the students have presented books to the Hostel Library and some more have promised to give books before leaving the Hostel.

The following dailies and weeklies are being obtained for the Hostel Reading Room: The Hindu; The Swadesamitran; The Illustrated Weekly of India and Sports and Pastime.

It was good to see the young men of the hostel evince a great interest in both in-door and out-door games. Thanks to our Warden, Mr. Franco, an addition to the normal in-door games was made early this year. A Ping-Pong Table was placed at the disposal of the students and there were as many as 24 entries to contest the Dy. Warden's Cup in the Hostel Tournament. May I suggest that a separate Badminton Court be made available to the hostel students within the hostel premises next year?

A beginning was made this year in conducting Tournaments for the hostel. Though we had tournaments in Ping-Pong, Carroms (singles and doubles) Badminton, Tennikoit and Volley Ball, I must confess that it was no additional trouble to me, except for being a witness to the drawing of the ties. The show was run entirely by the students and I am happy to record that they enjoyed themselves. My thanks are due to Mr. K. R. Bashyam the Contractor who gave us three cups to be awarded to the winners of his favourite game-Carroms (Singles and Doubles).

The New College Hostel was not new to me, as I was here just for a few days—not as a member of the staff, of course—when it was in its infancy. I was really anxious when I came here this year, for I had not only to worry about the food of the students but was also concerned about their health, especially when the old tank was being filled up with rubbish by the Corporation. We now own a fine levelled ground which may turn out to be our College Stadium in the not-distant future. During the cholera epidemic, our worthy physician, Doctor Gani Sahib, was of great help with his anti-cholera inoculations. His attitude towards the hostel mates, right through has been of one in charge of a family and we hope we shall be able to keep this feeling through the coming years.

No teacher is ever satisfied with the amount of work the students put in, in their purely academic work and I am no exception. I would have preferred to see the students working harder. At least, I would have liked some of the second year Hostel students to have received some of the college prizes for academic performance during the year 1953-54, but I hope this year's students will fare better. It is pleasing, however to state that Mr. Nandanna won the second prize in the Hindi Oratorical contest. In order to encourage the students in these fields an Essay Competition was held early this month. The papers were valued by Mrs. L. Joseph, M.A. L.T., Lecturer in English, Meston Training College. Mr. P. Syed Abdul Hameed's essay was adjudged

the best and Mr. Ganesan's the next best. The members of the Staff have given me much encouragement and my thanks go to Mr. Baynes and Mr. Applachari for having presented the first and second prizes respectively for the essays. My thanks are also due to Mrs. Joseph for helping us in spite of her multifarious duties. I am happy to tell you that one of the 27 of the hostel members Mr. Kamaldheen, is the Chirman of the College Union.

This report will be incomplete and wanting in details, if I do not mention a word or two about our genial Principal and Warden without whose able guidance and helpful attitude nothing could have progressed. At every turn, we were able to look up to him and personally I would like to place on record the valuable advice that I had from not only the Warden but also his wife Mrs. Franco, who though she has not been often to our Hostel, has been working for its smooth running even as she has evinced a great interest in the affairs of our College.

The hostel mates had taken upon their shoulders the labour of 'Dish Washing' as part of Manual work programme and it is not surprising to us who know our Warden, (but it might be a surprise to many of the guests here to learn) that the first dish was washed by him with Mrs. Franco's guidance in the art of dish-washing. It seems so simple an affair that I am almost tempted to recommend that in future prizes may be given in the hostel even as is done in America to students who undertake such kinds of Manual Labour.

I must also place on record the very sympathetic attitude shown to us by the College Managing Committee and the Office Staff for their unstinted help.

Finally, I take this opportunity to wish all those hostel members who will be leaving the College soon, every success. I wish them every success not only in the Examinations but even more in their after life and may what they have learnt in the hostel in the spirit of "ONE FOR ALL AND ALL FOR ONE" be helpful to them. I am sure I am not mistaken in my belief that hostel life is one of the best means of imparting education in its wider sense in which the students learn to live together and live well.

SIMON I. S. PAKIANATHAN, M.A.

The results of the Hostel Tournament

I. TABLE TENNIS (SINGLES)

1.	Mr. S. Ganesan	...	*Winner*
2.	,, P. Shanmugham	...	*Runner up*

II. CARROMS (SINGLES)

1.	Mr. K. S. M. Mohamed Hussain	...	*Winner*
2.	,, S. Ganesan	...	*Runner up*

III. CARROMS (DOUBLES)

1.	Mr. S. Ganesan &	...	*Winners*
2.	,, P. Basheer Ahmed		
3.	,, T. N. Rangaswamy &	...	*Runners up*
4.	,, P. Syed Abdul Hameed		

IV. BADMINTON (DOUBLES)

1.	Mr. S. Mohamed Hussain &	...	*Winners*
2.	,, M. Kamaldheen		
3.	,, M. Jeevarathnam &	...	*Runners up*
4.	,, C. Subramanian		

V. TENNIKOIT (DOUBLES)

1.	Mr. P. Shanmugham &	...	*Winners*
2.	,, E. T. Thimmanaicken		
3.	,, S. Mohamed Hussain &	...	*Runners up*
4.	,, T. N. Rangaswamy		

VI. VOLLEY BALL (SIXES)

Winners	*Runners*
1. Mr. T. N. Rangaswamy	1. M. Jeevaratnam
2. ,, P. P. Vajjiravelu	2. S. Ganesan
3. ,, K. S. M. Md. Hussain	3. N. B. Bhojan
4. ,, E. T. Thimmanaicken	4. N. Venkatesan
5. ,, K. Selvaraj	5. S. Govindan
6. ,, K. S. Pachaiyappan	6. A. Nandanna

VII. ESSAY COMPETITION

1.	Mr. P. Syed Abdul Hameed	...	*First Prize*
2.	Mr. S. Ganesan	...	*Second Prize*

உ

இறை வணக்கம்

ஆதிஈ(று) இல்லான் தன்னை
அமைத்தகா ரணம்ஒன்(று) இல்லான்
கோதிலான் கணத்துள் அண்டம்
கோடிசெய்(து) அழிக்க வல்லான்
ஓதிடும் ஒப்பு ஒன்(று) இல்லான்
உருவிலான் உருவின் தங்கும்
சோதிதன் நிழலாக் கொண்ட
சோதியைத் துதியாய் நெஞ்சே.

(வேத நாயகம் பிள்ளை)

பழமையும் புதுமையும்

ராமு :—ஸலாம் அபிடீன்!

அபிடீன் :—வணக்கம் ராமு!

ராமு :—அபி! உன்னைப்பார்த்து நெடு நாட்களாயினவே! நாம் பழைய நண்பர்கள் அல்லவா? நீ இப்பொழுது என்ன செய்கிறாய்?

அபி :—நான் புதுக் கல்லூரியில் நடுநிலை வகுப்பில் படிக்கிறேன். நீயும் படிக்கிறாய் என்றே நம்புகிறேன்.

ராமு :—ஆம் அப்பா விஷ்ணுபுரம் விஞ்ஞானக் கல்லூரியில் படிக்கிறேன். உங்கள் புதுக் கல்லூரியில் எல்லோரும் பழைய பேராசிரியர்களாமே.

அபி :—யார் அப்பா உன்னிடம் அவ்வாறு கூறியது? மற்றக் கல்லூரிகளில் போலவேதான் எங்கள் கல்லூரியிலும் புதுமையும் பழமையும் கலந்தே இருக்கிறது. எங்கள் தலைவர், அவரைப் போன்ற அன்பர்கள் நால்வர் ஆகிய ஐவரும் பழமையானவர்கள். பழமை வயதில் மட்டும் தான். தோற்றத்தில் இல்லை. அறிவில், பழமையில் ஊறிப் புதுமையில் பழுத்தவர்கள். பேரன்பு வாய்ந்தவர்கள். வன்மையிலும் ஊக்கத்திலும், உழைப்பிலும் இளையவர்கள். ஏன்! சில சமயங்களில் இளையவர்களையும் கூட விஞ்சி விடுவார்கள். எங்கள் கல்லூரித்தலைவர் இருக்கிறாரே அவர் மிக மிக இளமை வாய்ந்தவர் என்றே சொல்ல வேண்டும். "எழுபதுக்குமேல்" என்ற

"மஞ்சரியில்" வந்துள்ள கட்டுரையை நீ படித்திருந்தால் நீ இப்படிக் கேட்டிருக்க மாட்டாய்.

ராமு :—என்ன அபி! ரொம்ப அளக்கிறாயே. உங்கள் தலைவர் அப்படி என்ன அப்பா அதிசயமான காரியத்தைச் செய்து விட்டார்?

அபி :—அப்படிக்கேளு. அதுதான் புத்திசாலித்தனம். அவர் உடலுக்குத்தான் வயது ஆகிவிட்டது. அவருடைய ஊக்கம் குறையவேயில்லை. அவருடைய நகைச்சுவைப் பேச்சு நாளுக்குநாள் வீறு பெற்று எழுகிறது. சிரிக்கத் தெரிந்தவன் பாக்கியவான்; துன்பத்தை யெதிர்த்துச் சிரிப்பவன் வெற்றிவீரன்; பிறர் குற்றத்தைக் கண்டு நகைப்பவன் அவனையும் விடப் பாக்கியவான்; தன் குற்றத்தையும் கண்டு சிரிப்பவன் எல்லோரையும் விடப் பாக்கியசாலி யென்று படித்திருக்கிறோமே, மறந்துவிட்டாயா? தானும் நகைத்துப் பிறரையும் நகைக்கச் செய்து மணிக்கணக்கில் பேசினாலும் அவருடைய பேச்சிலேயே மனத்தைக் கவரும்—புத்திகூறும்—பிழையைத் திருத்தும்—எங்கள் கல்லூரித் தலைவருக்கு இணை அவரே தாம்.

ராமு :—அப்படியானால் உங்கள் கல்லூரி மாணவர்கள் அனைவரும் பாக்கியசாலிகள் தாம். என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்; எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம் அல்லவா?

அபி :—இல்லை. இல்லை. நீ சொல்வது முற்றிலும் தவறு. அப்பப்பா! அவருக்குக் கோபம் வந்தால் பார்க்கவேண்டும். தவறு செய்தவனையன்றிப் பக்கத்திலுள்ளவர்களும் நடுநடுங்கிப் போவார்கள். "குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கணமேயுங் காத்தலரிது", என்ற குறளுக்கு உதாரணம் அவர். அவருக்குக் கோபமே வராது. வந்தால் அதற்கு முன்னே எவராலும் நிற்க இயலாது. தவறு செய்தவன் அதே தவற்றை அவன் ஆயுளில் ஒரு நாளும் மறுமுறை செய்யான்.

ராமு :—இதுதான் உங்கள் கல்லூரியா? இச் சென்னைமாநகரின் நடுவில் சத்தமும் புழுதியுமின்றி இவ்வளவு பரந்த மைதானம் கிடைப்பது அருமையிலும் அருமை. அதோ அங்கே என்ன கூட்டம்? பாட்டுக்கூடக் கேட்கிறதே. பாடுவது யார்?

அபி :—அதுதானப்பா உடலுழைப்புத் தொண்டர் குழு. அவர்கள் பாடுவது வழி நடைப்பாட்டுப் போன்றது. அவர்கள் செய்யும் கடினமான வேலையின் சிரமத்தை உணராதிருத்தற் பொருட்டுப் பாடும் பாட்டுத்தான் அது. இதற்கு முன்னே இந்த இடத்தில் ஒரு குளம் இருந்தது. அதற்கு ட்டாக்கர் குளம் என்று பெயர்—இந்த இடத்திற்கும் ட்டாக்கர் தோட்டம் என்றுதான் பெயர் வழங்கி வந்தது. அந்தக் குளம் தூர்க்கப்பட்டது. அந்த இடத்தை விளையாட்டு இடமாக அமைப்பதற்கு முயல்கிறார்கள் இந்தத் தொண்டர்கள்.

ராமு :—அப்பப்பா! என்ன துர்நாற்றம்? குப்பையும் கூளமும் நிறைந்திருக்கிறதே. இந்த அசுத்தமான குப்பையிலா நீங்கள்—கல்லூரி மாணவர்கள்—நாகரிகம் வாய்ந்தவர்கள்—சுத்தமான சிறந்த விலை உயர்ந்த உடையை அணிந்தவர்கள்—சுகுமாரமான சரீரத்தையுடையவர்கள்—வேலை செய்கிறீர்கள்?

அபி :—வேலையில் உயர்ந்த தென்றும் இழிந்ததென்றும் இல்லையப்பா. படித்தவர்கள் இந்த வேலையைத்தான் செய்யலாம், இதைச் செய்யக்கூடாது என்ற காலம் மலையேறிவிட்டது. எந்த வேலையாயினும் இழிவென்று கருதாமல் செய்யவேண்டும். தெருவைச் சுத்தம் செய்யும் வேலையை ஒரு கலையாகக் கற்றுக் கிராமங்களில் சென்று சுத்தம் செய்யும் தொண்டர் கூட்டத்திலும் இப் புதுக்கல்லூரி மாணவர் கலந்து கொண்டனர். கட்டடவேலை, எருச்சேமிப்பு வேலை (Compost manure) தோட்டவேலை, பூங்கா அமைத்தல் முதலியவற்றிலும்கூட ஈடுபடுவார்கள் எங்கள் கல்லூரி மாணவர்கள்.

ராமு :—எங்கள் விஷ்ணுபுரம் விஞ்ஞானக் கல்லூரியில் கூட சர்வகலாசாலையார் அனுப்பிய சுற்று வட்டக் கடிதத்தைப் (circular) பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. அதோ ஆஜானுபாஹுவான தோற்றம் சாக்லெட் நிறக்கம்பிளி உடை, அதற்கு ஏற்றதான கழுத்துப்பட்டை, அழகான கிராப்புத்தலை, —ஆகிய இவற்றுடன் காட்சியளித்துக் கொண்டும் கல்லுருளையைக் (Roller) காலால் உருட்டிக்கொண்டும் ஊக்கமுடன் உழைக்க வழிகாட்டுகிறாரே அவர் யார்?

அபி :—அவர் தாம் எங்கள் கல்லூரித் தலைவர் திருத்தகு J. ஃபிராங்கோ M. A., Oxon, O. B. E. அவர்கள் இந்தக் குப்பை மேட்டுப் போரின் சேனைத் தலைவர். அவருக்குப் பக்கத்தில், நிழல் போல் அவரைத் தொடர்ந்து, ஜிப்பாவை யணிந்தவராய், மடிப்புக் கலையாத தூய அங்கவஸ்திரம் அணிந்தவராய்ப் பஞ்ச கச்சமாக வேஷ்டியுடுத்தவராய்க் கல் உருளையின் முன்னே நின்று இழுத்துச் செல்கின்ற முதல் உபசேனாதிபதியாம் ஸ்ரீ அப்பளாச்சாரியார் அவர்களையும் பார். அவர் இக் கல்லூரிக்கு இன்றியமையாத பேராசிரியர். அவருக்குப் பக்கத்தில் சரியான உயரமும் அதற்குத் தக்க பருமனும், இனிய முகமும், திருமண் விளங்கும் நெற்றியும் அன்பான பேச்சும் உடைய திருத்தகு திருவேங்கடாச்சாரியாரும், அவரது அன்பர் திருவாளார் சேஷகிரிராவ் நாயுடுவும் உப சேனாதிபதிகள் தாம். ஆங்கிலப் பேராசிரியர் ஸ்ரீகோபால கிருஷ்ணனும் அவருடைய உதவி ஆசிரியர்களும் உபதலைவர்களே. அவர்கள் வேறோரிடத்தில் மாணவ சேனையை நடத்திச் செல்வதைப்பார். எல்லோரையும் விட உயரமும் கம்பீரமான தோற்றமும் உடைய திரு. செல்லையா அவர்கள் தாம் தேகப் பயிற்சிப் பேராசிரியர். அவர் மிகவும் ஊக்கமுடன் உழைப்பதையும் பார்.

ராமு :—உங்கள் தமிழாசிரியர்கள் இதில் சேரவில்லையா?

அபி :—எங்கள் கல்லூரியில் தமிழாசிரியர்கள் இருவர் உளர். அவர்கள் ஸ்ரீமான் ஐயரும் திருவாளர் முதலியாரும் ஆவார்கள். இருவரும் இரு குன்று போன்றவர்கள். ஐயர் திருவண்ணாமலையாகச் செந்நிறமாய்க் காட்சியளிக்கிறார். முதலியார் நீலகிரி போல நீல நிறத்துடன் காட்சியளிக்கிறார். இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து வேறொரு கல்லுருளையை இழுத்துக்கொண்டு மாணவர்கள் புடைசூழ வருகிறார்கள் பார். இருவரும் நடந்து வந்தாலே போதுமே. நிலம் சமமாகி விடுமே. வேறு மொழி யாசிரியர்களும் தரைநூல் சொற்பொழிவாளரும் புத்தக நிலையக் காப்பாளராம் பாலசுப்பிரமணியமும் இப் படையைச் சேர்ந்தவர்களே. ஒவ்வொருவரும் அவரவர்க்கு ஏற்பட்ட நேரத்தில் மாணவர் குழுவுடன் சேர்ந்து ஊக்கத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் உழைப்பார்கள்.

ராமு :—ஆஹா. அதிசயம்தான் மெச்சத்தக்க விஷயமே. இக் கல்லூரியில் முதியவரும் இளையவரும், ஆசிரியரும் மாணவரும், வேற்றுமையின்றி ஊக்கத்துடன் உழைக்கிறார்களே. புதுமையும் பழமையும் கலந்து ஒளி வீசிப் புதுக் கல்லூரியை இன்ப மயமாக்குகிறதைக் காண மிகமிக மகிழ்கின்றேன். இக் கல்லூரியில் படிக்கும் பேறுபெற்ற நண்ப, நீ பாக்கியசாலியே. போய் வருகிறேன். வணக்கம்.

அபி :—சலாம், போய்வா. மறுபடியும் சந்திப்போம்.

"காசியபன்"

சமுதாய உடலுழைப்புத் திட்டம்

(Community Project)

புதுக்கல்லூரி மாணவர்கள்

விளையாட்டு மைதானம் அமைக்க உழைத்தபோது ஊக்கம் ஊட்டப் பாடிய பாடல்கள்.

—: o :—

1.	வாரும்	வாரும்	நண்பரே	வன்மை	பெற்றி	லங்கிட
	சீரும்	பேரும்	பெற்றுமே	செங்நெ	றிக்கண்	திகழ்ந்திட
	காரு	லாவும்	குன்றெனக்	கறுத்து	நிற்கும்	குப்பையை
	ஏரு	லாவும்	இடமதாய்	என்றும்	நின்றி	லங்கிட
2.	ஒன்றாய்க்	கூடி	இழுப்பமே	உருண்டு	நீண்ட	உருளையை
	நன்றாய்	நம்மு	டம்பினில்	நல்ல	வியர்வை	சொரிந்திட
	என்றும்	என்றும்	இன்பமாய்	இலங்கு	கின்ற	இடமதாய்ச்
	சென்று	சென்று	ஆடவே	செம்மை	யாகச்	செய்வமே
3.	உழைத்து	நாமி	யற்றிய	உயர்ந்த	இந்தச்	செயலுமே
	பிழைகள்	பட்ட	கருத்தினைப்	போக்கி	நன்மை	ஆற்றுமே
	ஏழை	வேலை	யென்கிற	இழிவு	தன்னைப்	போக்குமே.
	ஊழை	வென்று	உயர்ந்திடும்	திட்டம்	ஓங்கச்	செய்யுமே.
4.	சாலை	செய்து	வீருடன்	சோலை	தன்னை	வளர்ப்பமே
	மேலை	யோர்கள்	வெட்டிய	மேன்மை	யான	குளங்களும்
	வேலை	செய்ய	விரும்பிய	வீர	முள்ள	மாணவர்
	காலை	மாலை	கனிவுடன்	கருத்து	ஊன்றித்	தோண்டுவர்
5.	விரும்பிச்	செய்யும்	உழைப்பினால்	விளையும்	நன்மை	பெரியதே
	அரும்பும்	பூவும்	அழகுற	அமைப்பம்	இந்தக்	காவினில்
	எறும்பு	போல	இருந்தவர்	இரும்பு	போன்ற	பலத்தினை
	வரம்பு	இன்றி	வாய்த்திடப்	பெற்று	வாழ்க	நிலத்திலே.

"பாஸ்கரன்"

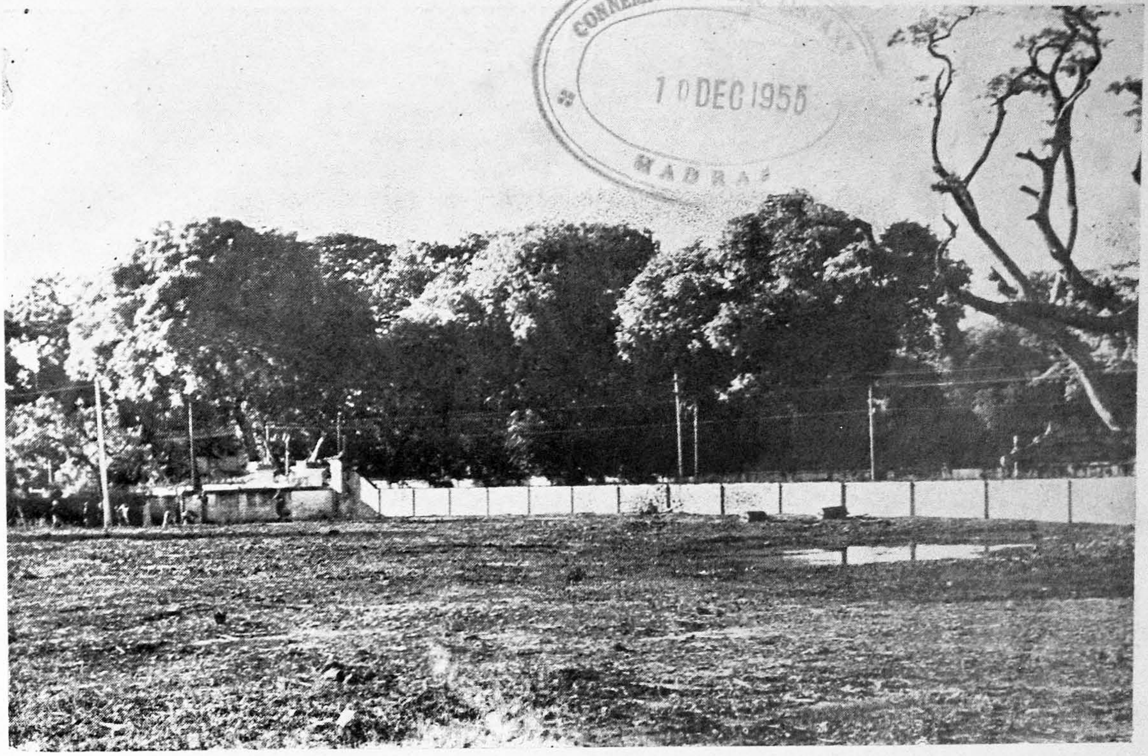
CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
10 DEC 1955
MADRAS

THE FILLED-UP TANK BEFORE ROLLING BY THE STUDENTS

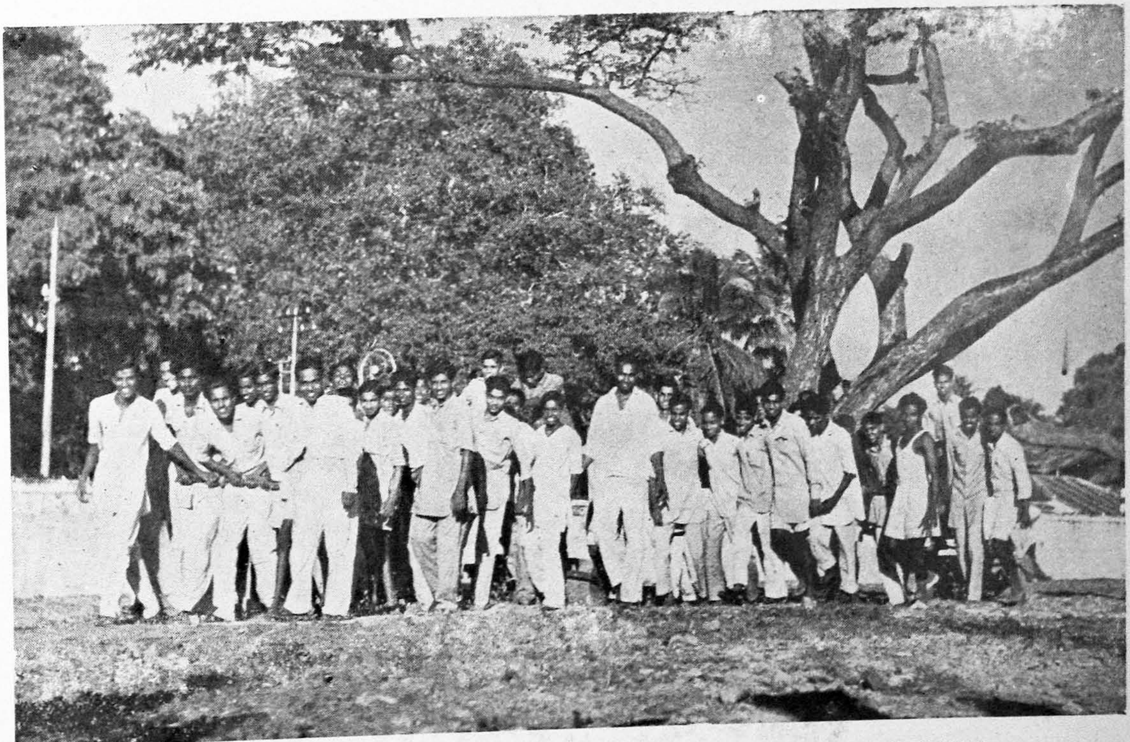

OUR STUDENTS ENTHUSIASTICALLY ROLLING THE NEW PLAY GROUND

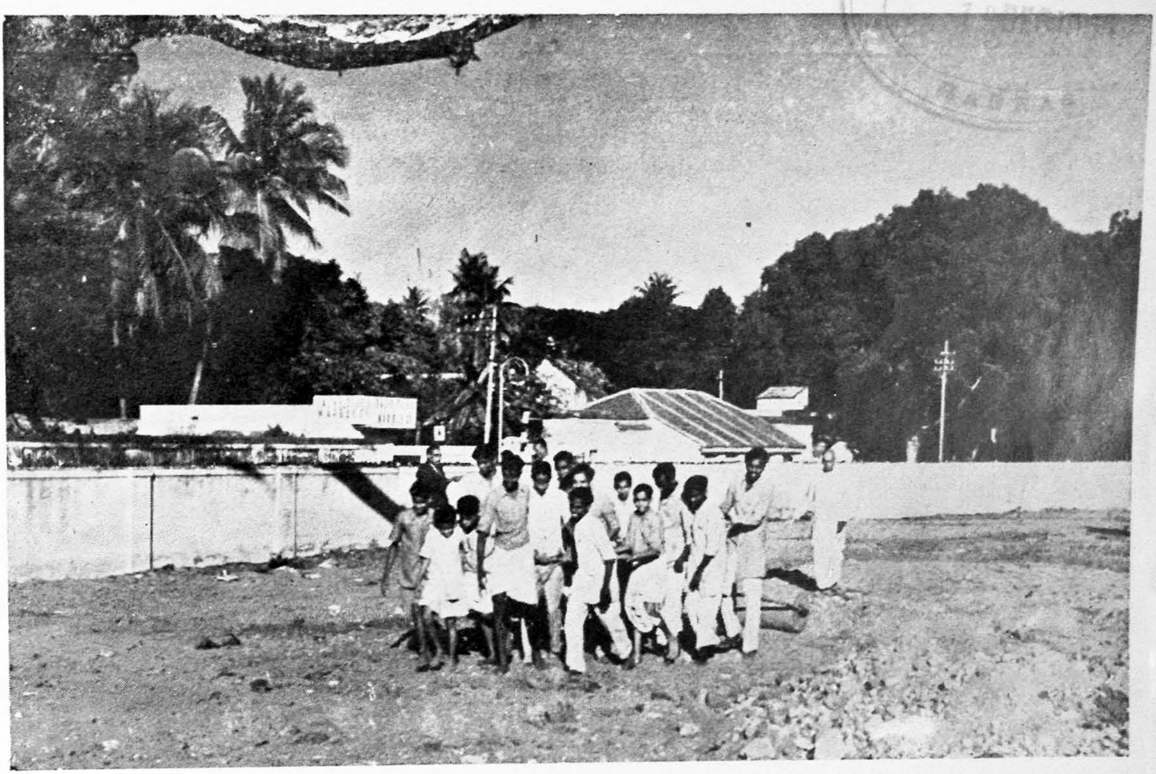

ANOTHER BATCH AT WORK

The Hon'ble Sri Manickavelu Naicker inaugurating the Street-cleaning Campaign at Tiruvanmiyur

Our Social Service League Street-cleaning at Tiruvanmiyur

பெரிய புராணம் காவியமா? புராணமா?

அமிழ்தினும் இனிய செந்தமிழ் நூல்களில் ஆன்றோர்களால் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசப்படும் நூல்கள் பல. அவற்றுள் தெய்வப் புலமைச் சேக்கிழார் பெருமான் பாடியருளிய பெரிய புராணமும் ஒன்று. தண்டமிழில் மேலாந்தரமாயுள்ள நூல்கள் இன்னின்ன என உமாபதி சிவாசாரியார் பாடிய பாட்டில் இந்நூலை அழகுறச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

வள்ளுவர்நூல் அன்பர்மொழி வாசகம்
தொல்காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்த வுரை—
ஒள்ளிய சீர்த்
தோண்டர் புராணம் தொகுசித்தி
ஓராறும்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்

என்பது அப்பாட்டு. தொண்டர் புராணம் என்பது பெரிய புராணம்.

இந்நூல் தலைசிறந்த நூல் என்பது இது சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள் ஒன்றாகத் திகழ்வதினின்றும் நன்கு புலனாகிறது. புற இருளைச் சூரியன் போக்குவது போல, அக இருளை இப்பெரிய புராணம் அகற்றவல்லது என்பதைப்

"பொங்கிய இருளை ஏனைப் புற இருள்
நீக்கு கின்ற
செங்கதி ரவன்போல் நீக்கும் திருத்
தொண்டர் புராணம் என்பாம்

என்னும் செய்யுளால் அறியலாம்.

இத்தகைய சிறப்புடைய நூலை யாத்த சீரியர் புகழ் செப்புந்தரமன்று. அச்சீரியர் யார் எனச் செப்ப வேண்டுவதுமின்று. அவரே தெய்வப் புலமைச் சேக்கிழார் பெருமானுவார் என்பதனைத் தொடக்கத்தில் சுட்டியுள்ளனன். சேக்கிழார் பெருமானுர் திருவள்ளுவரோடு ஒப்பவைத்துப் பேசப் புகும் பெருமை சான்றவர். திருவள்ளுவர் பெருமான் தெய்வப் புலவர் என்னும் பட்டம் பெற்றவர். அவரைப் போலவே சேக்கிழார் பெருமானும் தெய்வப் புலவர் சேக்கிழார் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டவர். திருவள்ளுவரையும் அவர் யாத்த திருக்குறளையும் சிறப்பித்து ஓதும் தனி நூல் திருவள்ளுவமாலை எனப்படும். அதுபோலவே சேக்கிழார் சுவாமிகளையும் அவர் செய்த நூலையும் புகழ்ந்து பேசும் தனிப் பெருநூல் சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ் என்பது. இப்புலவர் பெருமான் வரலாறு தனி நூலாகச் சேக்கிழார் புராணம் என்றே கூறப்பட்டு நடைமுறையில் இருந்து வருவதையும் நினைவு கொள்ளுவோமாக. இவ்வாறு தனிப்பட்ட நூலால் சிறப்பிக்கப்பட்ட பெருமை சான்றவர்கள் திருவள்ளுவரையும் சேக்கிழாரையும் தவிர வேறு புலவர்கள் எவரும் இலர். ஏனைய புலவர்களின் புகழ் தனியன்கள் என்னும் தனிப் பாடல்களால் மட்டும் சிறப்பிக்கப்பட்ட அளவில் நின்றுவிட்டது.

சேக்கிழார் பெருமான் புலவர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டவர். தில்லைவாழ் அந்தணர் மரபினரான உமாபதி சிவாசாரியார், "செல்வமலி குன்றத்தூர் சேக்கிழார் அடிபோற்றி" என்று அவர் திருவடிகளைப் போற்றி நின்றதோடு அமையாமல் "திருத்தொண்டர் புராணத்தை அளவிட நம் சேக்கிழார்க்கல்லது தேவர்க்கும் அரிதே" என்றும்,

மதுரகவி ராமாயண கதைஉரை செய்த
வான்மீக பகவனும் ஒப்பல்லன்
விதிவழி பாரதம் உரைசெய்து முறை
செய்த வேதவியாதனும் ஒப்பல்லன்
சிதைவற ஆயிர நாவுடன் அறிவுள
சேட்விசேடனும் ஒப்பல்லன்

பொதிய மலைக்குறு முனிவனும் ஒப்பல் லன் புகழ்புனை குன்றை முனிக்கென்பர். என்றும் பாராட்டிப் புகழ்ந்துள்ளார். வட நாற் கடலும் தென்னூல் கடலும் நிலை கண்டுணர்ந்த சிவஞான யோகிகள், சேக் கிழார் பெருமானைப் புகழ்ந்து பேசுகையில்,

வாக்கி னால்சொல்ல வல்லபிரான் எங்கள்
பாக்கி யப்பய னைப்பதி குன்றை வாழ்
சேக்கி ழான்அடி சிந்தை இருத்துவாம்

என்றும் திருத்தொண்டை நன்னாட்டு நானி லத்தைத் திணைவளனும் தெளிவுறக் காட்ட மருத்தொண்டை வாய்ச்சியர் சூழ் குன்றை நகர்க்

குலக்கவியே வல்லன் அல்லால்
கருத்தொண்டர் எம்போல்வார் எவ்வாறு
தெரிந்துரைப்பார் ?

எனத் தெரிந்து பேசினார். இங்ஙனம் அறிவுசான்ற அறிஞர் பெருமக்களால் போற்றப்படுவதற்குக் காரணம் சேக்கிழார் பெருமானிடத்து அமைந்து கிடந்த புல மைப் பெருக்கே என்பதை அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறலாம். இஃது உண்மை என்பது, ஒருகால் அனபாயச் சோழ மன் னன் எழுப்பிய வினாக்களாகிய மலையை விடப் பெரியது எது? கடலைவிடப் பெரி யது எது? உலகைவிடப் பெரியது எது? என்பனவற்றிற்கு அவனது அவைக்களப் புலவர் பலரும் விடை இறுக்க விழித்த போது, சான்றோருடைத்துத் தொண்டை நன்னாடு என்பது உண்மையாயின், இவ் வினாக்கட்கு விடை காணட்டும் எனத் தொண்டைமானுக்கு இவற்றை அனுப்ப, அதுபோது அம்மன்னன் சேக்கிழாரை அழைத்து விடைகாணுமாறு வேண்ட, அவற்றிற்கு நேர்விடையாகச் சிறிதும் தட் டுத் தடங்கல் இன்றி,

"நிலையில் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது"

"பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலில் பெரிது,"

"காலத்தி னால்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது"

என்றுவிடை இப்புலவர் ஏறனார் இறுத்தமை யினின்று தெற்றத் தெளியக் காணலாம். இன்னமும் இவரது பெருமைகளைக் கூறிச் செல்லின் இவ்வேடு இடந்தராது பரக்கும் என்று கருதி இத்துடன் சுருக்கப்பட்டது. வேண்டுவார் அன்னார் நூலகத்துப் பரக்கக் கண்டுபரவசமுறுவார்களாக.

இனி அகன்ற ஞானமும் ஆழ்ந்த புலமை யும் வாய்ந்த அருண்மொழித் தேவராம் சேக்கிழார் பெருமான் பாடியருளிய நூல், புராணமா? அன்றிக் காவியமா? என்பதை ஈண்டுச் சிறிது ஆராய்வோமாக.

பெரிய புராணம் என்னும் பெருவழக்குப் புறச்சான்றாக இருக்கவும், தொண்டர் புரா ணம் என நூலகத்தே அகச் சான்றாக இருக்கவும், இத்தகைய ஆசங்கை எழக் காரணம் என்னை? எனச் சிலர், வினவலாம். ஆனால், பெரிய புராணப் போக்கையும் ஆசி ரியரின் உள்ளக் கிடக்கையையும் சிறிது ஊன்றிப் பார்ப்போமாயின் இந்நூல் காவி யமே என்பது தெற்றத் தெளியப்போதரும். புராணத்திற்கு இலக்கணம், புராணம் பஞ்ச லக்ஷணம் உணர்த்த வேண்டும் என்பது. அவையே உலக சிருஷ்டி, பிரதி சிருஷ்டி, மன்னர், முனிவர் வமிசக்கிரம வர்ணனம், மநுவந்தரம் என்பன. இவ்வைந்தும் இப் பெரிய புராணத்தில் இடம் பெற்றில, அங் ஙனமிருக்க, இஃது இப்பெயர் எதனால் பெற்றது எனின், "பழமை யுடையது" என்றும் பொருளை யுடைய புராணம் என் னும் சொல் இது குறிக்கப்பட்ட பெரியவர் களின் பழைய கதை என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ளது என்பதனால் பெயர் பெற் றது என்பதை உணர்வோமாக. திருவா சகத்தில் 'சிவபுராணம்' என்னும் தலைப் பிற்கு முன்னோர் "சிவனது அநாதி முறை மையான பழமை" என்று பொருள் கூறி யிருப்பதிலிருந்து புராணம் என்னும் சொல்லின் உள் பொருளை அறிந்து கொள்க. இங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டிய காரணங்களால் சேக்கிழார் செய்த நூல் பஞ்சலக்ஷணம் உணர்த்தும் புராணம் போன்ற புராணம் அன்று என்பதை அறிந்தனம். இனி இந்நூல் காவியமே என்பதற்குரிய காரணங்களைக் கவனிப்போ

மாக. இவ்வாறு ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னம் காவியம் இன்னது என்பதை அறிதல் மிகமிக இன்றியமையாததாகும்.

தண்டி ஆசிரியர் தம் தண்டியலங்கார நூலில் பெருங் காப்பியத்தின் இலக்கணத்தைப் பேசுகையில்,

"பெருங்காப் பியநிலை பேசுங் காலை
வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றி னொன்
றேற்புடைத் தாகி முன்வர வியன்று
நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகித்
தன்னிகர் இல்லாத் தலைவனை உடைத்தாய்
மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்
இருசுடர்த் தோற்ற மென்றினையன புனைந்து
நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
பூம்பொழில் நுகர்தல் புனல்விளை யாடல்
தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்
புலவியில் புலத்தல் கலவியில் களித்தலென்
றின்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி
மந்திரம் தூது செலவிகல் வென்றி
சந்தியில் தொடர்ந்து சருக்கம் இலம்பகம்
பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி
நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும் பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப"

என்று கூறிப் போந்தார்.

தண்டமிழ் மொழிகளில் ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் ஒன்று கொங்குவேண் மாக்கதை என்பது. அதுபோலப் பெரிய புராணமும் காவியமுமாகிய ஒரு மாக்கதை என்பதை அறிவிக்கவே, சேக்கிழார் பெருமான் "எடுக்கு மாக்கதை" என்று பாடத்தொடங்கினர். பெரிய புராணத்தின் முதற் செய்யுள் இறைவனால் அடியெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுத் தொடங்கப்பட்ட பாடல்,

"உலகெலாம் உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்"

என்பது.

இப்பாடலில் வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் அமையப் பெற்றிருத்தலைக் காணலாம். "வாழ்த்தி" என்னும் சொல் வாழ்த்தையும் வணங்குவோம்" என்னும் மொழி வணக்கத்தையும், இங்ஙனம் வாழ்த்தி வணங்கியதன் நோக்கம் தாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகமும் பெறுதல் வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளுடன், வாழ்த்தியும் வணங்கியும் இந்நூலைத் தொடங்குகிறார் ஆதலின், செயப்படு பொருளும் கூறப்பட்டுள்ளதை உய்த்து உணர்வோமாக. மேலும், அடியார் பெருமையைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு பாடினர் எனினும் செயப்படு பொருள் தோற்றம் அளித்தலை எளிதில் உணரலாம். அறம், பொருள், இன்பம் வீடு ஆகிய இவற்றின் பயனைத் தருவதே நூல் என்பதற்கும் போதிய ஆதாரங்கள் இந்நூலகத்துள. இந்நூலில் கூறப்படும் அடியார்கள் பலர் பெறுதற்கரிய பேறு பெற்றமைக்கு அவர்கள் மேற்கொண்ட அறமே என்பது தெற்றத்தெளிந்த செய்தியாகும். திருஞான சம்பந்தர் திருமயிலைப் பூம்பாவையை என்பாக இருந்த நிலையில் இருந்து எழுப்பிய காலத்தில், அறத்தின் மீது ஆணையிட்டே எழுப்பினர்.

"மண்ணி னில்பிறந் தார்பெறும் பயன்மதி சூடும்
அண்ண லார்அடி யார்தமை அமுது செய்வித்தல்
கண்ணி னால்அவர் நல்விழாப் பொலிவு கண் டார்தல்
உண்மை யாமெனில் உலகர்முன் வருகென உரைப்பார்".

என்று கூறியதும் பூம்பாவை உயிருடன் எழுந்தனள் என்பதை உணரும்போது அறத்தின் பயன் அறிவிக்கப்படுகிறது.

பொருட்பேறு பெறுதலைக் குறித்து இந்நூலில் பல சான்றுகள் பரந்து கிடக்கின்றன. என்னப்பன் என்னைப்பாடினன்; சம்பந்தன் தன்னைப் பாடினன்; சுந்திரன் பொன்னுக்குப் பாடினன்; என்னும் வழக்கு மொழிகளில் சுந்தரன் பொன்னுக்குப் பாடிய பொன்னும் மணியும் பெற்றதை

அன்னார் வரலாற்றில் பல்வேறு இடங்களில் நன்கு உணரலாம். நிதியின் குவையும் உடன் கொண்டு நிறையும் நதியும் குறை மதியும் பொதியும் சடையார் திருப்பனையூர் புகுவார் புரி நூல் மணிமார்பர்" என்பது வன்றொண்டர் திருப்புகலூரில் பெற்ற பொருட்பேற்றை உணர்த்துவதாகும்.

இன்பச் செய்திகளும் இந்நூலில் ஏற்ற இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. சுந்தரர் பரவையாரை மணந்து இன்பத்தில் திளைத்து விளையாடியதைக் கவிஞர் பெருமானார் குறிப்பிடும் பகுதிகள் கழிபேர் இன்பம் தருவனவாகும்.

பண்ணுதமிழ்த் தொடை மாலை பலசாத்திப் பாவை யென்னும், மின்னிடையாள் உடன்கூடி விளையாடிச் செல்கின்றார்" என்னும் அடிகளில் இக் கருத்துக் குறிக்கப் பட்டிருப்பதைக் காண்க.

வீட்டின் சிறப்பினை இப்பெரிய புராணம் இயம்புமே என்று எண்ணுவதும் ஒரு வியப்பேயாகும். இந்நூலில் காணும் அடியார்கள் தம் வாழ்நாள் இறுதியில் எய்தியபேறு இவ் வீட்டின்பப்பேறேயாகும்.

வானவர் பூவின்மாரி பொழிய மாமறைகள் ஆர்ப்ப
ஞானமா முனிவர் போற்ற நல்மிகு சிவலோகத்தில்
ஊனமில் தொண்டர் கும்பிட் டுடன்உறை பெருமை பெற்றார்
ஏனைய சுற்றத்தாரும் வானிடை இன்பம் பெற்றார்.

என்பது வீடு பேற்றின் இயல்பை இயம்பிய வாறாயிற்று.

தன்னேரில்லாத் தலைவன் காவியத்திற்கு ஒரு சிறிய உறுப்பினன் ஆவன் பெரிய புராணத்தின் தலைவர் யாவர்? என வினவலாம். பெரிய புராணத்தில் அறுபான் மும்மை அடியார்களது வரலாறுகள் கூறப் பட்டனவேனும் தம்பிரான் தோழரே இக் காவியத்தின் தம் நேர் இல்லாத் தலைவராவர். அவரே தலைவர் என்பதைத் தம் நுண்ணறிவுத்திறனால் தொண்டர் சீர் பரவுவாராம் சேக்கிழார் பெருமானார் கூறாமல் கூறியுள்ளார்.

சுந்தரரது வரலாற்றை ஆதிகயிலாய மலையினின்று தொடங்கித் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தும் ஏயர்கோன் கலிக்காமர் நாயனார் புராணத்தும் கழறிற்றறிவார் நாயனார் புராணத்தும் இணைத்து இறுதியில் வெள்ளையானைச் சருக்கத்தில் முடித்துக் காட்டியதிலிருந்து அவரது உட்கிடையினை ஐயம் திரிபற அறியலாம். இத்துடன் கூறியதோடு அமையாமல் சருக்கங்கள் முடியும் தோறும் ஆளுடைய நம்பிகட்கு வணக்கச் செய்யுட்களை வழங்கிச் சென்றதினாலும் நன்கு உணரலாம். இங்ஙனம் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் சென்றதன் நோக்கம், ஆளுடைய நம்பிகளது காவியத் தலைமை இந்நூலில் இடையறாது இயைந்து வருதற்கே என்க.

சுந்தரமூர்த்திகள் பிறப்பிடம் வேறு, வளர்ப்பிடம் வேறு. என்றாலும், தம் திருமணத்தை முடித்து நிலையாக வாழ்ந்த இடம் திருவாரூரேயாகும். அதனால் தாம் தம்பிரான் தோழர் எங்குத் தலயாத்திரை செய்யினும் மீண்டும் திருவாரூர் வந்தே தங்குவார் ஆயினர். இந்தக் காரணங்களை மனத்தில் கொண்டு தம் நூலின் தம் நேரில்லாத் தலைவர் வாழ்ந்த இடமாகிய திருவாரூரையே சிறப்புக் கூறுதற்குரிய நகரமாக அமைத்துக் கொண்டார் கவிவாணர். மேலும் சுந்தரரே இந் நூலுக்குத் தம் நேரில்லாத் தலைவர் என்பது பல்லாற்றானும் விளங்கும். இவர் பெருமிழலைக் குறும்பரென்னும் பரம யோகியால் பூசிக்கப்பெற்ற பெரும் பேறு பெற்றவர், இதனை அறிந்தே கற்பனைக் களஞ்சியமாம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், "பெருமிழலைக் குறும்பனெனும் பரமயோகி பெரிது வந்துன் திருவடித் தாமரையைப் போற்றி விரைமலர்தூய் வந்தனை செய்கின்றான்" என்று இவரைத் துதிப்பாராயினர். சுந்தரர் இறைவனார்க்குத் தோழர் என்பதாலும், தம்மைத் தம்பிரான் தோழர் என்று தரணி சாற்றுதலாலும் நன்கு உணரலாம். இறைவரே இவரது பெருமை

களைப் பற்றிச் சங்கிலியாரிடத்தில் பேசுகையில்,

"சாருந்தவத்துச் சங்கிலிகேள் சால
என்பால் அன்புடையான்
மேருவரையின் மேம்பட்ட தவத்தான்
வெண்ணெய் நல்லூரில்
யாரும் அறிய யான் ஆள உரியான்"

என விதந்து கூறுவாராயினர். இங்ஙனம் பல எடுத்துக் காட்டுகளால் சுந்தரர் பெரிய புராணத்திற்குத் தம் நேர் இல்லாத்தனிப் பெருந்தலைவர் என்பது நிலை நாட்டப் படலாம்.

தம்பிரான் தோழர் இக் காவியத் தலைவராயின், தலைவி, யார்? என்பதையும் ஈண்டே நிலைநிறுத் வேண்டியவராகின்றோம். தம்பிரான் தோழர்க்கு வாழ்க்கைத் துணைவியராக அமைந்தவரே காவியத் தலைவி யார் ஆதற்கு உரிமையுடையவராவர். அற்றாயின், சுந்தரர் வாழ்க்கைத் துணைவி யார் யாவர் என்பதனை ஆராய்ந்து முடிவு கட்டுதல் வேண்டும். நம்பியாரூரர்க்கு வாழ்க்கைப்பட்டவர் மூவர். முதலாக அமைந்தவர் புத்தூர் சடங்கவி சிவாசாரியார் திருமகளார். ஆனால் இவ்வம்மையார் திருமணப்பந்தலில் கேளும் கிளேயும் அழகுறக் கண்டுகளிக்கும் நிலையில சுந்தரர் பக்கலில் அமரும் பேறு பெற்றனரே அன்றி, அவரால் மங்கல நாண் பூட்டப்பட்டுத் திருமணத்தினை முற்றும் முடித்து இன்புற இல்லறத்தை நடத்தும் பேறு பெற்றிலர். காரணம் ஆண்டு இறைவர் போந்து அம் மணம் முற்றுறுவகையில் தடை செய்தனர். ஆகவே இவ் வம்மையார் சுந்தரர் வாழ்க்கைத் துணைவியார் என்று கூறுதற்கு உரியர் ஆகார். மூன்றாவதாக வாழ்க்கைப்பட்டவர் திருவொற்றியூர் சங்கிலி நாயச்சியார். இவரை மணந்தது உண்டு. ஆனால், முற்ற முடிய அவ்வம்மையாருடன் ஆளுடைய நம்பிகள் வாழ்க்கை நடத்தியவர் அல்லர். அவ்வம்மையாருடன் வாழ்வு நடாத்திய காலம் ஒரு திங்களாக இருக்கலாமோ, அன்றி இரு திங்களாக இருக்கலாமோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. காரணம் என்னையோ எனில் சுந்தரர் திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாருடன் வாழ்ந்தபோது, அன்னார் திருவாரூர் தியாகேசப் பெருமானைக் காணாது இருந்தமை குறித்துவருந்திப் பாடுகையில்', 'முத்தினை மாமணி தன்னைவயிரத்தை மூர்க்கனேன் எத்தனைநாள் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரூர் இறைவனையே" என்று உளம் கனிந்து பாடுகிறார். அப்படிப்பாடியவர் ஒற்றியை விட்டு உடனே திருவாரூர் நோக்கிப் புறப்பட்டும் விடுகிறார். எனவே சங்கிலியாரையும் இவரதுஇல்லறத் துணைவியாராக ஏற்க இசைதற்கு ஏது இல்லை. அற்றாயின் இவரது வாழ்க்கைத் துணைவியார்தாம் யாவர்? இல்லற மாதரார் தாம் எவர்? எனில் கூறுதும். இவரது உள்ளங் கொள்ளைகொண்ட மாதரார், திருவாரூர்ப் பரவை நாய்ச்சியார் ஆவார். இவ்வம்மையாரையே சுந்தரர் தம் வாழ்க்கைத் துணைவியராகக்கொண்டவர். புத்தூர் சடங்கவி சிவாச்சாரியார் திருமகளாரை மணக்கும் வாய்ப்புப் பெறாது தடைப்பட்ட பின் பரவையாரையே மணக்கும் பேறு இவர்க்குக் கிடைத்தது. இவரை மணந்த பின்பே, இவரது தல யாத்திரையில் திருவொற்றியூர்ச் சங்கிலியாரை மணக்க நேர்ந்தது. பரவையார் உள்ளமும் நம்பியாரூரர் உள்ளமும் காதலால் ஒன்று பட்டதுபோல ஏனைய இருவரது உள்ளங்களும் ஒன்று பட்டில. திருவாரூரில் முதல் முதல் பரவையாரைச் சுந்தரர் பார்க்கின்றனர். அப்படிப்பார்த்த போதே அவர் அவ்வம்மையார் மீது காதல் கொண்டுபாடியபாடலும் இவரைப் போலவே அவ்வம்மையார் கூறிய பாடலும் இருவரது உளம் ஒத்த காதல் உணர்ச்சியினைத் தெற்றத் தெளியக் காட்டுவன வாகும்.

"கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ! காமன்
தன் பெருவாழ்வே!
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணிய
மோ! புயல் சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்
கொடியோ.
அற்புதமோ! சிவனருளோ! அறியேன்
என் றதிசயித்தார்"

என்பது சுந்தரர் பரவையாரைக் கண்ட
போது பாடிய பாடல்.

"முன்னே வந்தெதிர் தோன்றும் முருக
னோ! பெருகொளிபால்
தன்னேரில் மாரனோ! தார் மார்பில் விஞ்
சையனோ!
மின்னேர் செஞ்சடை அண்ணல் மெய்ய
ருள் பெற் றுடையவனோ!
என்னே! என் மனம்திரித்த இவன்யா
ரோ! என நினைந்தார்"

என்பது பாவையார் நம்பியாரூரைக் கண்டபோது பாடிய பாட்டாகும். இவ்வாறு மனம் ஒத்த இத் தம்பதிகள் தம் இல்லறத்தை இறையவன் அன்பில் குறையாது நடத்தி வந்தனர். இதனைப் புலவர் பெருமான்,

"தன்னையா ளுடையபிரான் சரணாரவிந்த
மலர்
சென்னியிலும் சிந்தையிலும் மலர்வித்துத்
திருப்பதிகம்
பன்னுதமிழ்த் தொடைமாலை பலசாத்திப்
பாவையென்னும்
மின்னிடையாள் உடன்கூடி விளையாடிச்
செல்கின்றார்"

என்று பாடி மகிழ்ந்தார். எனவே பெரிய புராணமாம் இப் பெருங் காப்பியத்திற்குப் பாவையார் கதாநாயகியாராகவும், நாவலூரின் பெருமான் கதாநாயகராகவும் திகழ்கின்றனர்.

தண்டியலங்கார ஆசிரியர் காவியத்தின் இலக்கணம் இன்னது எனக் கூறிய ஏனைய பகுதிகட் குரிய அமைப்புக்கள் அத் துணையும் பெரிய புராணத்தினின்று எடுத்து மொழியத் தகுந்த அளவுக்கு உள்ளன. அவற்றை மற்றுமொரு முறை தொடர்ந்து எழுதி ஒரு முடிவுக்கு வருவோமாக. இது காறும் கூறிய அளவில் பெரிய புராணம் பெருங் காவியமே என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகம் எழ இடம் இல்லை அன்றோ?

வித்வான் பாலூர்
கண்ணப்ப முதலியார்

"நீதிமன்றத்தில் நிகார்"

இருள் சூழ்ந்த நடுநிசி. வீட்டின் கதவை யாரோ தட்டும் சப்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்தான், அப்பாஸ். யார் இந்த நடுநிசியில் நல்ல தூக்கத்தில் இருக்கும் என்னை எழுப்பியது என்று வேதனையோடு வந்து கதவைத் திறந்தான். தூக்கத்திலிருந்து எழுந்த அப்பாஸை வெறுப்பும், வேதனையும் ஏன் முற்றுகையிடவேண்டும்? தந்தை ஒருபுறம் திணறிக் கொண்டிருந்தார். தாய் மற்றொருபுறம் தந்தையின் நிலையைக் கண்டு வருத்தமுற்றவளாய்க் காணப்பட்டாள். இந்நிலையில் அப்பாஸின் நண்பன் கொண்டு வந்த செய்தி அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு விரையும்படி தூண்டிற்று. அன்று இரவு ஏதோ அவசரக் கேஸுக்காக டாக்டரும் நர்ஸும் அயலூர் சென்றிருந்தனர். அப்பாஸ் வீடு திரும்புமுன் அவனது பெரிய தாயார் இரு ஆண் குழந்தைகளை ஈன்றெடுத்தாள். இயற்கையின் விளையாட்டுக்களில் இதுவும் ஒன்றோ! சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளைத் தவிக்க விட்டுவிட்டு விண்ணுலகுக்கு வழி தேடிச் சென்று விட்டாள் அக்குழந்தைகளின் அன்னை.

அப்பாஸின் தந்தை அப்துல்லா வயிற்று வலியின் வேதனையைப் பொறுக்கமாட்டாதவராய்க் குடும்ப பாரம் என்னும் அப்பொறுப்பை ஏற்று நடத்துவதில் இன்னல் நிறைந்தவராய், வாழ்வுப் பாதையில் எப்படி வெற்றி காண்பது என்ற சிந்தனைப் புயலில் சிக்கித் தவித்தவராய்க் காணப்பட்டார்.

அதுமட்டுமின்றி இவ்விரு குழந்தைகளைத் தன்னருமை மனைவி நிகாருன்னிஸா நல்ல முறையில் வைத்துக் காப்பாற்றுவாளா அல்லது அவைகளின் வாழ்வில் இன்னல்தான் என்றென்றும் இடம் பெறுமா என்ற சிந்தனையிலும் ஆழ்ந்தார் அப்துல்லா.

குழந்தைகள் இரண்டும் நிகாரின் மடியில் தவழ, அப்பாஸ் அவளருகில் அமர்ந்து, "என்னம்மா யோசிக்கிறாய்!" இக்குழந்தைகள் "நல்வாழ்வை எட்டிப்பிடிக்கப் போகிறார்களா அல்லது நசித்துப் போகத்தான் இந்நாதியற்ற உலகில் பிறந்திருக்கிறார்களா என்று எண்ணுகிறாயோ" என்றுகேட்டான்.

"ஏன் அப்பா இப்படிக் கேட்கிறாய்?" நீ ஒன்றும் அறியாதவன். எனினும் உனது நுண்ணறிவைப் பயன்படுத்தி நுணுக்கமான கேள்வியைத்தான் கேட்டிருக்கிறாய். இதே கேள்வியை உன் தந்தையாவது அல்லது வேறு யாராவது கேட்டிருந்தால் என் மனம் என்னபாடுபட்டிருக்கும்!

"அப்பாஸ்! நான் இப்போது சொல்லப் போவது உனக்கு நன்றாகப்புரியும் என்று நினைக்கிறேன். உலகில் உள்ள மாற்றாந் தாய்களைப்பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாய் அல்லவா? நீ கூட அடிக்கடி என்னிடம் வந்து என் நண்பன் ஒருவன் என்னோடு சேர்ந்து வாசிக்கிறான். அவன் தாயற்றவன். அவனது சிற்றன்னை புரியும் கொடுமைகட்கு அளவேயில்லையாம். அவன் உன்னிடம்தான் தனது குறைகளையெல்லாம் எடுத்தியம்பி ஒருவாறு நிம்மதியடைவானும் என்று சொல்வாயே. அத்தகைய மாற்றாந் தாய்களின் பட்டியலில் என் பெயர் இடம் பெறாதிருக்க வேண்டுமென்று அல்லும் பகலும் இறைவனிடம் வேண்டுகிறேன்", என்று கூறி முடித்தாள், நிகார்.

அப்பாஸ் தனது அன்னை கூறியவற்றைச் செவிமடுத்த பின்னர் வெளியே சென்று விட்டான்.

வருடங்கள் பல உருண்டோடின. குழந்தைகளும் வினைத்தெரியும் வயதை யடைந்தனர். அப்துல்லாவுக்குத் தன் பிள்ளை அப்பாஸை அழைத்துக்கொண்டு அயல் நாடு சென்று பொருள் ஈட்டவேண்டுமென்ற எண்ணம் வெகு நாட்களாக இருந்துவந்தது. அவ்வெண்ணம் விரைவில் ஈடேறும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தாரேயொழிய அதுஎளிதில் முடிவதாயில்லை. அப்பாஸ் ஆறுவது பாரம் வரையில் படித்துத் தேறியுமிருந்தான். உள்நாட்டிலேயே ஏதாவது வேலை கிடைத்தால் நலமெனக் கருதினான். ஆனால் அயல் நாடு செல்லவேண்டும் என்ற விதியிருந்ததுபோலும்! பலநாள் முயற்சிக்குப் பின்னர் ஒரு நாள் அப்துல்லா, அப்பாஸை அழைத்துக்கொண்டு இரங்கூனுக்குப் பயணமானார்.

இரங்கூனில் இவர்கள், வாழ்க்கையை இன்பமாகக் கழித்து வந்தார்கள். அயல் நாட்டிலிருந்துவந்த இவர்கட்குப் புகலிடம்தந்த இப் புதுநகரம் பொருளாதார நிலையிலும் இவர்களைக் கைதூக்கிவிட்டது. மாதாமாதம் அப்துல்லா அனுப்பும் மணியார்டரைப் பெறுவதில் அளவற்ற ஆனந்த மடைந்தாள் நிகார். பையன்களின் நலங்குறித்து அடிக்கடி கடிதம் எழுதுவதில் அப்துல்லா அக்கரையோடு இருந்துவந்தார். இங்கிருந்தும் நற்செய்திகளைத் தாங்கிய கடிதங்கள் அடிக்கடி இரங்கூனுக்குச் சென்றவண்ணமேயிருந்தன.

இதற்கிடையில் அஷ்ரபும், அஸியும் உயர்நிலைப் பள்ளிப்படிப்பை முடிக்குந் தறுவாயில் இருந்தனர்.

அன்று ஒருநாள் அஷ்ரப், தாயொடு அறுசுவைபோம், தந்தையொடு கல்விபோம், சேயொடு தான்பெற்ற செல்வம்போம், என்று படிக்கவாரம்பித்தான். இவன் இதைப் படித்து முடித்த பின்னர், நிகார் அப்பையன்களைச் சாப்பிட வழைத்தாள். என்ன ஆச்சர்யம்? அப்பையன் படித்ததற்கு மாறாக அறுசுவை உண்டிகளும் அவர்கட்குப் பரிமாறப்பட்டிருந்தன. காலப்போக்கில் இக் குழந்தைகளின் முன்னேற்றத்தில் நிகார் காட்டிவந்த அக்கரைக்கு அளவேயில்லை. அளவற்ற அன்பும் அப்பையன்கள்பால் பொழியப்பட்டது. நிகாரின் போக்கு அப்பையன்களின் நிதானத்தை

இழக்கச் செய்தது. மாற்றாந்தாயானவள் தன் சக்களத்திப் பிள்ளைகளிடம் இவ்வளவு அன்பு செலுத்துவதைக் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லையே என எண்ணி வியந்தார்கள். இவ்வளவு உள்ளன்போடு போற்றிப் பாதுகாக்கும் நிகாரினிடத்து அஷ்ரபும், அலியும் பேரன்பு செலுத்தி வந்தார்கள் என்றால் ஆச்சர்யமில்லை யல்லவா?

அப்பையன்கள் இருவரும் தந்தைக்குப் பின்வருமாறு குதூகலச் செய்தியனுப்பினர்.

"அன்புள்ள தந்தைக்கு அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்.

தாயில்லாக் குழந்தைகளை வைத்துக் கனிவுடன் பராமரிப்பதற்கு ஒருவரும் இல்லையே என்று கவலையுறுதீர்கள். பெற்ற அன்னையின் அன்பு இப்படித்தான் இருக்குமா என்றும், ஒருகால் அவ்வன்னை தன் குழந்தைகள்பால் இவ்வளவு அன்பு செலுத்துவாளா என்றும் ஐயுறும் அளவுக்கு எங்களை ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கித் திளைக்கச் செய்யும் அன்னையை நாங்கள் பெற்றிருக்கிறோம். எங்களைப்பற்றி நீங்கள் யாதொரு கவலையுமுறவேண்டாம். ஈன்ற கன்றின்மீது தாயன்பு செலுத்தும் பசுவைப்போல எங்களை அடிக்கவேண்டிய காலத்தில் அடித்தும் கண்டிக்கவேண்டிய காலத்தில் கண்டித்தும் நற்பாதையில் திருப்புகின்றாள் எங்கள் மாற்றாந்தாய், சொந்த அன்னையைவிட ஒருபடி உயர்ந்த முறையிலேயே வெள்ளை உள்ளத்தோடு கூடிய இவ்வன்னை உலகத்தாரால் அளிக்கப்பட்டிருக்கும் மாற்றாந்தாய் என்னும் கருப்புப் போர்வையைக் கிழித்தெறியப் பாடுபட்டு வருகிறார்கள் என்பதை நாங்கள் உங்கட்குத் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகிறோம். அண்ணன் அப்பாஸ் அவர்களின் நலமறிய விழைகிறோம் என்றெழுதி அவ்விருவர்களும் அக்கடிதத்தில் கையொப்பமிட்டனுப்பினர்.

இக்கடிதத்தைக் கண்ட தந்தை சந்தோஷமடையாமல் என்ன செய்வார்? ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கத் தொடங்கினார். தன் மனையாளுக்கு யாதொரு குறையும் ஏற்படாதிருக்கவேண்டுமென்று ஐந்து வேளையும் ஆண்டவனைத் தொழுது ஆசேட்ட வண்ணமிருந்தார் அப்துல்லா. பையன்களுக்குப் பலாகப் புத்தகங்களும், சப்பாத்துக்களும், துணிமணிகளும் அனுப்பி வைத்தார், அப்துல்லா.

அப்துல்லா பல கடிதங்கள் எழுதியும் பதிலைக்காணாது வருந்தினார். (அப்பையன்கட்கு) அடிக்கடி என்ன குறை இருக்கிறது தங்களது தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதியவண்ணமிருக்க இரங்கூனுக்கு நிகார் கடிதம் எழுதியிருப்பாள் என்று அப்பையன்கள் எண்ணியிருக்க, அப்பையன்கள் கருதியது போன்று நிகாரும் கருதியதாலேயே கடிதப் போக்குவரத்து நின்றுவிட்டது.

சின்னாட்களுக்குப் பின்னர், "நிகார் என்னும் பெண், ஒருத்தி இரு பையன்கட்கு விஷமிட்டுக் கொன்றுவிட்டாள். மேற்படி வழக்கு கோர்ட்டில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது" என்று பத்திரிகையில் படிக்க நேர்ந்தது. அப்துல்லாவுக்கு என்ன செய்வது என்றே புரியவில்லை. (இரங்கூன் நகரமே சுழல்வதுபோல் இருந்தது) அவர் அப்படியே சுருண்டு கீழே விழுந்தார். உடைந்த உள்ளத்தோடு தந்தையும் மகனும் நாடு திரும்ப எண்ணிக் கப்பலுக்கு உடனே பிரயாணச் சீட்டு வாங்கினார்கள். இவர்கள் பிரயாணஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் காற்றும் மழையும் தொடங்கிவிட்டன. குறித்த நேரத்தில் கரைசேர வேண்டிய கப்பல் கொந்தளிப்பின் இடையே சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. மாலுமி கப்பலை அடக்கி ஆள இயலாதவனாய்க் காற்றடிக்கும் திசையைநோக்கிக் கப்பலைச் செலுத்தினான். பல நாள் பிரயாணத்திற்குப் பின்னர் கப்பல் ஏதோ ஒரு தீவில் வந்தொதுங்கியது. அவர்கட்குப் பசிமேலிட்டது. பக்கத்திலிருந்த உணவு விடுதிக்குச்சென்று உணவருந்திக் கொண்டிருக்கையில், அங்கே சிலர் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். "யாரோ நிகார் என்பவளாம், அவன் இரண்டு பையன்களை விஷமிட்டுக் கொன்றுவிட்டாளாம். அவளை இன்று மாலை ஆம்பூர் நீதி மன்றத்தில் விசாரிக்கப் போகிறார்கள்." இதைக்கேட்ட அப்துல்லா உடனே அவ்

விடத்தை விட்டு அகன்று ஆம்பூருக்கு விரைந்தார். அங்கிருந்து முப்பது கல் தொலைவில் உள்ள அவ்வூரை அன்றுமாலை ஐந்து மணிக்கே அடைந்துவிட்டார், ஆம்பூர் என்பது இவரது சொந்த ஊராகிய பட்டியங்தொட்டிக்குப் பக்கத்து நகரமாகும். பேய்பிடித்தவர்போல் " இச் சண்டாளிக்கு நீதிமன்றம் தேவையில்லை. இதோ நான் இருக்கிறேன் அவள் உயிரைப்போக்க" என்று கத்திக்கொண்டு நீதிமன்றத்தை நோக்கி ஓடினார்.

என்ன ஆச்சர்யம்! குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்பவள் தன் அருமை நிகார் அல்லவென்பதை யறிந்த அப்துல்லா அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. அப்துல்லாவின் அருமைக் குழந்தைகளும் அவ்விசித்திர வழக்கைக் காண வந்திருந்தனர். தன் இரு செல்வங்களையும் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் வடித்தார் அப்துல்லா. அனைவரும் பட்டியங்தொட்டிக்கு ஒரு வண்டி வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர். வழிநெடுக இவ்விரு கொலைகளைப்பற்றி அஷ்ரப் தன் தந்தையிடம் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள்.

நம்மூரில் பக்கத்துத் தெருவில் அஹமது என்பவர் உங்களைப்போன்று மறுமணம் முடித்துக்கொண்டார். அதில் ஓர் ஆச்சர்யம் என்னவென்றால் அவள் பெயரும் நிகாருன்னிஸா. எங்களைப்போன்ற இருவரை வளர்க்கும் பொறுப்புடையவளாய் இருந்தாள் அந்த நிகாரும். எல்லாச் சிற்றன்னைகளும் என் அருமை அன்னையைப்போல் இருப்பார்கள் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? உண்மையான மாற்றாந்தாயின் உருவெடுத்து விளங்கினாள் அவள். அஹமதுக்குரிய ஐந்து ஏக்கர் நிலமும் தன் ஒரே குழந்தையாகிய உஸ்மானுக்கு உரித்தாக வேண்டுமென்ற எண்ணமே அவளை அவ்வாறு செய்யத் தூண்டிற்று என்று கூறி முடிப்பதற்குள் வண்டி வாயிற்படியில் வந்து நின்றது. எல்லோரும் வண்டியை விட்டிறங்கி நிகாரை தரிசிக்கச் சென்றனர். நிகார் அப்போது 'இஷா' தொழுகையை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்தாள். தொழுது முடிந்த பின் நிகாரைக் கண்ட அப்துல்லா........? இந்நிகாரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டு மாற்றாந்தாய் உலகுக்கு நல்ல பாடம் கற்பிப்பதாய் அமைந்துள்ள தென்பதில் ஆச்சர்யமில்லை யல்லவா?

எஸ். அப்துல் ஸலாம்,
I. (வகுப்பு)

" மூன்று "

நாம் மூன்று பேராக வெளியே எங்காவது சென்றோமானால், செல்லும் காரியம் தடைபடும் என்று சிலர் கூறுகின்றார்கள். இப்படி இந்த மூன்றைக் குறை கூறுபவர்கள் அது எந்த விதத்திலும் எல்லா வகையிலும் முக்கியம் வாய்ந்தது என்பதைக் கவனிக்க மறந்து விடுகின்றார்கள். மூன்று எல்லா வகையிலும் எவ்வாறு முக்கியம் வாய்ந்தது என்பதை ஈண்டு கவனிப்போமாக.

முதற் கண் மிக மிகத்தொன்மை வாய்ந்த காலத்தில் தோன்றியது "தமிழ் என்பது, நாம் யாவரும் அறிந்ததே. அத்தகைய சிறப்புடைய "தமிழ் மூன்று எழுத்துக்களால் ஆனசொல்லாகும். பின்பு தமிழர்கள் தமிழை—இயல், இசை, நாடகம் என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்தனர், தமிழரசர்கள் சிறப்புடையோர் பலர் இருப்பினும், மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்த மன்னர்கள் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூன்று வம்சத்தினர். தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்விலேயே இருகண்களாகப் போற்றி வந்தவை காதலும் வீரமும் ஆகும். அந்த இரு சொற்களும் (காதல், வீரம்) மூன்று எழுத்துக்களால் ஆனவையே. தமிழ்மறை தந்த திருவள்

ளுவர் இயற்றிய "குறள்" மூன்று எழுத்துக்களால் ஆனதே. ஆயினும் நாம் திரு" என்னும் அடைமொழியைச் சேர்த்துத் திருக்குறள் என்று கூறுகின்றோம். தாம் இயற்றிய திருக்குறளைக் கூடத் திருவள்ளுவர் மூன்று பால்களாகப் பிரித்துள்ளார். அவை அறத்துப்பால், பொருட்பால், இன்பத்துப் பால் என்பன. இன்பத்துப்பாலைக் காமத்துப்பால் எனக் கூறுவாரும் உளர். ஆக திருவள்ளுவர் கூட அறம் பொருள், காமம் என்னும் மூன்று எழுத்துக்களால் ஆன சொற்களாலேயே மூன்று பிரிவாகப் பிரித்துள்ளார்.

பின்பு கடவுளைப்பற்றின செய்திகளை நோக்குமிடத்து அவற்றிலும் "மூன்று" முக்கியம் வாய்ந்துள்ளது. முக்கியம் வாய்ந்த தெய்வங்கள் மூன்று. அவை சிவன், (திருமால்) விஷ்ணு, பிரும்மா என்பவர்கள். "சிவன்" மூன்று எழுத்துக்களால் ஆகியது. அக் கடவுளுக்கு இருக்கும் கண்கள் "மூன்று". சிவனுடைய அடியார்கள் தங்கள் நெற்றியிலே திருநீற்றினால் மூன்று பட்டைகள் தீட்டிக்கொள்வார்கள். சிவபெருமான் தன் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து "மூன்று" நகரங்களை எரித்த காரணமாக அவர் "முப்புரம் எரித்த முதலோன்" எனப் பெயர் பெற்றார். திருமாலை வைணவர்கள் "விஷ்ணு" என்று மூன்று எழுத்தால்அழைத்து "நாமம்" என்று மூன்று எழுத்தால் அமைக்கப்படும் மூன்று கோடுகளைத் தங்கள். நெற்றியில் தீட்டிக்கொள்கின்றார்கள். பழந்தமிழன் "அழகு" என்னும் மூன்று எழுத்துக் சொல்லை "முருகு" என்னும் மூன்று எழுத்துச் சொல்லுடைய தெய்வமாக்கி வணங்கினான்.

இன்று இந்த விஞ்ஞான உலகிலேயே "ரேடியோ, தந்தி, சினிமா" முதலிய மூன்று எழுத்துச் சொற்களால் ஆன பல கருவிகள் உள்ளன. திரைப் படக் (சினிமா) கொட்டகையில் இருக்கும் அறிவிப்பில் கூட "மூன்று வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு டிக்கட் வாங்கவேண்டாம்; என்று உள்ளது. இன்றும் நாம் பல தலைவர்களை " படேல், பாரதி. வ. உ. சி." என மூன்று எழுத்துச் சொல்லினால் அழைக்கின்றோம்.

குழந்தை தவழ்ந்து விளையாடி, தத்தி நடந்து சென்று, தன்னைப் பத்துமாதம் சுமந்து பெற்று வளர்த்த தாயைப்பார்த்து "அம்மா" என்ற மூன்று எழுத்துச் சொல்லால் அழைக்கும்பொழுது, அந்தத் தாயின் முகத்திலே "அன்பு" என்னும் மூன்றெழுத்துத் தெய்வீகச் சக்தி, அன்னை குழந்தைக்கு அளிக்கும் முத்தத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது. நமக்கு இருப்பது "உயிர்" என்னும் மூன்றுஎழுத்துச்சொல். அது (உயிர்) இயங்க, இயக்க உதவி செய்வது "சக்தி" என்னும் மூன்று எழுத்துச் சொல். அவ்வுயிர் தங்கியிருக்கும் "உடல்", என்பதும் மூன்று எழுத்துச்சொல்லே.

இதை எழுதி விட்டு நிமிர்ந்த பொழு "கா....கா...கா" என்று மூன்று முறைகாகத்தை அழைக்கும் ஒரு திரைப்படப்பட்டு காற்றின் வழியே என் காதில் ஒலித்தது. மணியைப் பார்த்தேன். மணி "மூன்று" என்று காட்டியது. உங்களிடமிருந்து "போதும்" என்ற மூன்று எழுத்தால் ஆகிய ஒலி கேட்பதால், இந்த முறையிலே எல்லா வகையிலும் சிறந்து விளங்கும் "மூன்று" என்ற எண்ணையும் சொல்லையும், "வாழ்க" என்றமூன்றுஎழுத்துச்சொல்லால் வாழ்த்திக்கொண்டு, "நலம்" என்ற மூன்று எழுத்துச் சொல்லால் முடித்து, இதைப் படித்தமைக்கு உங்களுக்கு "நன்றி" என்ற மூன்று எழுத்துச் சொல்லால் நன்றி கூறிக் கொண்டு முடிக்கின்றேன்.

வணக்கம்

கா. நா. கணபதி,
II. வகுப்பு.

பேரொளி

கள்ளங் கபடமற்ற உலகம் அது. மனிதனாகப் பிறந்தவன் மானத்தோடு வாழ வழி வகுத்துக் கொள்ளாத காலம் அது. உடை என்பதை அவன் அறியான்; உறைவிடம் என்று ஒன்று இருக்கவில்லை அவனுக்கு. மனித உருவைப் பெற்றானே தவிர மனிதத் தன்மையை அவன் பெறவில்லை. கனிகளைத் தின்றான். இலைகளைப் பறித்து உண்டான். அவன் வாழ்ந்த சூழ்நிலையிலே பாசத்திற்கு உறைவிடமில்லை; இருதயத்திற்கு இடமில்லை. கட்டாரியைக் கொண்டு காட்டில் திரிந்தான். எதிர்ப்பட்டதை எதிர்த்தான். இரத்த வெள்ளத்திலே நீந்தினான். கண்ணுக்குப்பட்டதைக் கிழித்துத் தின்ன முயற்சி செய்தான். மானம், மனிதத் தன்மை என்ற தென்றலைப்பற்றி அவன் நினைக்கவில்லை. கொலை, புலை என்ற தீயைத் தாண்டிச் சென்றான்.

அப்பேர்ப்பட்ட மனிதனின் வாழ்வில் ஒருநாள் அறிவுச் சுடர் அதிகப் பிரகாசத்துடன் எரிவதற்கான நிகழ்ச்சிகள் காணப்பட்டன. கடுமையான பகலுக்குப் பின் குளிர்ந்த பூங்காற்று வீசத் தொடங்கியது. வானத்திலே கருமுகில் கூட்டங்கள் ஒன்றை ஒன்று தழுவி உருண்டன. பறவை இனங்களும் தம வரவுக்காகக் காத்துக்கிடக்கும் தம் குஞ்சுகளைத் தேடிக்கொண்டு தத்தம் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. புலி, சிங்கம் போன்ற விலங்குகளும் வேட்டையின் களைப்பால் உறக்கம் மிகுந்து குகைகளில் அமைதியோடு காணப்பட்டன. தென்றல் ஆனந்தமாகத் தவழ ஆரம்பித்தது; கரியமேகத்திரை பொன்னிறமாகியது. பொன்னிறம் சிறிது சிறிதாகச் செந்நிறமாக மாறியது. வானம் முழுவதும் சிவப்பு மையால் தீட்டப்பட்டது போன்று காட்சியளித்தது. அந்தச் சிவந்த ஒளியின் சின்னமாகத் தோன்றினார் புத்தபெருமான். கருணையின் சிகரமாக, கண்ணியத்தின் கற்பகமாக; இருண்ட உலகில் பேரொளியாகக் காட்சியளித்தார். மேற்கு வானத்திலே தூங்குகின்ற சந்திரனை எழுப்புவதற்குமுன் ஏற்படும் சிவந்த ஒளியாகத் தோன்றினார். உண்மையை உணர்த்தும் உன்னத மனிதனாகத் தோன்றினார். இன்பத்தை நாடினார். ஆனால் குவிந்து கிடந்த பொற்கட்டிகளோடு தன் தலையை முட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆசைக்கும், ஆனந்தத்திற்கும் ஆளாகவில்லை. மக்களின் ஏக்கத்தைக் கண்டார். மனிதன், பசி, பிணி, நோய் என எங்கும் கோரக் காட்சியினைக் கண்டார். அரண்மனையிலே இருந்த இரும்புப் பணப்பெட்டியைப் பார்த்து இறுமாந்திருக்கவில்லை. ஆனால் இரக்கம் மிகுந்த இருதயங்களுக்காகப் பாடுபட்டார். தன் ஓயாத உழைப்பின் மூலம் மனிதனின் உள்ளத்தில் நல்வாழ்வை ஏற்படுத்தினார்.

அவர் வகுத்த பாதையைப் பின்பற்றினான் மனிதன் சிறிது, சிறிதாக; ஆனால் தவழ்ந்த மாலைத் தென்றலைத் துரத்தியது ஒரு பெரும்புயல். புத்தர் அமர வாழ்வை அடைந்தபின் இடர் எங்கும் படர ஆரம்பித்தது. எங்கும் "இருள்" இருள்" என்ற கோர ஒலி எல்லா மூலைகளிலும் கேட்டது. இருளின் பயங்கரத்திலே மனிதன் தானே சென்று கற்களிடம் முட்டிக்கொண்டான். திருட்டு, புரட்டு, நயவஞ்சகம் மறுபடியும் நடமாடின நானிலத்தில். மனிதனின் மனத்தில் ஈரத்திற்கு இடமில்லாமல் வறண்ட பாலைவனமாகியது. உறைந்த பனிக்கட்டியைப்போன்று உறைந்து கிடந்தது அவன் சிந்தனை. கடுமையான இருள்.........வையகத்தில் மட்டும் அல்ல; வாழ்விலும் கரிய இருட்டு.

இருளின் காலம் நீடிக்கவில்லை. அதை அழிக்க ஒரு சக்தி உலகில் தோன்றியது. அநீதியை அழிக்க, அன்பு உள்ளங்களை

உண்டாக்க, அமைதியைப் பரப்பத் தோன்றி ஞன் களங்கமற்ற அந்தச் சந்திரன். குளிர்ந்த காற்ருேடு விளையாடிக்கொண்டு கடல் அலைகளை அதிக அளவு எழுப்பிக் கொண்டு மடமை என்னும் இருள் நீக்கிப் பூரண அமைதியை உண்டாக்க உதித் தான். அதன் தண்ணொளியைக் கண்ட கயவர்களும், வஞ்சகர்களும், நல்லவர்களாக மாறினர். அந்தப் பேரொளி மனித உருக் கொண்டது. அந்த உருவம்தான் பரிசுத் தத்தின் பாத்திரமாக விளங்கிய இயேசு பிரான்.

அவர் தீயோரை வெறுக்கவில்லை. வைரி களை மார்போடு அணைத்தார். அவர்களின் உள்ளங்களிலே அன்பைத் தூவித் தூய்மைப் படுத்திஞர். அறியாமை சிறிது சிறிதாக விலகத்தொடங்கியது. சிலம்பை யணிந்த சிற்றிடையாள் மலர்மாலையுடன், மணமண் டபத்திற்குச் சென்று மணமகனுடன் வீற் றிருக்கும் பொழுது, அவள் தாமரை முகத் திலே ஏற்பட்ட களிப்பைப் போன்று உல கின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் உல்லாசத்தின் அறிகுறிகள் காணப்பட்டன.

உலகின் நன்மையைக் கருதிய இயேசு பிரானின் பாதையிலே எத்தனையோ முட் டுக்கட்டைகள், தடைகள்—தண்டனைகள். கடைசியாக மடிந்தார் சிலுவையில் அறை யப்பட்டு. இரத்தத்தை பூமியில் தோய்த்து அதன்மூலம் அதைத் தூய்மைப்படுத்திஞர். இரத்தம் தோய்ந்த சிலுவை, சுடர்விட்டு விளங்கிய ஒளி சிறிது சிறிதாக எண்ணெய் குறைந்த விளக்கைப்போல் மங்க ஆரம்பித் தது. அமைதியைத் தந்த சந்திரனும்மறைந் தான்.

.........இடையே பகுத்தறிவு கொண்ட மனிதனிடையே பழமையானது அதிகஅள வில் குடிகொண்டது. அறிவுக்கு அடங்கா அநீதிகள் அவனிடம் அடங்கிக் கிடந்தன. உயரிய கொள்கைகளையும், கோட்பாட்டை யும் விட்டுப் பின்னேக்கிச் செல்ல ஆரம் பித்தான். விதியை எண்ணி வீணர்களை வளரவிட்டான். கடவுளின் பெயரால் கடமையில் தவறிஞன். பெண்ணின் பெரு மையை, வாழ்வின் சுடர் ஒளியை, ஒழுக்க மலையைக் குழிதோண்டிப் புதைக்க முற் பட்டான்.

அந்த ஒழுக்கங்கெட்ட மனிதனை நல்ல பாதையில் செலுத்த ஒரு மெய்ஞ்ஞானப் பரிதி தோன்றியது. நானில மககளிடையே ஒரு நல்ல வரவேற்பு. பழமையாளரிடை யே பயங்கரப் பரபரப்பு. ஒழுக்கத்தின் உயரிய சின்னங்கள் விளங்க, மூடப்பழக் கத்தை முறியடிக்கக் கடவுளின் தூதராய்த் தோன்றிஞர், நபிபெருமான். வழிதெரியாது தத்தளிக்கும் குருடனுக்கு வழிகாட்டவும், ஏழை மக்களின் வாழ்விலே விளக்கேற்றவும் பெண்களின் பெருமையைப் போற்றவும் தோன்றிஞர். நபிநாயகத்தின் ஒளி மூடக் கொள்கைளுக்கு முடிவைத் தேடியது! குளத்தில் படர்ந்த பாசியைப்போல் உலகில் நிறைந்த பேராசையை நீக்கியது, உலகம் ஒரு புது உணர்ச்சியுடன் உறக்கத்தினின் றும் எழுந்து பொலிவு படர்ந்த அழகிய உருவம் கொண்டது. சோம்பி இருந்த உழவன் ஏர், கலப்பையுடன் பண்பாடிக் கொண்டு வயலை அடைந்தான்! கூண்டிலே அடைபட்டுக் கிடந்த பஞ்சவர்ணக் கிளி சுற்றுப்புறச் சுதந்திர வாழ்வைக் காணச் சிறகடித்து வேகமாகப் பறந்து சென்றது. நபிபெருமான் நகைமுகமும், இனிய பேச் சும் உடைய உத்தமர். அறிவுத்திறனும் ஆராய்ச்சித் திறனும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற சின்னமாக விளங்கிஞர். தம் வாழ் வின் மூலம் மற்றவர்களுக்கு வாழும் வகை யைக் கற்பித்தார். ஆபத்துக்கு அஞ்சி, ஆண்மையற்று அடங்கி இருக்கவில்லை. விரோதிகள் தாக்கினும் தம் லட்சியத்தைப் பின்பற்றி வெற்றிகொண்ட அஞ்சா நெஞ் சர். குடிசையில் குமுறும் ஏழை வாழ வேண்டும் என எண்ணிஞர். ஏழைகளுக் குக் கொடுக்கத் தம்மிடம் உணவு, உடை இல்லையென்பதை அறிந்து பள்ளிவாசலிலே அழுதழுது கண்ணீர் வடித்தார். உல கம் இன்புறப் பல சுவையான கருத்துக்களை அளித்து இவற்றைக் கொண்டு இன் புறுங்கள்'' என்று அவர் கூறியதைக்கேட்ட நயவஞ்சகக் கூட்டம் ஒன்று நபிமணியின் புதுக்கருத்துக்களைப் புறக்கணித்தது. இன் னல் விளைவித்தனர் பல எதிரிகள். அவ

ருடைய வாழ்க்கைப் பாதையிலே பூமணம் கமழவில்லை, முட்கள் நிறைந்தன, பள்ள மேடுகள் பெருகின. உலகைச் சீர்ப்படுத்த வந்த செம்மலைக் கல்லால் அடித்தனர், கய வர்கள! மாநிலத்தின் மணிவிளக்கை எரியா வண்ணம் அணைத்துவிட எண்ணினர். ஆனால் அவர்கள் எல்லோரும் சூரியனைக் கண்ட பனி சிறிது சிறிதாக நீங்குவது போல் நீங்கினர். உண்மையொளி எங்கும் பரவியது.

உலகம் நல்வாழ்வைப் பெற்றது. வளப் பம் பெருக்கெடுத்தது. அன்றலர்ந்த மலர் நகைத்தது, இன்பம் மிக. பேரொளியின் பொற்கதிர்கள் எங்கும் இன்ப ஒளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. வனத்திலே கருமுகில் கூட்டங்கள் ஒன்று சேர்ந் தன. குளிர்ந்த காற்று வீசத்தொடங் கியது. காற்றுடன் கலந்ததுமழை. அது ஞாலத்தை மாற்றி அமுத நிலமாகச் செய் தது. பூஞ்சோலையில் புதுமணம் தவழ்ந் தது. மயிலின் கூத்து, குயிலின் குரல், மேகத்தின் முரசொலி, மலரின் ஒளி, வண் டின் இசை இவை அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து இன்பத்தை அளித்தன. "ஆத வன்" ஆட்சியில் அவனி அகமகிழ்ந்தது. பொற்கொடிகள் இன்முகங் காட்டி அன்பு மொழி பேசின. அன்பு வளர்ந்தது. மாசு கள் மடிந்தன. முன்னே தோன்றிய பேரொளியின் வன்மையைக் கண்ட உலகம் பலமுறை "பேரொளி" "பேரொளி" எனப்பன்முறை பகர்ந்தது.

ம. ஏ. ஷெரீப்,
(I வகுப்பு.)

விகடத் துணுக்குகள்

காதில் விழாத விஷயம்.

1. முதல் செவிடன் :—என்ன கச்சேரிக் குப் போகிறீர்களோ?

இரண்டாவது செவிடன் :—இல்லை, இன்று கச்சேரிக்குப் போகிறேன்.

முதல் செவிடன் :—சரிதான், எங்கே யாவது கச்சேரிக்குத்தான் போகி றீர்களோ என்று நினைத்து விட் டேன்.

"ஆம், மானே!"

2. மனைவி :—மிருகங்களுக்குள்ளே மான் தான் ரொம்ப முட்டாளான பிராணி என்கிறார்களே. அது வாஸ்தவம்தானா?

கணவன் :—ஆமாம், என் மானே.

3. என்னையா அநியாயம்! முகூர்த்தத் துக்கு அரை மணி நேரம் தானிருக் கிறது, சம்பந்தி வீட்டுப் பேர்வழி கள் ஏதோ தகராறினால் பிள்ளைக் குக் கல்யாணம் வேண்டாமென்றார் களாமே!

போஜனப்பிரியர் :—அது எப்படியா வது ஆகிறது. இந்தச் சிறு விஷ யத்திற்காகச் சாப்பாடு நின்று விடாதே?

4. ராமு :—உன் தகப்பனார் இறந்து போ னாராமே, யார் யாருக்கு என்ன கிடைத்தது?

கோபு :—எனக்கு வீடு; என் தமைய னுக்கு நிலம்.

ராமு :—அவர் வைத்திருந்த ரொக்கம்?

கோபு :—அது வக்கீலுக்குக் கிடைத்தது.

5. பிரசங்கி :—ஒரு பெரிய சபையில் பேசுவதைப்போல் கஷ்டம் வேறொன்றும் இல்லை.

குறும்பன் :—அதைவிடக் கஷ்டம் உட்கார்ந்து கேட்பது இருக்கிறதே.

6. "ஐயா! நித்திரை செய்யும்போது கூட ஏன் மூக்குக் கண்ணாடி போட்டுக் கொள்கிறீர்கள்".

"கனவில் வருகிற மனிதர்களுடைய அங்க அடையாளங்கள் சரியாகத் தெரிகிறதில்லை."

7. மருத்துவர் :—நான் எழுதிக்கொடுத்த மருந்தை வாங்கிச் சாப்பிட்டீர்களா?

நோயாளி :—என் நண்பர் வந்தபோது அவரிடம் பணம் கடன் வாங்க மறந்து விட்டேன். நாளை கட்டாயம்........

மருத்துவர் :—அப்படியானால் மறதி இல்லாமலிருக்க மருந்து எழுதித் தருகிறேன். அதையும் வாங்கி.......

8. சேகர் :—மோட்டார்காரை ஐம்பது மைல் வேகத்தில் வைத்துச் சென்னையிலிருந்து தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டால் $4\frac{1}{2}$ மணி நேரத்தில் எங்கிருக்கலாம்? சார்.!

ரவி :—ஆஸ்பத்திரியிலிருக்கலாம்.

ஜே. வெங்கடராமன்,
II வகுப்பு

நினைவும் முடிவும்.

நினைத்தபடி எல்லாம் முடிவதில்லை. நினைக்காமலோ இருக்க முடிவதில்லை. என்னே ஆச்சரியம்! மனிதன் தன்னால் முடியுமோ முடியாதோ எதையாவது செய்ய நினைக்கிறான். முயல்கிறான். முயல்கிறான். முயன்று கொண்டே இருக்கிறான்.

"அவனும் அப்படித்தான் முயன்றான்' என்று சொன்னால் 'அவன் யார்?' என்ற கேள்வி எழுகிறதல்லவா? "மண்ணில் புழுவைப்போல் மறைந்து, பூச்சியைப்போல் பறந்து, மண்ணோடு மண்ணாகவேண்டுமா?" என்ற எண்ணந்தான் அவன் உள்ளத்திலே எழும். அவன் குன்றிலிட்ட அனல் அல்ல. குடத்திலிட்ட அகல். குனிந்து தானே அதை நோக்க முடியும். அதுபோல நான் சொல்லித்தானே உங்களுக்கு அவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளமுடியும்?

அவன் ஒரு கவியாக வாழ விரும்பினான். நினைத்தான் கவிதை எழுத! 'எப்படிக் கவிதை எழுதுவது?' இடையே எழுந்தது இக் கேள்வி. பலரைக் கண்டு விசாரித்தான். 'பிறவியிலேயே வரவேண்டும்' என்றனர் சிலர். 'காரிகைபடி, கவி பாடலாம்' என்றனர் சிலர். எதற்கும் இதற்கு முன் கவிகள் எழுதிய கவிதைகளைப் படிக்கலாம் என்று பல கவிதைப் புத்தகங்களை வாங்கினான். கவிஞர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படித்தான். 'உள்ளத்தில் எழுவது கவிதை' என்ற முடிவிற்கு வந்தான். 'காரிகை கற்றுக் கவிபாடுவதினும் பேரிகை கொட்டிப் பிழைப்பது நன்று' என்ற சொற்கள் அவனது நினைவுக்கு வந்தன—நாளொரு கவிதையும் பொழுதொரு கருத்துமாய் உள்ளத்தில் பொங்கி எழுந்தன.

அன்று ஒரு நாள் வாசலிலே பிச்சைக் காரர்களைப் பார்த்தான். வாடி வதங்கிய வடிவம். ஆனாலும் உள்ளத்திறனைக் கண்டான். ஒருவாய் உணவளித்தால் உழைத்துப் பிழைப்பான் என்று நினைத்தது, அவன் உள்ளம். அத்துடன் சேர்ந்தது அவனது கவிதை வெள்ளம்.

"ஆர்த்திடும் ஓலமிதைக் கேளீரோ?
சேர்ந்திடும் துயர்உருக் காணீரோ?
வார்த்திடும் அன்புடன் கூழ்தன்னைப்
பார்த்திடும் எலும்பைத்தெம்புடனே!

என்று உரத்த குரலிலே பாடத்தொடங்கினான் நினைத்தபடி நடந்ததா ?" உனக்கே தண்டச்சோறு. அதிலும் அவனுக்கும் அளிக்கச் சொல்கிறாயோ ?" என்ற ஏசல் தான் முடிவு.

*　　*　　*　　*

நவராத்திரி பண்டிகை. வண்ணச் சேலைகள் உடுத்தி வண்ணத்திப் பூச்சியெனத் திரிந்தனர் வனிதையர். பார்த்தான் நமது 'அவனும்' 'என்னே அறியாமை!' என்ற பச்சாத்தாபத்தோடு பிறந்தது வருத்தம். அதைத் தொடர்ந்தது கவிதைச் சித்திரம். இக் கவிதையைச் செவியுற்றால் பெண்கள் நாணுவார்கள் என்று எண்ணிச் சமயத்தை எதிர் பார்த்திருந்தான். காலமும் வந்தது. கன்னியர்நால்வர் முன்,

"கொலு பல வைப்பார்; கொட்டகை
மிகப் போட்டிடுவார்.
நாலு பேர் சேர்ந்திருந்து நாகரிகமாய்ப்
பேசிடுவார்;
"ஏதடி, நீ வீட்டிற் கிங்குவரவில்லை?"
என்றால்
"காதவழி வரக் காரில் பெட்ரோல் இல்லை"
என்பார்
"ஓயாத தலை வலியால் உளம் வெதும்பி
விட்டேன்" என்பார்
"மாயாத வேலையிலே மறந்து விட்டேன்"
என்பார்
சளையாமல் சொல்லிடுவார்; சைகை பல
காட்டிடுவார்.
வேளையது கிடைத்தாலே வீண்வம்பு
வம்பு வளர்த்திடுவார்.
விரதப் பண்(பு) உணராமல் வீணில்
பொருள் செலவிடுவார்
பெண்களாற் பட்டகஷ்டம் பெரிதாகும்
காண்பீரே,

என்ற தன்னுடைய கவிதையைக் கூறினான். ஒருத்தி கோபங்கொண்டாள், மற்றொருத்தி கொடூரமாய்ப் பார்த்தாள். பண்டிகை கொண்டாடப் பணம் செலவழியும் என்ற எண்ணத்தில் அவன் கூறுவதாக எண்ணி,

"தரித்திரம், தரித்திரம், எதிலும்
தரித்திரம்
இதோ இவரது வாழ்க்கையின் சரித்
திரம்"

என்று ஒரு பழக்கமான சினிமா ட்யூனில் பாடி நையாண்டி செய்தாள். மற்றவளோ,

'பெண்களில்லா விடிலோ பேயிடமாவது
காணீர்!

என்று அவன் பாடலைப் பூர்த்தி செய்வதுபோல் கூறினாள்.

*　　*　　*　　*

'வருகுது வனப்புமிகு வாழ்க்கை
வருத்துப் பயனடையாக்கை
அருளது மங்கியது தாழ்வு
அன்பு நல் வாழ்வு உயர்வு
கருணை பல் காட்டி யிவ் வுலகில்
கடைப்பிடி அன்பு சொல் செயலும்
அருள்வேண்டி அவனியில் நின்மன
மெய் மொழி கடந்தோனைத் துதித்
திடு'

என்று எழுதினான். இக் கவிதையை நண்பர்கள் புகழ்வார்கள் என்று எண்ணினான். நண்பர்களிடம் கவிதையைக் காட்டினான் " இவனென்ன இளங்கோவா? அல்லது கம்பனா கவிதை எழுத? என்று எள்ளி நகையாடினர். புகழத்தான் இல்லை. இகழாமலாவது இருக்கக் கூடாதா? இதனைக் கண்டு அவன் மனம் நொந்தான். புழுவெனத் துடித்தான்.

*   *   *   *

நினைத்தது நடக்கவில்லை. எதிர் பார்த்தல் என்பது ஓர் ஒளி. ஏமாற்றம் என்பது நிழல். ஒளியின் தன்மையைப் பொறுத்துத் தானே நிழலின் தன்மையும்? இவன் விஷயத்தில் மட்டும் விதிவிலக்கா?

நினைத்ததைப்போல முடிவிருந்தாலோ அளவற்ற ஆனந்தம். எதிர் மறையாக இருந்தாலோ எல்லையற்ற ஏமாற்றம். ஏமாற்றம் வெறுப்பாக மாறுகிறது. வெறுப்பு நியாயத்தை மறைக்கிறது. உலகத்தை மறக்கிறான். உண்மையை மறுக்கிறான். முடிவு என்ன? அழிவுக்கத்திற்கு ஆக்கம் அளிக்கிறான். அதோடு ஆக்குந்திறமைக்கும் அழிவை அழைக்கிறான்.

ஆனால் இப்பொழுது நான் நினைத்தேனே இந்த முடிவிற்கு அவன் வரவில்லை, கவிதை எழுதுவதைக் கைகழுவி விட்டு, குமாஸ்தா வேலைக்குக் குட்டிக்கரணம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் அவன். நினைவும் முடிவும் விசித்திரமாக இல்லையா?

K. கோபாலகிருஷ்ணன்,
II வகுப்பு.

தேதி, மாதம்	கூட்டத்தின் வகையும் பொருளும்	தலைவர்	சொற்பொழிவாளர்
1— 9—'53	ஆரம்பக்கூட்டம்	திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, B.A., B.L.	வித்துவான் திரு. எஸ். ஆறுமுக முதலியார், M.A., L.T., B.O L.
9—10—'53	பயிற்சிக் கூட்டம். போதனு முறையில் தமிழின் இடம்.	வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்.	மாணவர்கள் பலர்.
,,	அநுதாபக் கூட்டம். திரு. வி. க. மறைவு குறித்து	ஷை	ஷை
,,	திரு. பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார் மறைவு குறித்து.	திரு. T. K. கோபாலய்யர், B.A.	திரு. J. பாலகிருட்டினன்-II. P. மருதன்-I.
12—10—'53	தேசீய மஹாகவி பாரதி விழா.	திரு. J. பாலகிருட்டினன்.	திரு. பூ. ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியார், M.A.
23—10—'53	சொற்போர் — நாட்டினை முன் அணிக்குக் கொண்டுவருபவன் எழுத்தாளனு அன்றி வீரனு?	திரு. K. R. அப்பாசாரியார், M.A., L.T.	திரு. T. V. ராமமூர்த்தி-II. ஆரோக்கியம் ஜார்ஜ்-II, விஜயராகவன்-I முதலியோர்.
30—10—'53	பயிற்சிக் கூட்டம். தமிழ் நூல்கள்.	திரு. S. மாணிக்கம், M.A., B.T.	திரு. S. குமாரசாமி-I, ,, J. பாலகிருட்டினன்-II, முதலியோர்.

D

27—11—'53	சொற்போர்:- இன்றைய கல்லூரிகளின் கல்வி முறை நாட்டிற்கு நன்மை பயக்காது.	திரு. T. K. கோபாலையர், B.A.	திரு. ஆனந்த ஷண்முகம்-II. அனந்தாழ்வார்-I. ரகுபதி-I. J. பாலகிருட்டினன்-II, முதலியோர்.
22— 1—'54	தமிழர் திருநாள்.	வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்	மாணவர் பலர்.
9— 2—'54	பேச்சுப் போட்டி.	நடுவணர்கள் :— திரு. சுப்பிரமணியம், M.A. திரு. மீனாட்சி சுந்தரனார், M.A. திரு. K. R. அப்பாச்சாரியார், M.A., L.T.	பரிசு பெற்றவர்கள் :— 1st. திரு. T. V. ராமமூர்த்தி II-வகுப்பு. 2nd. திரு. எம். அப்துல்லா ஷெரிப் I-வகுப்பு.
11— 2—'54	கர்நாடக இசைப்போட்டி.	நடுவணர்கள் :— திருமதி சீதம்மாள். திரு. வடிவேலாயுதம்பிள்ளை. திரு. வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்.	பரிசுபெற்றவர்கள் :— 1st. திரு. V. R. கிருஷ்ணன் I-வகுப்பு. 2nd. எம். அப்துல்லா ஷெரீப் I-வகுப்பு
17— 2—'54	அநுதாபக்கூட்டம். திரு. T. K. C. அவர்கள் மறைவு குறித்து.	திரு. T. K. கோபாலையர்.	திரு. வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார். ,, பாலகிருட்டினன்-II. ,, மருதன்-I. ,, அப்துல்லா ஷெரீப்-I, முதலியோர்.

6— 2—'54 மாணவர் மன்றம், சென்னை.—இடைநிலைக் கல்லூரி வகுப்புத் தமிழ்த் தேர்விற்கு 40 மாணவர்கள் சென்றனர். அனைவரும் வெற்றி பெற்றனர்.

மூவர் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றனர் :—J. பாலகிருட்டினன், K. S. கோதண்டராமன், R. நாராயணன்

11 DEC 1958